

മലയാളനാട്

വാരിക

പത്രാധിപർ:
എസ്. കെ. നായർ

പുസ്തകം 3 വടം 10 1145 കക്കുകെ. 9
the malayalanadu weekly, quilon July 25, 1971

താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ

ലേഖനം	അമ്മയോ കാമുകിയോ അല്ലാത്ത
നീപ്പാൾ-ഫാജിമാലാംഗ്-ബോബെ	—പി. കെ. നാണ 36
—മംഗലശ്ശേരി 2	നോവൽ
സ്വന്തം അസ്ഥിമാടത്തിന് പി	ജെ. റൽ ചാത്തൻസ്
ന്നിൽ —ശ്രീദേവീചങ്ങമ്പുഴ 10	—വി. കെ. ഏൻ. 6
കഥാകൃത്തും കഥാപാത്രങ്ങളും	തകൻ ചിറകുകൾ
—ടി. എൻ. ജയചന്ദ്രൻ 29	—ഖലിൽ ജിബ്രാൻ 12
വിംബിൾവ നിലെ അട്ടിമറികൾ	അൻ—അൻമാത്രം
—ബി. എസ്. വാര്യർ 45	—വി. ടി. നന്ദകുമാർ 20
കാക്കിയിൽ ഒരു കാളരാത്രി	ഇളംമൈയ്ക്കിന്റെ റുത്തം
—വി. വി. കെ. വാലത്ത് 51	—ജോൺസ്. ടി. എൻ. 32
കവിത	സ്ഥിരംപംക്തികൾ
കാമം —എ. അയ്യപ്പൻ 25	സ്ത്രീകൾ സ്ത്രീകളെപ്പറ്റി
ആത്മകഥ	—പി. റ സലാദേവി 48
—ചെറുകുന്നം പുരുഷോത്തമൻ 63	ബാലലോകം
കഥ	65
മഹാമാനവന്റെ ലോകത്തിൽ	റോബോട്ടറം —ഗമർ 71
—വനഫൽ 14	പാച്ചുവും കോവിലനും —തന്ത്രി 72
തീരങ്ങളകലുമ്പോൾ —നീൽവ 17	മുഖച്ചിത്രം: ഫോട്ടോ—ശ്രീനി. കല്ലന.
സായാഹ്നം —ഇന്ദിര 26	

അടുത്തലക്കത്തിൽ ചിലത്

ലേഖനം	കവിത
മരിച്ചവരെ ബഹുമാനിക്കുക	വസുന്ധര പാട്ടന
—എം. കൃഷ്ണൻനായർ	—അപ്പൻ തച്ചേത്ത
സ്രഷ്ടിയും ചക്രൻലും ദൃശ്യകലകളിൽ	വീട്ടുംബന്ധം —നീലമ്പേരൂർ
—കെ. മാധവൻനായർ	കഥ
അട്ടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കച്ചവടത്തിന്റെ	കൂടിയട്ടം —മാരയിൽ അരവിന്ദ
കഥ —മംഗലശ്ശേരി	വിവാഹം സപ്തസ്തരിലും ഭൂമിയ്ക്കും
	—എം. എം. വർഗ്ഗീസ്
	സംഗമം —കല്ലടയാസുദേവൻ

കൂടാതെ മൂന്നു നോവലുകളും മറ്റു സ്ഥിരംപംക്തികളും

പെൺകുട്ടികളെ ഇപ്പോഴും ലേലം വിളിക്കാറുണ്ടോ? ഉവ്വ്. വളരെ രഹസ്യമായിട്ടാണെന്നു മാത്രം. കാഴ്ച മേടും കന്നുകളും കാട്ടുകവികളുംകൊണ്ടു പ്രകൃതി ദേവി അനുഗ്രഹിച്ച നീപ്പാളിന്റെ അതിർത്തികളിൽ അതിസുന്ദരികളായ ഗ്രാമീണയുവതികൾ അഭിമുഖമെടുത്തപ്പോൾ ഇന്നും 'ലേലം' വളിച്ചു വെളിച്ചമുണ്ടു. ബോംബെയിലെ 'അനസ്താസിയ' ആഭിജാത്യവുമുള്ള വേശ്യാലയങ്ങളിലെ യജമാനന്മാരും യജമാനത്തിടമുമാണ് ഈ മാൻ പേടകളെ വിലയ്ക്കുവാങ്ങി കൂട്ടുപണികളാക്കി മാറ്റുന്നത്. അതേയത്ര വലിയ ചരിത്രമാണ്: ഞെട്ടിപ്പിടന്ന ചരിത്രം. ബോംബെയിലെ വേശ്യാലയങ്ങളിൽ നീപ്പാളിലെ മുവാതിരം സുന്ദരികൾ ഇപ്പോൾ അടിക്കളാക്കി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. റെസ്റ്റോറേഷൻ കൂടുതലോ കറുപ്പോ കാണാത്ത സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കും. അതിൽ ഭൂരിഭാഗവും പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത ബാലികമാരാണെന്നതു് സഹതാപമർഹിക്കുന്ന അവിശ്വസനീയമായ ഒരു സത്യമാണ്.

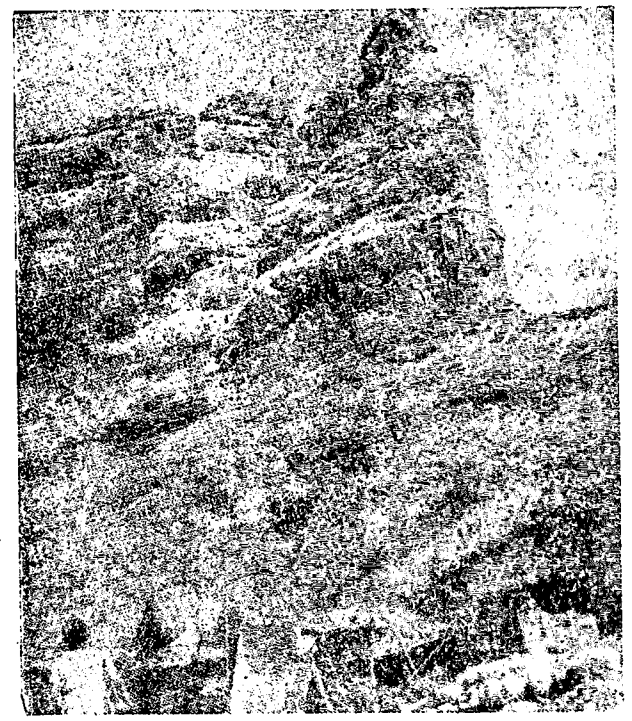
ബോംബെയിലെ അഭിസാരികളോട് ദിനമുതൽ രാവിലെ 11 മണിക്കാരംഭിക്കുന്നു. ആദ്യമായി സമീപത്തുള്ള ഒരു ഡോക്ടറെ സന്ദർശിക്കലാണ്. വിശ്വസ്തകളായ പരിചാരികളോടുകൂടിയ ഈ യുവതികളെ ഡോക്ടറുടെ സമീപത്തേയ്ക്കു് അയയ്ക്കുകയുള്ളു. ഡോക്ടറെ സന്ദർശിച്ചതിനുശേഷം അമ്മിഞ്ഞൊരു അലും ആഹാര കഴിക്കലുമാണ്. അതിനുശേഷം ആദ്യത്തെ 'കസ്റ്റമറെ' കാത്തിരിപ്പായി. ഉടയ്ക്കു് പത്രങ്ങളുമണിക്കാരംഭിക്കുന്ന ഈ നിസ്സഹായരായ യുവതികളുടെ 'ബിസ്സിനസ്' അടുത്തദിവസം രാവിലെ വരെ നീണ്ടുനില്ക്കുന്നു. അമ്മേണിക്കുറിന് അഞ്ചുരൂപയെന്നാണ് കണക്കു്. ഒരു പെൺകുട്ടി ഒരു ദിവസം ഏറ്റവും കുറഞ്ഞതുകൂടി നൂറുരൂപയെങ്കിലും നേടിക്കൊടുത്തിരിക്കണം എന്നതു വേശ്യാലയം നടത്തിപ്പുകാരനാ—കാമിക്കോ—നിർബന്ധമുള്ള കർമ്മമാണ്. അതിവസരസമൃദ്ധമുള്ള നയശാലികളായ പെൺകുട്ടികൾക്കു് ഈ തുകയുടെ രണ്ടിരട്ടിയെങ്കിലും സംഭാവനയായി ലഭിക്കാറുണ്ടത്രെ!

വേശ്യാവൃത്തിയിൽ ദീർഘകാലം പഴക്കമുള്ള പ്രായമെത്തിയ സ്ത്രീകളായിരിക്കും ബോംബെയിലെ ഭൂരിഭാഗം വേശ്യാലയങ്ങളും നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നത്. ദയയും കാരുണ്യവും എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ഈ സ്ത്രീകൾ ക്രൂരകളും മുഷ്ടകളുമായിരിക്കും. 'മാനേജർ' എന്നാണിവരെ ചിലയിടങ്ങളിൽ വിളിക്കാറു്. ചെറിയതോതിലുള്ള ലഹളയും, കത്തിക്കുത്തുമൊക്കെ നേരിടാനുള്ള ചങ്ങാറവും അസാധാരണമായ മനശ്ശക്തിയുമുള്ളവരായിവർ. ചില പെൺകുട്ടികൾ ചിലയവസരങ്ങളിൽ ഈ 'മാനേജർ'ക്ക്

നീപ്പാൾ വിപ്ലവത്തിന്റെ ബോംബിംഗ് മംഗലശ്ശേരി

മാർ പറയുന്നത് അനുസരിക്കാതിരിക്കും. അപ്പോൾ നിസ്സഹായരായ പതിനഞ്ചുപതിനാറും ഡയസ്സുള്ള ആ പെൺകുട്ടികളെ പട്ടിയെ തല്ലുന്നതുപോലെ തല്ലും. തല്ലുകൊണ്ടവശമാകുമ്പോൾ മറ്റു ഗതിയില്ലാതെ മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ അവർ പറയുന്നതെന്തും അനുസരിച്ചുപോകും. ആഴ്ചയിലൊരുദിവസം സമുദായം അറപ്പോടും വെറുപ്പോടും വീക്ഷിക്കുന്ന ഈ

അഭിസാരികൾക്കിതര ശപരദഗണത്തിനായി അമ്പലങ്ങളിൽ പോകാറുണ്ടത്രെ. ബോംബെയിലെ ഇപ്രകാരത്തിലായി കയ്യവേശ്യകളായി നേർത്തുറുളോളം സംസാരിച്ച ഒരു വിദേശപത്രപ്രവർത്തകൻ പറയുന്നത്; പതിവുകൾ, നാം പന്തിനീർപ്പിച്ചിന്റെ പരിശുദ്ധിയുണ്ടെന്നു കരുതുന്ന കന്യകാക്കുമാൾ, മാംസവിരോധപരമായ കഴിക്കുന്ന ഈ യുവതികൾക്കു് ഒരു വലിയ ശ്വാസമുണ്ടെന്നാണ്. ബോംബെയിൽ ഇപ്പോൾ നീപ്പാളി പെൺകുട്ടികൾക്കാണ് 'ഡിമാൻഡ്' ഉള്ളത്.

പ്രസിദ്ധമായ ഹാജിമാലാംഗ് കന്നുകൾ

ഒരു വേശ്യാലയം നടത്തുക അത്ര എളുപ്പമല്ലെന്നും, അധികമായ ലാഭം അതിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്നുവെന്നുള്ള പൊതുധാരണ തെറ്റാണെന്നും ഏതാനും വേശ്യാലയ ഉടമകൾ സ്ഥിതിവിചാരിക്കണക്കുകൾ ഉദ്ധരിച്ചു പത്രപ്രതിനിധികളെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ബോംബെയിലെ വേശ്യാലയങ്ങളിൽ ഒരു ഡോക്ടറെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഇവർക്കു് പത്രപ്രവർത്തകരുള്ള ഒരു സംഘത്തോടേയ്ക്ക് അവരിൽ പെടുന്നത്. ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ കേൾക്കേണ്ടതാണ് ഒരു പെൺകുട്ടിക്ക് മാത്രം 30 രൂപ ചിലവ് വാങ്ങി വേർതിരിച്ചു. ആഹാരം, ലഘുഭക്ഷണം, പരിചരിക്കാൻകുള്ള ശമ്പളം, വേശ്യാവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന യുവതികൾക്കുള്ള ശമ്പളം, പോലീസുകാർക്കുള്ള ശമ്പളം, റസ്സങ്ങൾ, ആരോഗ്യങ്ങൾ, പൗ

ഡർ, സോപ്പ്, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ... തുടങ്ങിയ എത്രയെണ്ണങ്ങൾ. ഈ കണക്കുകളൊക്കെ 'മാനേജർ' തന്റെ തടിച്ച ബുക്ക് നിവർത്തി പത്രപ്രതിനിധികളു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ചില 'അപസരസ്സ' ഉൾ പെൺകുട്ടികൾ ചില മാസങ്ങളിൽ മുവാതിരത്തിലധികം രൂപ നേടിക്കൊടുക്കുമെന്നുള്ള സത്യവും അവർ തുറന്നുപറയുക മടിക്കേണ്ടിയില്ല. "വേശ്യാവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു യുവതി ഗർഭവതിയായാൽ നിങ്ങൾ എന്തുചെയ്യും?" ഡാലിമാ എന്നു വിളിക്കുന്ന ഒരു വേശ്യാലയം നടത്തിപ്പുകാരി ഇൻഡ്യൻ ന്യൂസ് പബ്ലിഷറുടെ പ്രതിനിധിയെട്ടു് ഇപ്രകാരമാണ് പറഞ്ഞതു്: "വമ്പിച്ച സാമ്പത്തിക ലാഭമുണ്ടാക്കിക്കുന്ന സുന്ദരിമാണെങ്കിൽ അവളെ

ഒരു പ്രസവം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായെടുക്കും. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ ഒരു നിശ്ചിതതുക അവാർഡ് നൽകിത്തന്നു പിരിച്ചുവിട്ടു." "പ്രസവത്തിനുശേഷം അമ്മയുടെ കട്ടിയെ നിങ്ങൾ എത്രയെടുത്തു." അൻപത്തിയാറു വയസ്സുള്ള ആ തടിച്ച സ്ത്രീ വ്യക്തമായി മറുപടി നൽകി. "ഞങ്ങളോടൊപ്പം വളരെ അനുഭവിക്കുന്നു. സാധാരണഗതിയിൽ പ്രായപൂർത്തിയെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ പെണ്ണിനെയാണെങ്കിൽ വേശ്യയായോ ആണാണെങ്കിൽ 'പിമ്പായോ' (കുട്ടിക്കൊടുപ്പുകാരൻ) രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു."

ശുശ്രൂഷകൾ കാവൽനില്ക്കുന്ന ഉയർന്ന വേശ്യാലയങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥകളായി ദീർഘനേരം സജ്ജനം നടത്തിയ ശ്രീ. കലവർമ്മരാകുണ്ണി എന്ന പത്രപ്രവർത്തകൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ഈ തടിച്ച വേശ്യാലയമാണ് നടത്തുന്നതെന്ന് സഞ്ജയ്ക്കു വാൻ അവർ തയ്യാറായില്ലെങ്കിൽ "ഇവിടെ എന്തും മാത്രം നൃത്തവും പാടുകയും അതാസ്പദിക്കുവാൻ വരുന്നവർ വലിയ ചെറിയ നാണയങ്ങളും നോട്ടുകളും കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഉപജീവനം നടത്തുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ എന്തിനായി വേശ്യാലയങ്ങൾ നടത്തുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുകയും അതേക്കുറിച്ച് അനേകം വിവരങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യവെ ശുശ്രൂഷകൾ കാവൽനില്ക്കുന്ന, ഈ ഉയർന്ന വേശ്യാലയങ്ങളിലെ 'വാസവദത്ത' മാർക്കുവേണി കോടീശ്വരന്മാർ നൂറുകൾ ആയിരങ്ങളും വാരി എറിയാറുണ്ടെന്ന് ആ പത്രപ്രവർത്തകൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ബോംബെയിലെ 'ചുറ്റുന്ന പ്രകാശമുള്ള' തെരുവുകളിലെ പത്തു വേശ്യകളിലൊന്ന് നീപ്പാളിപെൺകുട്ടിയായിരിക്കും. നീപ്പാളിൽനിന്ന് ബോംബെയിലെ വേശ്യാലയങ്ങളായ ജയിലറുകളിലേക്ക് ഈ യുവാവുകളെ എത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇവർക്കുള്ള സാമ്പത്തികമായ ഏജൻസിയെന്നത്. അടയ്ക്കം കൂട്ടിക്കൊടുക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നു നീപ്പാളി ഇൻഡ്യാ അതിർത്തിയിൽ ബോംബെയ്ക്കു സമീപമുള്ള ഫാജിമാലാഗ് കുന്നുകളിൽ കൊണ്ടുവന്ന് ഏതാനും ആഴ്ചകളിലെ പരിശീലനത്തിനുശേഷം ബോംബെയിലെ

അറിയിപ്പ്

കഴിഞ്ഞ ഏതാനും ആഴ്ചകളായി മുങ്ങിയിരുന്ന സാഹായ്യവാർഡ് ലം അടുത്തലക്കത്തിൽ പുനരാരംഭിക്കുന്നതാണ്.

മലയാളികളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട നടൻ സത്യൻ്റെ സഹധർമ്മിണി **ജെസ്സിയിയെക്കുറിച്ച്**

അവരെ സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു യുവതി എഴുതുന്നു.

അടുത്തലക്കത്തിൽ

സ്രീകം സ്രീകളെപ്പറ്റി
എന്ന പംക്തി നോക്കുക.

വേശ്യാലയം നടത്തിപ്പുകാർക്ക് ലഭിക്കാവുന്ന തുകകൾക്ക് ലേലം ചെയ്തു വില്ക്കുന്നു. ബോംബെയിലെ വടക്കുകിഴക്കു ഭാഗത്തുള്ള കലാശാലയിൽ പത്തുതൊട്ടികൾ ദുരയോധന പ്രസ്ഥാനമായ ഫാജിമാലാഗ്. നീപ്പാളി പെൺകുട്ടികളെ ലേലം വില്ക്കുന്നതിലാണ് ഇത്. തീർത്ഥാടകരുടെ ആവാസകേന്ദ്രമായിരുന്ന ഇവിടെ ഇന്നു സമൃദ്ധിയിലായെ എല്ലാ വൈകുന്നേരങ്ങളും വിളമ്പലാണ്. ഇവിടെയുള്ള 'ബോമ്മൻവാഡി' എന്ന സ്ഥലത്തേക്കു മന്ത്രാലയം ഓർഡർ പോർട്ടു പോകുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ഗതാഗതം ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതാവും ഭേദം. മലമുകളിലെത്താൻ രണ്ടു മണിക്കൂർ യാത്ര ചെയ്യണം. തീർത്ഥാടകർ വലിയ വാടകയുടെ സഹായത്തോടെയാണ് സഞ്ചരിക്കുന്നത്. പാറകളും ചെടിയും നിറഞ്ഞ ഇടുങ്ങിയ പാതകൾ കിടപ്പുവശവും അഗാധമായ കൊക്കുകളാണ്. പാതയിൽ അങ്ങിങ്ങു പുല്ലുവേണം കടലുകൾ കാണാം. ചില തടങ്ങളിൽ പഴങ്ങളും പാനീയങ്ങളും വില്ക്കുന്ന സ്റ്റാളുകളും.

നീപ്പാളിൽനിന്നും കടത്തിക്കൊണ്ടുവ

രുന്ന യുവതികളേയും ബാലികമാരെയും ഇത്തരം കുറ്റകൃത്യം ശിക്ഷ പാനിയ ഷ്വെട്ടിലുമാണു സൂക്ഷിക്കുന്നത്. കുട്ടികൾക്കു കൂടുതൽ ക്രമം ക്രമം ക്രമം പാഞ്ഞു തുളച്ചു. നിന്നു ഈ പെൺകുട്ടികളെ സാരിയുടുക്കാൻ പാദരക്ഷകളും യോഗിക്കാൻ തലമുടി പിന്നിയിടാൻ പാപ്പിക്കുന്നതിലാണ് വെച്ചത്. പരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കിത്തൊട്ടിൽ ഈ നിസ്സഹായർ വില്പനയ്ക്കു കൂട്ടായി ആഴ്ചയൊരിക്കൽ ബോംബെയിലെ വേശ്യാലയം നടത്തിപ്പുകാരുടെ ഏജൻസി ഈ സ്ഥലം നടത്തിക്കുന്നു. അവർക്കുള്ള കലാകൃതികളെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. ചില യുവതികളുടെ കാര്യത്തിൽ ലേലംവിളിയും നടന്നുണ്ടാകാം.

നീപ്പാളിൽനിന്നും ഒരു പെൺകുട്ടിയെ ബോംബെയിലെ 'റെഡ് ലൈറ്റിംഗ്' ഏജൻസിയെത്തിക്കുമ്പോൾ ഏകദേശം 5000 രൂപയോളമാകു വഴി ചെലവു. നീപ്പാളിസ്വന്തം ഏജൻസി 200 മുതൽ 500 വരെ രൂപ കമ്മീഷനായി നൽകിയിരുന്നു. ഇരുവശങ്ങളിലേയും ചെക്കപ്പോസ്റ്റിലെ പോലീസുകാർക്ക് 500 രൂപ. നീപ്പാൾ അതിർത്തിയിൽനിന്നു കലാശാലയിൽ വെക്കുന്നവരെ മൂന്ന് ആകുവടക്കുമായി എത്തിച്ചേരുന്നതുവരെയുള്ള ഓർഡർ പോർട്ടി ഗ്ലാസ്സ് 1000 രൂപയോളം വരും. നീപ്പാളി യുവതിയെ ദ്രോഹി ബോംബെയിൽ നിശ്ചിതസ്ഥലത്തു എത്തിക്കുന്നവർക്കുള്ള പ്രതിഫലം ഏതാ 3 രൂപ. ആദ്യത്തിലധികം രൂപ പോലീസിൽനിന്നു വേശ്യയായി ഈ യുവതിയെ അംഗീകരിച്ചതായുള്ള കൂലിയെ ലൈസൻസ് നൽകുന്നതിലിരിക്കുന്നു. "ഇത്രയും രൂപ ചിലവഴിച്ചാൽ എത്ര വേണ്ടുവെന്നു? ആ തുക നിങ്ങൾക്കു കടക്കിക്കിട്ടു?" ഒരു വിദേശ രൂപയെ നിശ്ചയിച്ചു ചെലുത്തിയ ഒരു വേശ്യാലയത്തിലെ ഉടമ പറഞ്ഞു. "വേശ്യാലയം വേശ്യയുള്ള കുട്ടിയോണെങ്കിൽ ആദ്യം സംതികച്ചും വേണം."

ബോംബെയിലുള്ള ഒരു വേശ്യാലയത്തിൽ അസമ്യതയായി കഴിയുന്ന ബോംബെയിലെ വേശ്യകളെ ഒരു നീപ്പാളിയുവ

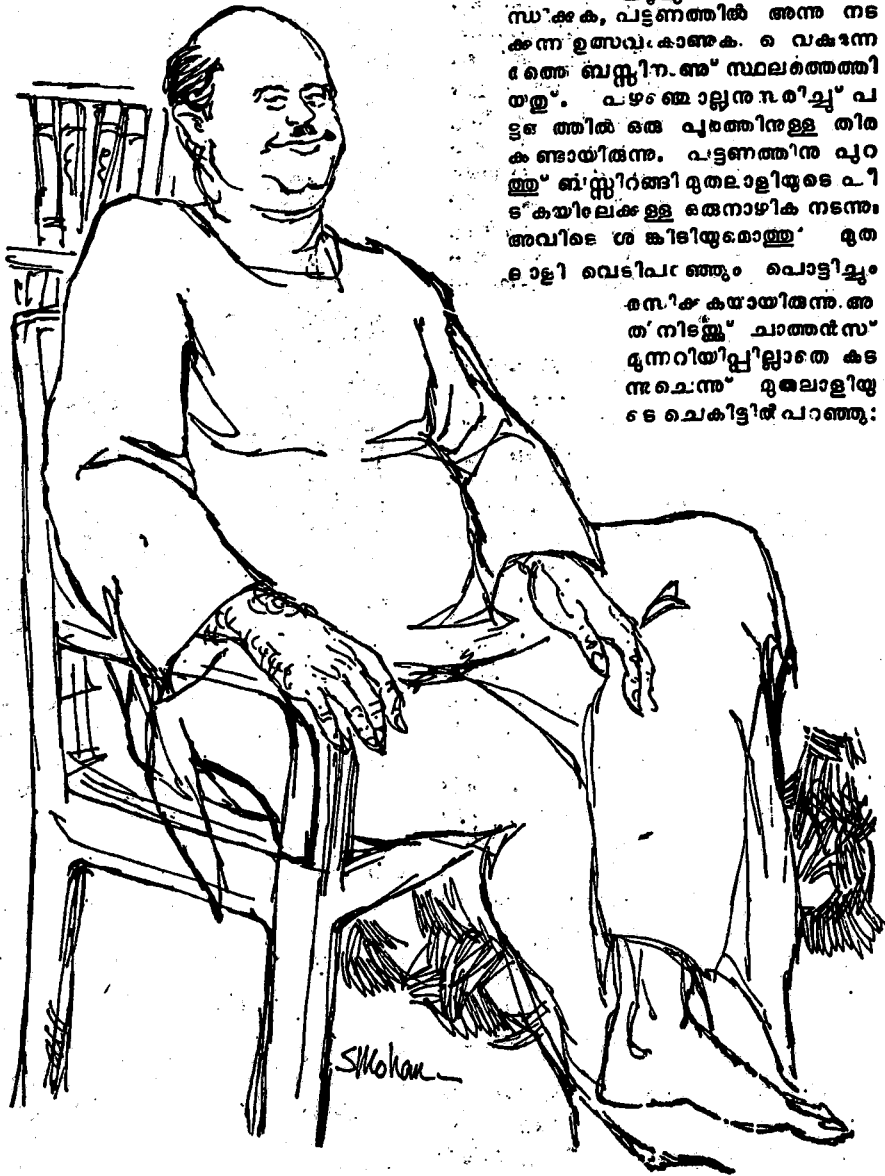
ലോകനസ്സാക്കി കേട്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ വഞ്ചനയിലെ കഥാതീക

നിയോട്ട് ഒരിന്ത്യൻ പത്രപ്രസിനിധി ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു. കാഞ്ചിയുടെ കണ്ണിരിൽകുതിർന്ന മറുപടി ഏതൊരു ശബ്ദമുണ്ടെന്നെയും അലിയിക്കുന്നതായിരുന്നു. ലോകനസ്സാക്കി കേട്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ചതിയുടേയും വഞ്ചനയുടേയും കഥ!

അടുത്തലക്കത്തിൽ

ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കുപ്പവടത്തിന്റെ കഥ

നാലു്

രണ്ടാം ഭാഗമായി സാഹിത്യപരമായ യുദ്ധം വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനായി ച. അൻ സു് പറഞ്ഞ ആഴ്ച പട്ടണത്തു് മേക്ക പോയി. കാര്യം രണ്ടുണ്ടായെന്നു്.

ഇപ്പോഴു് മുതലായി സന്ധ്യക്കു് പട്ടണത്തിൽ അന്നു നടക്കുന്ന ഉത്സവം കാണുക. വെക്കുന്നതെന്തെല്ലാം സ്ഥലത്തു് തുടങ്ങിയതു്. പഴയൊല്ലം മുതൽ പട്ടണത്തിൽ ഒരു പുരത്തിനുള്ള തിരകളായിരുന്നു. പട്ടണത്തിനു പുറത്തു് ബസ്സിറങ്ങി മുതലായിയുടെ പീടികയിലുള്ള ഒരു നാഴിക നന്നും അവിടെ ശക്തിയുണ്ടാക്കു് മുതലായി വെടിപറഞ്ഞു് പൊട്ടിച്ചു് മരിക്കുകയായിരുന്നു. അതിന്നിടയ്ക്കു് ചാത്തൻ സു് മുന്നറിയിപ്പില്ലാതെ കടന്നു ചെന്നു് മുതലായിയുടെ ചെങ്കിട്ടിൻ പാഞ്ഞു്:

പരമമഹദ്യായ ഒരു സംഗതി നിന്നോടു് പറയാനുണ്ടു്. എന്തു പണ്ടോരോ? പുറത്തുവാ.

തല്ലാലും ഭരണം നടത്തുന്ന കക്ഷിയുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയുള്ള വെക്കുന്നതോടെ ഇപ്പോഴു് ചാത്തൻ സിനു പിന്നാലെ പീടികയ്ക്കു പുറത്തുവന്നു. ആളെപ്പിടിച്ചു മുലകളൊന്നും ഒഴിവില്ലാതിരുന്നതു കൊണ്ടു് ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയ്ക്കു നിന്നു് സംസാരിക്കാം എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി അതൊരു ക്ലാസ്സിൽ അടിയായിരുന്നു. ഉറക്കെ സംസാരിക്കണമെന്നു് ഉള്ളു. തിരക്കിൽ ആരും ശ്രദ്ധിക്കുകയില്ലല്ലോ. പരമമഹദ്യായ അതുമാതിരിയെന്നു അവശേഷിക്കും. അതാണു് ചാത്തൻ പിന്നെ പേരിട്ടിരുന്നതു്. നാലുപുറവും ഒഴുകിപ്പോയിരുന്ന ജനത്തിന്നു നടുക്കു് രണ്ടു തുരത്തു

ഉമ്മനൻ
ചിത്തമനസ്സ്

കർമാതിരി അടിയുറച്ചുനിന്നു് ഇപ്പോഴു് ചാത്തൻ സു് സംഭാഷണം തുടങ്ങി. ചാത്തൻ സിനു കേൾക്കാൻ പാകത്തിൽ അത്യുച്ചത്തിൽ മുതലായി ചോദിച്ചു: എന്തു ഡാ ചാത്തൻ സു്? വിപ്ലവം എന്തോരോ? സമരം സാധിക്കുന്നതിനുപേണ്ടിട്ടു വർകിയിൽ ചാത്തൻ സു് പറഞ്ഞു വെച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. നീയു് പുരം കാണാനാവാ വന്നേ? അതു് കാണണം. വേറേയും ബിസ്സിനുള്ളുണ്ടു്. പാതയാ നിന്റെ കയ്യിൽ നാൻപാട്ടിന്റെ രീതിയിൽ വല്ലതുണ്ടോ? സാഹിത്യം? അതെ.

വി. കെ. എൻ.

അച്ചടിച്ചതാ റെജിനലാ? അച്ചടിച്ചതു പററില്ല. റെജിനൽ തന്നെ വേണം. എന്തു ഡിനാ യാ? സ്വപ്നം കാണുണ്ടാക്കാൻ. പാറപ്പുസ്സു കത്തിന്റെ പാലാലിങ്ങോ വാ? അതു പിന്നീടു നോക്കാം. പിന്നെന്തു ഡിനാ സമ്മേളനം? ആദ്യം അക്കാദമി അവാർഡു് പീടിച്ചു പറാനാണു് പദ്ധതി. ഇപ്പോഴു് ചാത്തൻ സിന്റെ ചുരുക്ക പീടിച്ചുകുലുക്കി. കിട്ടുണ്ടു് ഓപ്പണോഡാ? അതു ഞാനേറു. ഏതു ഡാ സാധനം? കേന്ദ്രൻ യു. തന്റെ തല്ലിപ്പൊളി സക്കാരിൻ യാ? തന്റെ തല്ലിപ്പൊളി സക്കാരിന്റെ. എന്നാ വാഡാ താക്കോ പദ്ധതി ഞാക്കി. തിരിച്ചു പീടികയിലേക്കു നടന്നു. ഇപ്പോഴു് സാധനം സ്വകാര്യരായിൽ കന്നു വാ തിലച്ചു അതിരമുസു്. മുറിയിൽ നിന്നു വല്ല സംഭവം അനുഭവവും പുറത്തു കേട്ടാലും നോക്ക വിപരീതം വിചാരിക്കാൻ മുതലായി ശിക്ഷ കേൾക്കു ശുഭംകൊ ചാത്തൻ സിനു ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ പീടിച്ചി തന്നി അ പനമു മുഖമായി ഇപ്പോഴു് ഇന്നു ചോദിച്ചു. എന്തു ഡിനാ ഏപ്പാട്ടു് ശാപ്പെ ടത്താ നു് പറഞ്ഞു കേണു? വനം വകുപ്പൻ. അവനെ തെളുപ്പം നാൻപട്ടാ നെക്കു വേണ്ടു? അതാണെ പിന്നീടും നോവലു് പററില്ലയ? ഒന്നാതിരി നിരവധി നോവലുകൾ ഇപ്പോൾ നിലവിലുണ്ടെന്നാലും ഏറ്റവും കൂടുതൽ കഴിഞ്ഞ കവി കാമികുസുമേളനത്തിൻ സാഹിത്യപരമായ അതിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ചാത്തൻ സു് പറഞ്ഞു—അപ്പോൾ നോവൽ കോപ്പിയടിക്കു പട്ട സാധനമുണ്ടു് ഏറിയകൂറും

എന്നുവരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നോവൽ വേണ്ട.

ഇപ്പോൾ ചിന്തിക്കുന്നവനെമാത്രം ഹി ഇന്നു ചാത്തൻസ് ചോദിച്ചു: എന്താ, നിന്റെ കയ്യിൽ നെൽപ്പാടുകൾ ഉണ്ടോ?

ഇല്ലെന്നോ? ഒൻകണക്കിനല്ലെല്ലാ സംഭവങ്ങളാ!

എന്നാ അതുതന്നെ മതി! ഒപ്പിക്കാറു. പിന്നെ? പിന്നെ എന്തെ പറഞ്ഞാൽ? അവർഡ് മേടിച്ചിട്ട് പിന്നെന്താറു ചെയ്യാൻപോന്നോ?

പണം ചിലവുചെയ്യാൻ പോകുന്നു. അതല്ലയാ, പിന്നേം വഹ കിട്ടാത്ത ഉള്ള പണി വല്ലതും നോക്കണമെന്നാ ചോദിച്ചു.

വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ പറഞ്ഞുതാ. കേക്കഡാ-ഇപ്പോൾ പത്തു-തല്ലിപ്പൊളി അവർഡ് കയ്യിലു വെച്ചോ. മുൻ രൂപവെച്ച് തക്ക് പുസ്തകം മുപ്പായിരം കോപ്പി അടിക്കാം. നെണക്ക് ഇരുപത്തഞ്ചു ശതമാനം റോയൽറ്റി. അതിന്റെ കാൾ 225 രൂപ. അവർഡ് കൂടി കൂട്ടാലു 3250 രൂപ.

മുലധനസ്വരൂപണം അന്നെ-ഉന്മാദവാനായി ചാത്തൻസ് പറഞ്ഞു-ഇനി യെതുവേണ!

നിക്കൊ തെങ്ങി!-കപിതനായ മുതലാളി പറഞ്ഞു-മുവായിരത്തിന്റെ വത്താനംകേൾക്കുമ്പട്ടത്തിനും തുളുതൊടൊ, ജമ്മൻസേ.

എടുത്തുചാട്ടത്തിനു മാപ്പ് പറഞ്ഞോ. അവർഡുകഴിഞ്ഞിട്ട് തക്കതു പാലപ്പുസ്തകാക്കണം.

കോളേജ് ലോ ഫൈസ് കൂട്ടിലോ? കോളേജ് വിഡോ. എസ്. എസ്. എൽ സി. പിള്ളക്ക് വായിക്കട്ടെ അതാണോ കൂടുതൽ ഗുണം? ഗുണംനാ! രണ്ടലക്ഷം തെങ്ങികളാലു.

പുസ്തകം കേൾക്കാൻ പോണോ! നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടലക്ഷം പ്രതികൾ വിറ്ററിയുമെന്നോ? പന്ത്രണ്ടാണു!

റോയൽറ്റി ഇനത്തിൽ എനിക്ക് ഒന്നലക്ഷം രൂപ വന്നുചേരുമെന്നോ?

ചുണ്ടിയ തോതാവാ അതന്നെ. ചാത്തൻസ് അന്തംവിട്ടിരുന്നു. മുതലാളി ചോദിച്ചു: അവടം കൊണ്ടും തീർന്നു നിവിചാർക്ക് ഞ്ഞോ?

തീരില്ലേ? കേന്ദ്രന്റെ അവർഡിന് പുസ്തകം വിടാഡാ.

കിട്ടുമോ? പാലപ്പുസ്തകം ലെക്കചിറ്റും ചേന്ദ്രന്ദ്രന്തിന് കേന്ദ്രന്റെ സമ്മാനം ഏ. വറാഡാ.

അവാർഡ് തുക എത്രകൂട്ടു? അയ്യായിരം രൂപ. കാര്യം അതല്ലയാ. പുസ്തകം പിന്നെ പതിന്നാലു ഭാഷേലക്കം പരസ്രിസിലിക്കം പരിഭാഷണാവും. അച്ചിച്ചു വീക്ഷണാ അതിന്റെ കാള കിട്ടു. നാ.കം. സി.നി.മ. ദെലി വിഷൻ എടപാട്ട് പേറോ.

ണ്ടേ കൈകൊണ്ടും തലതാങ്ങി ചാത്തൻസ് കനിഞ്ഞിരുന്നു

എല്ലാ ഇനത്തിലും കൂടി എത്രതുക കിട്ടാമന്ന പറ, കൂട്ടിപ്പു ചുരുങ്ങിയതു പത്തുലക്ഷം കൂട്ടിക്കോഡാ അതിനു പുറമെ തത്താനപിറ അവാർഡും ഒരുലക്ഷം രൂപ.

സ്ലീച്ചു നിലച്ച ചാത്തൻസ് അഡ്വേഡാവസ്ഥയിലക്ക തീങ്ങുകയായിരുന്നു മുതലാളി അവനെ വിളിച്ചുണത്തി.

അന്തം വിട്ടോഡ? അടയോടെ.

ഇപ്പോ നെണക്ക് വല്ലതും കടിക്കാൻ വേണോ?

വേണ്ട. പിന്നെതു വേണാം പറ. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കുറച്ചു പ്രതികൾ രണ്ടു വസത്തിനകം അച്ചടച്ചു കൂട്ടുക എന്നതാണു പരമപ്രധാനം തീരുവനതപ്പുരത്തേക്കു കൊണ്ടുപക നാണ.

അത്ത് ഇറ്ററ. അതിനു മുമ്പ് പുസ്തകം തിരുത്തേണ്ടേ? അതെല്ലാം നിനക്കു വിട്ടു നിർക്കുന്നു. തക്കത്ത് ഏജൻസിനെ വിളിക്കാഡ.

ജനറൽ ചാത്തൻസ് ഇതുവരെ

നേരം വെളുത്തപ്പോൾ തരിശായി കിടന്ന മലയാറൻ കുന്നിനെയെ കടിലുകൾ. പടിഞ്ഞാറുഭൂമിഞ്ഞെട്ടി. അനേപഷണമായി. ഭൂമി കയ്യേറാക്കുരുടെ നേതാവു സഖാവു ചാത്തൻസാണു. ഭരണകക്ഷിയുടെ ലോക്കൽ നേതാവു സക്കാരിന്റെ ചുമതല ലഘൂകരിച്ചിരിക്കയാണു. വില്ലേജാഫീസർ വന്നു. ചാത്തൻസ് അയാളെ വിരട്ടി. കുറുഞ്ചാത്തനഗർ ഉദ്യോഗത്തിനു വന്നുവകപ്പുമന്ത്രി വരുണ എന്നറിയിച്ചു. നഗറിന്റെ പേരിനെച്ചൊല്ലി അഭിപ്രായവ്യത്യാസമായി ചാമീസും പകതി കടിയേറാക്കാരും നേതൃത്വം വഞ്ചിച്ചുവെന്നും കർഷകക്കാഴ്ചിലാളി നഗർ എന്നു പേരിടണമെന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ പാട്ടി പിളരുമെന്നും പറഞ്ഞു. ചാത്തൻ ചാമിയുമായി ഒരേറ്റുമുട്ടലിന്റെ വക്കത്തെത്തിയപ്പോൾ ചാമീസ് പിന്മാറി. മന്ത്രിവന്ന രണ്ടു ചെക്കന്മാരുമായി. മന്ത്രി കർഷകക്കാഴ്ചിലാളിനഗർ എന്ന പേരിനോടു യോജിച്ചു. ഒടുവിൽ ചാത്തൻസ് ഒരൊത്തുതീർപ്പു നിർദ്ദേശം അവതരിപ്പിച്ചു.

രിപ്പിച്ചു. ഉദ്യോഗം അടുത്ത ദിവസത്തേക്കു മാറ്റുക. അതിനകം ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തുക. മന്ത്രിയും ചെക്കന്മാരും സിക്രട്ടറിയുടെ വീട്ടിൽ താമസിക്കുക. സിക്രട്ടറിയുടെ വീട്ടുവളപ്പിൽ പാച്ച് ഒത്തുതിപ്പായ ഗം ചേർന്നു കൺസെൻസസ്സി നീർ നിണ്ണയകലട്ടം എത്തി. മന്ത്രി കർഷകക്കാഴ്ചിലാളി നഗർ എന്ന പേരിനോടു യോജിച്ചു. വിധി ന്യായമായി. ചാത്തൻസ് മന്ത്രിയെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. അടുത്ത ജില്ലാക്കമ്മിറ്റിയോഗത്തിൽ ചെക്കന്മാരെ സംബന്ധിച്ച പ്രമേയം വരുമെന്നു മന്ത്രി വിരണ്ടു. പകരം എത്ര വേണമെന്നായി. ചാത്തൻസ് അസഭിഗ്ദ്ധമായി പറഞ്ഞു. സാഹിത്യപരമായ ഒരു കാര്യം സാധിച്ചുതരണം. രണ്ടാമതു കർഷകക്കാഴ്ചിലാളി നഗരത്തിന്റെ ഉദ്യോഗം കഴിഞ്ഞു നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളിൽ തലയിടാതെ മന്ത്രി സ്ഥലം വീടണം. മന്ത്രി സമ്മതിച്ചു. ഉദ്യോഗം നടന്നു. ജനഗണമന കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ അറിഞ്ഞു ചാത്തൻസ് ബാനർ വലിച്ചുകീറി. കുറുഞ്ചാത്തനഗർ എന്ന ബാനർ കയറ്റി. പരാതി വന്നിട്ടു മന്ത്രി മിണ്ടിയില്ല. മന്ത്രി സ്ഥലം വിട്ടു..... ഇനി തുടർന്നു വായിക്കുക.....

ഏജൻസി? തക്കതു നിയന്ത്രിയില്ലേ? ഏതതു? തക്കതു പണ്ടാരംവക സാഹിത്യ ഏജൻസിയാ ഇതാതു. തക്കവനെ വിളിക്കാം. എന്നാൽ വീളി. മുതലാളി ടെലിഫോണിന്റെ റസീവർ പൊക്കി ആത്മതരം ചെയ്തു. പണ്ടാർ കടിലുണ്ടാത്താവോ! എക്സ്പ്രെസ്സിൽ നിന്നുള്ള നംബർ പ്ലി

സ് വിളി താമസിച്ചുകേട്ടപ്പോൾ മുതലാളി ചോദിച്ചു: എന്തു കൂടുവേ ഫോണിന്റെ മുട്ടി കത്തിരിക്കാണു? ഓക്കം തുങ്ങാണോ? തണിനേരായലാ റേണി മുട്ടാൻ തൊടങ്ങിട്ടു...നമ്പ്രാ.....നമ്പ്ര പത്തു മുമ്പത്തു (പിന്നെ പെട്ടെന്നു:) ഇതാശുപല്ലേ! എന്തുതാഡ! കുന്നാലി കടിലു പുട്ടം കടലോ തിന്നു കത്തിരിക്കാഡാ? വേം വാഡാ പീലിക്കലിക്ക. (ശേഷം 58-ൽ)

**പുതുക്കുന്ന
തെമ്പലാടത്തു
പിന്നിൽ**

പതിനൊന്ന്

ഞാൻ യാചിച്ചു; കാലുപിടിച്ചു കരഞ്ഞുപേക്ഷിച്ചു—തൂക്കുതളി സ്ഥലം വിററുകയുണ്ടായത്. അതു വില്ലാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നാണ് എനിക്കറിയില്ല. എന്നാൽ പറ്റാത്തതില്ല. മംഗളോദ്യോഗമായി ഇക്കാലമായാപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധ അത്ഭുത സുഖകരമല്ലാതായിത്തീർന്നതാണ് ഞാൻ സംശയിക്കുന്നത്. ഏതായാലും വീടും പറമ്പും വില്ലാനും ഇടപെട്ട യലേക്കു മങ്ങാനും അദ്ദേഹം തീർത്തു. വിരിക്കാനുള്ള നടപടിയെല്ലാം തുടങ്ങിയശേഷം മാത്രമാണ് ഞാൻ വിവരം അറിയുന്നതുതന്നെ;

തൂക്കുവാനുണ്ടായതാണ് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളുമായി ബന്ധ

പ്പെടുന്നത് തുടങ്ങിയത്. അതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹം കൈഴനുകാരനാണെന്നല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ തീരെ വായിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറയാനും തരമില്ല. എങ്കിലും ഈ കാലത്താണ് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി കവിതകൾ പലതും ആദ്യമായി കേൾക്കുന്നത്. (വീട്ടിലിരിക്കുമ്പോഴാണ്.)

ചില ദിവസം രാത്രി വന്നു കയറിയ പാടേ എഴുന്നിരിക്കും. പുറത്ത് പോർട്ടിക്കോയിൽ. കൂടക്കൂടെ ഞാൻ ചെന്നു നോക്കും. എഴുന്നിട്ടെഴുന്നിട്ടു വെളിച്ചത്തിൽ ലോകം വേഗം ഇരിക്കുന്ന ചാൽകുടാലയിൽത്തന്നെ കിടന്നു മയങ്ങും. മനസ്സെപ്പോലെ എന്റെ ആദ്യത്തെ ജോലി ഈ കലോസുകൾക്കുപോലും തുല്യപ്പെടുത്താൻ.

എഴുതുക കലോസുകൾ നാലുപാടും വീതം റിക്കിടക്കും. പേന എവിടെയാണെന്നും നോക്കിയെടുക്കണം.

ഇതുകാരണം എനിക്ക് ഈ രോഗം പിടിപെട്ടു. ഞാനും കവിതയെഴുതാൻ തുടങ്ങി. പത്തുപന്ത്രണ്ടു കവിതകൾ ഞാനെഴുതി; അദ്ദേഹത്തെ കാണിച്ചു. വായിച്ചുനോക്കി. അവിടെവിടെ ചെട്ടിത്തീർത്തി, എന്തിനും; അലകും പടിയും മാറിയപോലായ്.

ഞാനെപ്പോലെ മറന്നു. ഒരുദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് അദ്ദേഹം വന്ന് ഒരു പുസ്തകം എനിക്കു തന്നു. എന്റെ പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ "നവഭാവന" എന്ന പുസ്തകം. ഞാനുകവിതകളെഴുതുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊരു പരിഭാഷം സ്വീകരിക്കാൻപോലും കാർത്തികമില്ലായിരുന്നു.

ശ്രീമാൻ പി. സി. കട്ടികുറുപ്പൻ. ബഷി, പൊറോക്കാട്, ദേവ് തുടങ്ങിയ സാഹിത്യകാരന്മാരെ പരിചയപ്പെട്ടതും തൂക്കുവെച്ചാണ്, എത്രുകാണും എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ശിശിരം തൂക്കുവെച്ചാണ്.

ശ്രീദേവി ചങ്ങമ്പുഴ

താഴെ, മുക്കുചിററുന്നതായു കേട്ടു ഞാൻ നോക്കി. പ്രോൾ കുത്തുതടിച്ചു കൊൾ നീക്കം. റായിൽ വിറച്ചു മുറുക്കു നമുക്കു. അസാധാരണമായി മുക്കുതളി, ഒട്ടും ഇമ്പംതോന്നാത്ത ശബ്ദമാണ് ആ മനുഷ്യന്റെ.

"ഇവിടെല്ലെ" — ആഗതൻ ചേരിച്ചു.

"ഇല്ല" — ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"കാളവണ്ടിയുടെ കാര്യം പറഞ്ഞു നോക്കൂ. ശരിയായതും പറയണം." ഒരു കാളവണ്ടിക്കാരനാണെന്നു ഞാൻ ധരിച്ചു.

"പ്രസ്സിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ട്. താനങ്ങേയ്ക്കു ചെന്നു കണ്ടോളൂ." ഞാൻ പറഞ്ഞു. വന്നയാൾ പോകുകയും ചെയ്തു.

ഞാനും കവിതയെഴുതാൻ തുടങ്ങി

താമസിക്കുമ്പോഴായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കടംബംഗങ്ങളെല്ലാമായി തൂക്കുപുരം കാണാൻ പോയത് ഇന്നലെ പഴയതായി പോലെ കോന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെയും എന്റെയും വീട്ടിലുള്ള എളുപ്പവും പുരംകാണാനായി അവിടെയെത്തി. പെട്ടെന്നൊരു പ്രദക്ഷിണവഴിയിലുള്ള ഒരു തിരച്ചിലിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുക്കു മുക്കു ഒരു മുറി അദ്ദേഹം വാടകയെടുത്തു ഞങ്ങളെല്ലാവരും ഒന്നിച്ചിരുന്നു. ആദ്യമായും അവസാനമായും ആ മഹോത്സവം കണ്ടു.

കാർത്തിക പൂജപിടിച്ചുനില്ക്കുന്ന മറ്റൊരു സംഭവംകൂടി പറയട്ടെ എനിക്കതിനുകൂടി ശകാരത്തിനു കണക്കില്ല. ഇപ്പോൾ തല്ലിയേയ്ക്കും എന്തുകൂടി ഞാൻ സംശയിച്ചു. എന്താണു സന്ധ്യയെഴുതി. ഞാൻ മുൻപിലുള്ള പോർട്ടിക്കോയിലിരിക്കുകയാണ്. മേശവിലക്കു കയറുന്നുണ്ട്. ഒരേയൊരു ചെട്ടി. മുററത്തക്കമിട്ടിറങ്ങുന്നു. മുററത്തു് ആരോ കാക്കിക്കുന്ന

അനുരാഗി അദ്ദേഹം വന്നപ്പോൾ, ഞാൻ വണ്ടിക്കാരൻ വന്ന വിവരം തിരിച്ചു.

"എത്ര വണ്ടിക്കാരൻ?" അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

"എത്ര വണ്ടിക്കാരനാണെന്നൊന്നും എനിക്കറിയില്ല" ഞാൻ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങളെ പ്രസ്സിൽ ചെന്നുകാണാൻ പറഞ്ഞു നോക്കൂ."

മാലപ്പുക്കുത്തിൽ തീ കൊടുത്തുപോലയാലു സ്ഥിതി" കരുത്തു, കെട്ടുവളേ! അദ്ദേഹത്തിനകം കണ്ടിട്ടു വണ്ടിക്കാരനാണെന്നു നിനക്കു തോന്നിയത്, അല്ലേ." എന്നു പറഞ്ഞു അദ്ദേഹം. ചാടിക്കുടിക്കാൻ തുടങ്ങി ഞാൻ മുണ്ടുപറ്റിമാസ്റ്ററെ അതിനു മുൻപു കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു.

മുന്ന്

തീർക്കുവിലിന്റെ കുവർത്തനം

നോവൽ

അലെയ്ക്കു കണപ്പോൾ എന്ന പികരി
കാനായി ഫറിസ് എഫെണ്ടി വന്നു
കണ്ടു ഏതെങ്കിലും സ്വഭാവവചന
ങ്ങളോടെ അദ്ദേഹം എന്ന വീട്ടിലേയ്ക്കു
നയിച്ചു; മകനെക്കണ്ടു എന്നു വ്യക്തമായ
പിതാവിനപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്റെ
അടുത്തുതന്നു; എന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറി
ച്ചും, എന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചും വിദ്യാ
ഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചും എന്നിൽ ചേർത്ത
ങ്ങൾ വെച്ചു ഞാൻ ഉത്തരം നൽകി.
എന്റെ ശബ്ദത്തിൽ നിന്നെ അഭിവാ

വൃത്താനം ദിവസങ്ങൾ
ക്കകം ഏകാന്തത എന്നെ
കീടക്കി. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ
ഗൗരവപൂർവ്വമായ മുഖങ്ങളാൽ
ഞാൻ പരീക്ഷിക്കുന്നതായി.
ഞാനൊരു വണ്ടിയിൽ ഫാ
റിസ് എഫെണ്ടിയുടെ വീട്ടി
ലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു ആളുകൾ
ഉല്ലാസസഞ്ചാരത്തെ നോക്കി
കുന്ന പൈൻകാടുകൾക്കടു
ത്തെത്തിയപ്പോൾ വണ്ടിക്കാ
രൻ ഒരു സ്വകാര്യപാതയി
ലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു. അതിന്റെ
ഇരുവശങ്ങളിലും തണൽ നൽകുന്ന
'വീളുക' മരങ്ങൾ ഉ
ണ്ടായിരുന്നു. അതിലൂടെ ക
ണപോയപ്പോൾ പച്ചപ്പുല്ലു
കളുടെയും മുന്നിരിവള്ളികളു
ടെയും, നിസാരിമാസത്തിലെ
അപ്പോൾ വിനോദമുണ്ടായ
വിവിധ റബ്ബറപ്പുഷ്പങ്ങളുടെ
യും സൗന്ദര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും
നോക്കിയിരുന്നു.

ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ
ക്കകം മനോഹരമായ ഒരു ദൃ
ശ്യത്തിന്റെ നടുക്ക് ഏകാ
ന്തായ ഒരു വീടിന്റെ മു
മ്പിൽ വണ്ടി നിന്നു, രോസാ
പ്പുക്കളുടെയും മുല്ലപ്പൂക്കളു
ടെയും ഗാർഡിയൻ മലകളു
ടെയും സുശൃംഗം വായുവിൽ
നിറഞ്ഞു. വണ്ടിയിൽനിന്നി
റങ്ങി, വിശാലമായ ഉദ്യാന

തകന്നചിറകുകൾ

ത്തെയും ഉത്സാഹമുറയിരുന്നു; കാ
ണും, മഹത്വത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണത, എ
ന്റെ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങുന്നതു ഞാൻ
ശ്രവിച്ചു; ആശാനിടയായ സ്വപ്നങ്ങളു
ടെ ശക്തിസമുദ്രത്തിലൂടെ തെൻ സഞ്ചാരി
ക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നും, കണ്ണുതീ
ക്കുന്ന ശുഭമായ പട്ടുയരെയെന്നിങ്ങനെ സു
ന്ദരിയായ ഒരു യുവതി വാതിലിന്റെ
വെൽ വെറു തിരിയ്ക്കിയപ്പോൾ പി
ന്നിൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. എന്റെ നേ
ക്കു നന്നുവന്നു. ഫാറിസ് എഫെണ്ടിയും

വലിയൊരു പ്രിയം

ഞാനും ഇരിപ്പിടങ്ങളിൽനിന്നും എഴ
ുന്നേറു.

"ഇതെന്റെ മകൾ സർമ്മ." വൃദ്ധ
നായ മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു. പിന്നീട്,
ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹം എന്നെ അവർക്കു പ
രിചയപ്പെടുത്തി: "സ്വന്തം പുത്രന്റെ
രൂപത്തിൽ, എന്റെ പഴയ പ്രിയപ്പെട്ട
ഒരു സുഹൃത്തിനെ വിധി എന്റെ അരി
കിലേയ്ക്കു തിരിച്ചെത്തിച്ചിരിക്കുന്നു." സർമ്മ ഒരു നിമിഷം എന്നെ മിഴിപ്പുട്ടാ
ക്കെ നോക്കി; ഒരേതരം തന്റെ വീട്ടിൽ
എങ്ങനെ വന്നു എന്നു സംശയിച്ചതുപോ
ലെ. ഞാൻ സ്തബ്ധപ്പെട്ടു. അവളുടെ
കൈ ഒരു വെളുത്ത ലിംഗ് പൂപ്പോലെ.
അസാധാരണമായ ഒരു വേദന എന്റെ
ഹൃദയത്തെ തുളച്ചു.

അങ്ങനെയൊരു നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു;
ആ മുറിയിലേയ്ക്കു സർമ്മ നിശ്ശബ്ദമായി
ക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നുപോലെ. ആ നിശ്ശ
ബ്ദത ബോധ്യമായപ്പോൾ അവർ എ
ന്നെ നോക്കി മനോഹരമായി; എന്നിട്ടു പറ
ഞ്ഞു: "എന്റെ പിതാവു" തന്റെ യൗ
വനത്തിന്റെയും, അദ്ദേഹവും നിങ്ങളു
ടെ പിതാവുരയിക്കഴിഞ്ഞ ആ പഴയ
നാളുകളുടെയും കഥകൾ എന്നെപ്പോലെയെ
ല്ലാവരും ഹൃദയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോ
ലെ നിങ്ങളുടെ പിതാവും നിങ്ങളോടു
സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നമ്മൾ തമ്മിലു
ള്ള ഈ കണ്ണുകളിൽ അഭ്യമായി സംഭവി
ക്കുന്നതല്ല." ഈ രീതിയിൽ തന്റെ പു
ത്ര സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ട്, വൃദ്ധനായ
ആ മനുഷ്യൻ സന്തോഷിച്ചു; എന്നിട്ടു പറ
ഞ്ഞു: "സർമ്മ വളരെ വിശാലമായി
യെന്നു. അതിൽ എല്ലാം ആത്മാവിന്റെ
കണ്ണുകളിൽ കൂടി കാണുന്നു." ശ്രദ്ധയോ
ടും നയത്തോടും അദ്ദേഹം സംഭാഷണം
ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നടത്തി; മാതൃകയുടെ ചി
ത്രങ്ങളിൽ, കഴിഞ്ഞ നാളുകളിലേയ്ക്കു ത
(ശേഷം 62-ൽ)

ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും, സാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും, സാമൂഹ്യഗവേഷകരുടേയും, സംസ്ഥാനികശാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങളുടേയും അശ്രാന്തപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി ഭാവിതലമുറയിൽ എല്ലാ മനുഷ്യരും മഹാമാനവരായിത്തീരും. ഈ വിഷയത്തിൽ ആകെകിലും സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ പുരോഗമനത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരല്ല. ഞാൻ പുരോഗമന വിശ്വാസിയായാണ്. അടുത്ത യുഗത്തിലെ ഭാരത പുരുഷനും മഹാമാനവനും ഭാരത സ്മിയും മഹാ മാനവിയുമായിത്തീരും. ആ യുഗത്തിൽ ശിശുവിനെ മഹാശിശുവെന്നും; ബാലികാബാലന്മാരെ മഹാബാലിക, മഹാബാലൻ എന്നും, യുവതി

യുവാക്കന്മാരെ മഹായുവതി, മഹായുവാവ് എന്നും സംബോധന ചെയ്യേണ്ടിവരും. എല്ലാ മാറ്റത്തിനും, എന്നാൽ എല്ലാ മാറ്റത്തിന് സംഭാവിക്കുക എന്നാണ് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് സംശയം തോന്നാറുള്ളത്. ആ അനഗതയുഗത്തിലെ ഒരു ദശ്യം മനസ്സിൽ കാണാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. അത്യധികം ഉയരമുള്ള ഒരു മുകളികയുടെ മേൽത്തട്ടിൽ രണ്ടു മഹാമാനവന്മാർ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങളുടേയും മഹാമാനവന്മാരായെങ്കിലും അവരുടെ ആകൃതിയ്ക്ക് യാതൊരു സാദൃശ്യവുമില്ല. ഒരാൾ വെളുത്തു, നീണ്ട നെഞ്ചുവരാണ്. അയാൾ കറുത്തതും, ഉയരം കുറഞ്ഞതും വെളുത്ത മനുഷ്യന്റെ മുഖം ക്ഷൗരം ചെയ്ത് മിനുക്കിയി

രിക്കുന്നു. നയനങ്ങളും നിലാമോണ്, കറുത്ത മനുഷ്യന്റെ മുഖം നിറയെ നിളം കൂടിയ താടിയും മിശ്രമുണ്ടു്. ഓകത്തങ്ങളിലും നീണ്ടമോമങ്ങളുണ്ട്. നയനങ്ങൾക്ക് തവിട്ടുനിറവും അവർ ഇരുവരും അടുത്തടുത്തായി കസേരയിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. അവർ മഹാകാശസഞ്ചാരികളാണ്. അല്പസമയത്തിനു ശേഷം ഒരു മഹാകാശയാനം ആ മേൽത്തട്ടിൽ ഇറങ്ങും. മഹാമാനവന്മാർ രണ്ടുപേരും അതിൽ കയറും. അവർ രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കു മുമ്പെ ടിസ്സറൈറ്റായിട്ടുണ്ട്. മഹാകാശയാനത്തിൽ അവർക്കുവേണ്ടി ഇരിപ്പിടം കഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. റൺ 10൯ എന്ന് മണിമുഴങ്ങി. പിന്നീട് ഏതോ ഒരു മഹദ്യയുടെ ശബ്ദം റേഡിയോയിലൂടെ മുഴങ്ങി. "യന്ത്രക്കരാറ്റുമുഖം മഹാകാശയാനത്തിന് കൃത്യസമയത്തെത്താൻ സാധിച്ചുകയീട്ടു. ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം രണ്ടുമണിക്കൂർ താമ

ബങ്കാളിക്കഥ വനഫലം

സിയ്യം." ആ വാക്ക് യാത്രക്കാരെ വരെയും അസ്വസ്ഥരാക്കി. രണ്ടു മണിക്കൂർ സമയം എങ്ങനെ തള്ളിനീക്കും? അവർ മൈതാനം പോലെ വിസ്മയമായ മേൽത്തട്ടിൽ കണ്ണുടച്ചു. അല്പം അകലെ ഒരു റെഡ് മെൻറുറു ഉണ്ട്. സ്ലോട്ടി (slot) ലൂടെ രൂപയിട്ടാൽ കടലാസ്സുകാണു് നീക്കിപ്പോയ താലങ്ങളിൽ ഭക്ഷണം പുറത്തുവരും വില അമിതമാണെന്നുയുള്ളു. എന്നാൽ മഹാമാനവന്മാരിരുവരും അവനവന്റെ വസതിയിൽ നിന്ന് ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഫ്രഷ്മെൻറുറുവിനോടു് അവർ താല്പര്യമില്ല. എന്നിരുന്നാലും ഞങ്ങളിടയ്ക്ക് സമയമെങ്ങനെ ചെലവഴിക്കും? വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളില്ല. അതിന്റെ കാലഘട്ടം കഴിഞ്ഞു. ഈ രണ്ടു മണിക്കൂർ ഇടവിട്ട് എല്ലാ വാർത്തകളും റേഡിയോ മുഖേന പൃഥ്വിയിലും, പൃഥ്വിയിൽ വെളിയിലും എത്തിക്കൊണ്ടി

രിക്കുന്നു. ഗവണ്മെൻറു് ആഫീസ്സുകളിൽഎല്ലാ ഫയലുകളും ട്രേപ്പറിക്കാർഡു് ചെയ്യുകയാണ് പതിവു്. നല്ലനല്ല പുസ്തകങ്ങൾ പോലും ഇപ്പോൾ അച്ചടിക്കുന്നില്ല." എല്ലാം ട്രേപ്പറിക്കാർഡു് ചെയ്യപ്പെടുന്നു. പുതിയ എഴുത്തുകാരും തങ്ങളുടെ പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിക്കാറുവല്ല. വായനക്കാർഎല്ലാവരും ലൈബ്രറികളിൽ പോയി ട്രേപ്പറിക്കാർഡു് രൂപയ്ക്കും, അച്ചടിവ്യവസായം നിറുത്തലാക്കി, നെരണ്ടു് പ്രസ്സ് ഉണ്ടാക്കിപ്പോയി. അവിടെ പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിക്കുന്നത് അധികാചലവാണ്. അഭ്യസ്തവിദ്യർ പണ്ട്, യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ പെട്ടിയിലും ബാഗിലും പുസ്തകങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ മഹാമാനവന്മാർ ചെയ്യാറില്ല അവർ ജോലിചെയ്യും, കഴിവുസമയത്തു് ചിന്തിക്കും. ആ ചിന്തകൾ ട്രേപ്പറിക്കാർഡു് ചെയ്യും എല്ലായിടത്തും

ട്രേപ്പറിക്കാർഡു് ചെയ്യുന്നതല്ല എപ്പിടം. ഈ പ്ലാറ്റു് ഫോമിലുണ്ടു്. എന്നാൽ ട്രേപ്പറിക്കാർഡു് ചെയ്യാൻ യോഗ്യമായ ചിന്തകളാണും ഇപ്പോൾ ഈ മഹാമാനവന്മാർ ചിന്തിക്കുന്നുമില്ല. മഹാകാശയാനം വരാൻ വൈകുന്നേരത്തോടെ അവരുടെ അസ്വസ്ഥത വർദ്ധിച്ചു വെളുത്ത മഹാമാനവൻ ആത്മഗതം ചെയ്തു "കാര്യം വലിയ കഴപ്പമായി." പിന്നീട് അദ്ദേഹം കറുത്ത മഹാമാനവന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ എവിടെ പോകുന്നു?" "ചൊവ്വയിൽ. നിങ്ങളോ?" "ഞാൻ ചന്ദ്രനിൽ പോകുന്നു."

ട്രേപ്പറിക്കാർഡു് ചെയ്യുന്നതല്ല എപ്പിടം. ഈ പ്ലാറ്റു് ഫോമിലുണ്ടു്. എന്നാൽ ട്രേപ്പറിക്കാർഡു് ചെയ്യാൻ യോഗ്യമായ ചിന്തകളാണും ഇപ്പോൾ ഈ മഹാമാനവന്മാർ ചിന്തിക്കുന്നുമില്ല. മഹാകാശയാനം വരാൻ വൈകുന്നേരത്തോടെ അവരുടെ അസ്വസ്ഥത വർദ്ധിച്ചു വെളുത്ത മഹാമാനവൻ ആത്മഗതം ചെയ്തു "കാര്യം വലിയ കഴപ്പമായി." പിന്നീട് അദ്ദേഹം കറുത്ത മഹാമാനവന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ എവിടെ പോകുന്നു?" "ചൊവ്വയിൽ. നിങ്ങളോ?" "ഞാൻ ചന്ദ്രനിൽ പോകുന്നു."

മനുഷ്യപേരും വീണ്ടും മൗനവലംബിച്ചു. എന്തെങ്കിലും സംസാരിയ്ക്കാനുള്ള സന്ദർഭമുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടി കറുത്ത മഹാമാനവൻ ഉപാധമെടുത്തു. "ചന്ദ്രൻ്റെ ഇപ്പോൾ കൂടിയല്ലേ വി. യു. എസ്?"

"തീ പിടിച്ചു വിലയാണം. പിന്നെ കൂടി വേണ്ടിയാൽ മാത്രം പോരല്ലോ. അവിടെ താമസിക്കുന്നവരിൽ അനേകം ഉപാധമനുഷ്ഠിക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്. ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുണ്യസമയമില്ലാതെ അവിടെ ജീവിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് എന്ന് അറിയുകയും അവിടെ ഒരു ചെറിയ കെട്ടിടം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭൂമിയിലെ കഴപ്പുള്ളിയിൽ നിന്നു കണ്ണു ജീവിക്കാൻ വേണ്ടി ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അവിടേയ്ക്കു പോകും, അതിനുവേണ്ടി മാസം മുതലായും രൂപ ചെലവുണ്ട്."

"നിങ്ങളുടെ ജോലിയെന്തു?"

"കാര്യമായി ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ ഖനിയെ പറ്റാത്തവർ ഗവേഷണ നടത്തുന്നുണ്ട്. ചന്ദ്രനിലും എൻ്റെ ചെറിയ ഒരു ലാബറട്ടറിയുണ്ട്. വിശദഗവേഷണവും എന്ന് സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ നാഡികൾ കേൾക്കുന്നതിനും."

മഹാമാനവൻ അവിടെ വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു്.

"നിങ്ങൾ ചെലവായിൽ പോകുന്നതെന്തിനും? അവിടെ ഭയങ്കര ചൂടാണെന്നും കേൾക്കുന്നുണ്ടല്ലോ! താമസിക്കാൻ സൗകര്യമില്ല. നിങ്ങൾ അവിടെ പോയി എവിടെ താമസിക്കും?"

"അതറിഞ്ഞുകൂടാ. എനിക്ക് അവിടെ പോകേണ്ടതാവശ്യമുണ്ട്."

"നിങ്ങളെ ഗവേഷണവും അയയ്ക്കുന്നതാണോ? അവിടെ സമ്പൂർണ്ണമായും അന്വേഷണം കേട്ടു."

"അല്ല ഞാൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ അധ്യാപകനാണ്. നവ്വായപ്പറ്റി ഒന്നു മറിഞ്ഞുകൂടാ. സ്വന്തം ചെലവുതന്നെ വേണ്ടി സ്വന്തം പോക്കറ്റിലെ പണം ചെലവുചെയ്തു പോകുകയാണ്." കറുത്ത മഹാമാനവൻ കണ്ണിനുപുറകിൽ പറഞ്ഞു.

"ഈ മഹാകാശയാനത്തിൽ യാത്ര ചെയ്തുകൊണ്ടു വരുന്നവരുടെ ലിസ്റ്റിൽ മഹാമാനവൻ ഒരാൾ ഉൾപ്പെടെ പേരു കണ്ടിരുന്നു"

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യകൃതി സിവിൽമാണ്. നിങ്ങൾ...?"

"ഞാനാണ് ആ ഫതഹ് ഗുൽ."

"ഫതഹ് ഗുൽ എന്നാണെന്തെന്തെന്ന്? നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവർ..."

"ഞാൻ ദുഃഖിതനായതുകൊണ്ട് ഫതഹ് ഗുൽ എന്നു പറയുന്നു. യശസ്സ് ധാരാളമുണ്ട്. എന്നാലിന്നേവരെ ജീവിതത്തിൽ സുഖം ഉണ്ടായിട്ടില്ല."

"ചെ. വൃത്തി എന്തിനു പോകുന്നു?"

"എന്റെ തൃതീയഭാര്യ കന്മിയെ അന്വേഷിച്ചുപോകുന്നു. അവൾ വിശപ്പേകിന്റെ മാനേജർക്ക് പുത്രിയാണ്. വലിയ വലിയ ഗവേഷണവും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമായാണ് അവളുടെ കൂട്ടുകെട്ട്. ഇന്നലെ ഒരു കത്തു ലഭിച്ചു. അവർ ജപ്പാനിലെ വിഖ്യാത ചിത്രകാരനൊന്നിച്ച് ചൊവ്വാഴ്ചയിൽ പോയിരിക്കുന്നത്രേ. ഇനി എന്തൊരു പദ്ധതിയെക്കുറിച്ച് മനോഹരമായിരിക്കുന്നുണ്ട് അറിയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ അവിടെയെത്താൻ അവളെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ സാധിക്കുമോ എന്നറിയാൻ വേണ്ടി പോകുകയാണ്."

വെളുത്ത മഹാമാനവന്റെ കൗതുകം വർദ്ധിച്ചു. "അങ്ങനെയൊന്നോ ആകട്ടെ കന്മിയെ കണ്ടെത്താൻ കഴിയാതെ പോകാൻ കഴിയാൻ സാധിക്കുമോ?"

"അതൊരു വരുണഭാസിന്റെ പുത്രി."

വെളുത്ത മഹാമാനവൻ ഹൃദയത്തിൽ എന്തൊക്കെയോ ഉണ്ടായിരുന്നതു് പ്രകടമാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിനനുഭവപ്പെട്ട കൗതുകം മുഖത്തും നയംങ്ങളിലും പ്രതിബിംബിച്ചിരുന്നു. കന്മിയെ സഹായിയായിരുന്നവർ ആ മഹാമാനവനെയും പ്രശ്നിക്കുകയുണ്ടായി. അവർ ഇരുവരും ചന്ദ്രനിലുള്ള ലാബറട്ടറിയിൽ ഒന്നിച്ച് താമസിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധിമുട്ടും സുന്ദരമായ ആ മഹാമാനവൻ വിവാഹിതനല്ല; അതുകൊണ്ടിതേ പരമമായൊരു അസൗകര്യങ്ങളും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബലിഷ്ഠവും, സുന്ദരമായ ശരീരവും, വിശാലഹൃദയവും, ബാങ്ക് ബാലൻസും മഹാമാനവനെ ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചന്ദ്രനിൽ പോകുന്ന

തു് മിസ്സിസ് ലക്കോശിക്കുവേണ്ടിയാണ്. അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലാബറട്ടറിയിൽ കാത്തിരിക്കുന്നു.

വെളുത്ത മഹാമാനവൻ വിശദീകരിച്ചു. "സ്ത്രീകൾ നമ്മുടെ പ്രേമവും പ്രേണിയുമാണ്. അവർ ഇല്ലാത്തതാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിനാണു് ലക്ഷ്യം നഷ്ടപ്പെടുന്നത്. അതുപോലെ അവർ ഉള്ളതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ജീവിതം ജീവവ്യമായിത്തീരുന്നു എന്ന സത്യം നിരസിക്കാൻ നിർവ്വാഹമില്ല."

"സ്ത്രീകളുടെ ചാരിത്രാന്വയനം നിങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ടോ?" കറുത്ത മഹാമാനവൻ ചോദിച്ചു.

"എന്തെന്തും നിങ്ങളുടെയും അംഗീകാരംകൊണ്ട് അവർക്കു സംഭവിക്കും? മോഹിണിയിലും കറുത്ത ക്രമം കേട്ടുണ്ടോ? അവരെപ്പോലെ പ്രതിഭാസവനായ മഹാള ഈ യുഗത്തിൽ വേറെയില്ല. അവർ ആരുടെയെങ്കിലും അഭിപ്രായം വകവെക്കുന്നുണ്ടോ? അവർക്ക് ഭാരോ മാനസവും ഭാരോ പുതയ്ക്കു കാര്യം ആവശ്യമുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ ഗവേഷണം നടത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല. അവർ ജാഗ്രതയോടെ പാലിക്കാറുണ്ട്. സംയോഗത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും കൃത്രിമതയോടുകൂടിയാൽ യഥാർത്ഥത നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നുണ്ട്. അവരുടെ വാദം. സംയോഗം നിർവ്വഹണമായിരിക്കണം. ആ സംയോഗം 'ഫലപ്രസൂ' വായിത്തീരുന്നതാണ്. ബോധവ്യവസ്ഥയിൽ അണുപോലും ഫലം ഉണ്ടാകുന്നപക്ഷം ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ വളർത്താം. ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. അവിടെ വർഷത്തിൽ ഒന്നു പ്രാവശ്യം എബോർഷൻ (abortion) ക്ലിനിക്ക് പോകുന്നുണ്ട്. ഇതേ പരമ എല്ലാഫലവും പഠിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു് ഒരു ഫലം വളർത്തുന്നതാണ് പറയുന്നതു്. അവർ മറ്റൊരാളുടെയും അഭിപ്രായം വകവെക്കുകയില്ല."

കറുത്ത മഹാമാനവൻ ദുഃഖം തോന്നി. അദ്ദേഹവും കറുത്തവരും മോഹിണിയിലും കറുത്തവരിനെയും പ്രേമഭയം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, മോഹിണി അദ്ദേഹത്തെ അടുപ്പിച്ചില്ല. ശരിയെ

ല്ല. മുഖത്തും രോമമുള്ള കറുത്ത കരളിന്റെ എനിക്കു ഭയമാണ്. ഭയവുമെന്തു് എന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നതു് എന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. മോഹിണി വിഖ്യാതയായ ശാസ്ത്രജ്ഞയാണ്. എന്നാൽ ഇക്കാര്യം അവർ പറയാൻ പറയുന്ന കാര്യമല്ലല്ലോ. കറുത്ത മഹാമാനവൻ മൗനമവലംബിച്ചു എന്നിരുന്നാലും താൻ സ്ത്രീകളുടെ കാര്യത്തിൽ തികച്ചും അജ്ഞനല്ലെന്ന കാര്യം പ്രകടമാക്കാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "നന്താ പിംഗ്ലോയെപ്പോലെയെന്റെ കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?"

"സത്യമെന്തെല്ല? ഡെപ്രസ്ഡ് ആയിരിക്കുകയോ ചോദ്യം ചിന്തയോടുകൂടിയാൽ അതിലേക്കു പോകുകയോ ചെയ്യുന്ന കേൾക്കുന്നു. ശരിയാണോ?" വെളുത്ത മഹാമാനവൻ ചോദിച്ചു.

"പക്ഷേ, അവർ വലിയ അപകടമായിരുന്നു. എത്രപേരെ നശിപ്പിച്ചു എന്നതിനെക്കുറിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. നന്താ പിംഗ്ലോയുടെ സ്ഥിതിയും അതാണ്. അവളുടെ മുമ്പെ കാലത്താൽ ഇതിനേക്കാൾ കാര്യം ബാധിച്ചു മരിച്ചുപോയി."

"മറ്റുള്ളവർക്കു തന്റെ കാര്യം പറയാൻ കൊണ്ട് കാലതാമസിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്ന് കേൾക്കുന്നുണ്ടല്ലോ?"

കറുത്ത മഹാമാനവൻ ഇതിനു മറുപടിയായി ദൈവായ സുന്ദരയുടെ ചിന്തയെക്കുറിച്ചു കഥ വിവരിച്ചു. വെളുത്ത മഹാമാനവൻ കഥയുടെ ഭംഗംഗാമ്യം ചെറുതല്ല അദ്ദേഹം ദൈവായ കഥ പറഞ്ഞു. ഇരുവരും അത്ഭുതപ്പെട്ടു കഥകൾ പ്രിയപ്പെട്ടവയായി. മുമ്പെ അറിയാൻ ശേഷം മറ്റൊരു ശ്രമം താഴെ ഇറങ്ങിയപ്പോഴും അവർ അന്വേഷണം കരകേൾപ്പിക്കുന്നതിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. മഹാമാനവന്മാരുടെ യുഗത്തിലും ഇത്തരം സംഭവങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്നു സങ്കല്പിച്ചതിൽ ദൈവമന്ദം?

വി.വ. എൻ. സത്യൻ

ചുവന്ന സാരിയുടുത്ത പെൺകുട്ടി. ജനൽക്കമ്പികളിൽ മുഖമമർത്തിനിന്നു. താഴെ, തെരുവു്. തെരുവിൽ സന്ധ്യ മരിച്ചുകിടന്നു.

പെൺകുട്ടിയുടെ വിഷംഭക്തയായുള്ള ഏകദേശം ഒരു വലയത്തുനടന്നു. ചൊട്ടുന്ന കണ്ണുളന്ന മഞ്ഞവെളിച്ചത്തിൽ ചുറ്റും പറന്നുകൂടുന്ന പ്രാണികൾ...

പെൺകുട്ടിയ്ക്ക് തെരുവിലേയ്ക്കു നോക്കി നില്ക്കുന്നതായ്ക്കുമായിരുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നു മടങ്ങുന്ന ചേലയുടുത്ത പെണ്ണുണ്ടുളേയ്ക്കു, അവരുടെ പിന്നിയിട്ട തലമുടിയിലെ പിച്ച്പ്പുക്കളേയ്ക്കും ഇഷ്ടമായിരുന്നു. —തെരുവിലുപറ്റത്തു് അരയാലു് നു മുകളിൽ ആകാശം വീണുകിടന്നു.

അവളോളത്തു്. ഒറ്റ മേലംപേലുമില്ല. ഒന്നുപോലും. തെരുവിൽ, ചുട്ടുകാറ്റു വീശി. അരയാലിന്റെ ഇലകൾ കാറ്റിൽ വിറച്ചുതുളളി.

വെള്ളത്തിന്റെ മേലത്തു് ഒരു സ്വപ്നം ഭാരമായിത്തീർന്ന ആകാശത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ.

മേലത്തു് പറ്റാത്ത ആകാശം പെൺകുട്ടിയ്ക്ക് പുതുയായിരുന്നില്ല. പ്രതീക്ഷിച്ചുണ്ടാവാനെ പോകുമ്പോൾ തോന്നുന്ന നിവൃത്തികളെയോടെ അവൾ ചിരിച്ചു.

വളരെ... സാവധാനം — അതവളുടെ പതിവായിരുന്നു.

പെൺകുട്ടിയുടെ മനസ്സ് ഒരു തലച്ചോറായിത്തീർന്നു. കൂടുതൽ മേലത്തു് ഉറപ്പായിത്തീർന്നു. എത്രയെത്ര ദൂരം... ഒരിക്കലും അവസാനമില്ലാത്ത പാതകൾ; അതിരുകളില്ലാത്ത നീണ്ട പരന്നുകിടക്കുന്ന താഴ്വരകൾ — ഒക്കെ നേർന്നുവായിരുന്നു. ചുറ്റും നേർത്ത ഇരുട്ടാവരണം ചെറു വെളിച്ചം.

ഗ്രീഷ്മത്തിന്റെ നിശ്വാസം, കച്ചിനേപ്പോലെ ഇഴഞ്ഞു് മനസ്സിന്റെ ഭിത്തികളിൽ പറ്റിപ്പിടിപ്പിക്കുന്ന നിവൃത്തികളെ എന്താ വികാരം.

അവളുടെ ലോകം.

അവളുടെ ലോകങ്ങൾ.

വെളിച്ചമില്ലാത്ത വഴികളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുനില്ക്കുമ്പോൾ അവളുടെ അമ്മവന്നു. അമ്മയുടെ നേറ്റിയിൽ ഭൃണത്തിന്റെ

ചെറുകഥ

മാഞ്ഞവര. അവർ ചോദിച്ചു: 'നീയെന്തേ ആലോചിക്കുന്നു? പോയതൊന്നു മേൽകഴുകി വാ കുട്ടി....'

കർപ്പുരത്തിന്റെ ഗന്ധം മുറിയിൽ. അമ്മയുടെ മുടിമുട്ടിൽനിന്നു വീണ ചുവന്ന അരളു് പൂവ് ഒരു നേർത്ത തലവേദനയായി മനസ്സിലായിരുന്നു. പൂച്ചാണിയുമില്ലാത്ത പെൺകുട്ടി, കർപ്പുരത്തിന്റെ ഗന്ധം ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത പെൺകുട്ടി, വെറുതേ നോക്കിനിന്നു.

നിരത്തിനിന്നപ്പോഴും ചുട്ടുകാറ്റു ചിരിക്കുന്നു. വരണ്ട ഭൂമികളുടെ നിവൃത്തികൾ കാറ്റിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നവൾ കേൾക്കുന്നു.

ക്ഷേത്രത്തിനുമുകളിൽ വിളറിയാ ചന്ദ്രക്കല പററിപ്പിടിച്ചുനിന്നു.

പെൺകുട്ടിയ്ക്കു്, വെറുതേ, ദുഃഖംതോ

നീർത്തല-കുളമ്പോൾ

നി. എന്തിനാണെന്നു് അവൾക്കുതന്നെ അറിയില്ലായിരുന്നു.

വെറുതേ.

കാരണമൊന്നും കണ്ടുപിടിക്കാനാവാത്തപ്പോൾ, വെറുതേ വിരലുകൾ നിന്നു —

അവളുടെ അമ്മ അവിടുത്തെ പോയി. അവരുടെ നേർത്തു് തൂപ്പു് വാതിൽക്കൽനിന്നു മാഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ വീണ്ടും ഒറ്റയ്ക്കായി.

ജനൽക്കമ്പികളിലൂടെ മുറിയിലെ വെ

നിർമ്മല

ളിച്ചു നിരത്തിൽ വീണുകിടന്നു, അവളുടെ നീർത്തലത്തിൽ —
ഒറ്റപ്പെട്ട ഒരു നക്ഷത്രം തായേലിന്റെ

മുകളിൽ. എത്ര നക്ഷത്രമാണതു്? അറിയില്ലായിരുന്നു. പേരറിയാത്ത നക്ഷത്രം (ശേഷം 61-ൽ)

വൈലോപ്പിള്ളി

പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ

കോവിലൻ

വി. കെ. എൻ.

വി. ടി. നന്ദകുമാർ

എം. പി. നാരായണപിള്ള

പുന്നത്തൽ കുഞ്ഞബ്ദുള്ള

കെ വി. രാമകൃഷ്ണൻ

ഡോ. പി. വി. വേലായുധൻ
[പിള്ള]

പുലാക്കാട്ട് രവീന്ദ്രൻ

മലയത്തു് അപ്പണ്ണി

അപ്പൻ തച്ചത്തു്

പേരുകൾ
അവസാനിക്കുന്നില്ല

മലയാളനാട്

ഓണപ്പതിപ്പ്

ഡമ്മി 1/2 132 പേജ്

വില 80 പൈസ

കഥ ഇതുവരെ

മിനമിനത്തും മാംഗളവുമായ, അസുയാവഹമായ ഭാവംയുണ്ടായിരുന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ പതിനഞ്ചു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പാണ് ശാരദയെ കണ്ടുമുട്ടിയത്. അവർ അന്യോന്യം ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ആ ഇഷ്ടപ്പെടൽ വിവാഹത്തൽ കലാശിച്ചു. സൗഭാഗ്യകരമായിരുന്നു അവരുടെ ദാമ്പത്യജീവിതം. അവരുടെ കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ നൂതനപ്പുറത്തു സന്തുഷ്ടതയും ചിഹ്നങ്ങളായി ആശയും സന്തോഷവും ശാശ്വതവും വളർന്നുവന്നു.

ഒരു വർഷം മുമ്പാണ് അതു കാണുവാൻ തുടങ്ങിയത്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഒന്നു തന്നെ കാണുവാൻ ഇല്ലായിരുന്നു. വിരലുകളുടെ അഗ്രങ്ങൾ അല്ലാല്ലാ വളഞ്ഞുപാർചെ. നട്ടുരുണങ്ങളുടെ ശക്തിക്ക് മുന്നോട്ടെ യുൻ കഴിയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ തപക്രോധവിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു ഡോക്ടറെ സമീപിച്ചു അദ്ദേഹം ഒന്നു ട്രിപ്പിക്കുന്ന ആ സത്യം വെളിപ്പെടുത്തി. ഒരിക്കലും സുഖപ്പെടാത്ത ഒരുതരം കഷ്ടം ആ സത്യത്തിന്റെ നീച്ചഴിയിൽ മുങ്ങിക്കൊഴുവാൻല്ലാതെ രക്ഷപ്പെടാൻ കഴിയില്ലല്ലോ. പൈതൃകമായി ഭാഗിച്ച കിട്ടിയ ഒരു വീട്ടിലേയ്ക്ക് അയാൾ താമസമാറി. ശാരദയും കുഞ്ഞുങ്ങളും അവളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കും പാലുകൊണ്ടുവരുന്ന ചൈത്രപൃത്തിന്റെ സന്തതിയായ സരോജിനിയായിരുന്നു ഭാര്യപാസം. പിന്നെ ആഹാരം കെട്ടുപറ്റുന്ന നാരായണമ്മാനം! ആത്മഹത്യചെയ്യാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് ആ മരണത്തിന്റെ ഭണമുള്ള വീട്ടിലിരുന്നുകൊണ്ട് പലതും കണ്ടു. പലതും ദേഷ്ട കഷ്ടരോഗമാണെന്നുറഞ്ഞിട്ടും സരോജിനിക്കു ഭയമില്ല. അയാൾ ചോദിച്ചു; "നന്നക്കു ഭയമില്ലേ?" ഇല്ലെന്നു അത്ഭുതത്തിൽ തോളുകൾ അനക്കി. "നന്നക്കു പകർന്നാലേ?" ആ ചോദ്യം കാര്യമായെടുക്കാതെ അവൾ കലുഷാക്ഷമുണ്ടി ചിരിച്ചു. സരോജിനിയുടെ ഭ്രാന്തത്തിൽ കണ്ടു അയാൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു അവൾ എന്തിനാണ് തനിക്കു ചത്തേക്കുന്നത്? ഉന്തിനല്ലുന്ന പല്ലുകൾ കാണിച്ചു അവൾ എന്തിനു ചിരിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമുള്ള കാര്യങ്ങളായിരുന്നു അവ.

തുടർന്നു വായിക്കുക:

അഞ്ചു്

അയാൾ തുടർന്നുപറഞ്ഞത് കാരറിന്റെ ചുളംവീട്ടി അമർത്തിക്കളഞ്ഞു. എന്തിനെന്നും എന്തെങ്കിലുമൊരു പ്രതീകരണം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ എന്റെ നേരെത്തന്നെ നോക്കിനിന്നു. അപ്പോൾ അയാളുടെ നേരെ നിന്നു. ഞാൻ കണ്ണുകൾ മാറി. എനിട്ട് അഗ്രം നശിച്ചു പഴുപ്പു കയറിയ എന്റെ വിരലുകളിലേയ്ക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ തല കമ്പിട്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അന്നന്മിഷം ജിണ്ണിച്ചുപോകുന്ന—ഭവിച്ചു പഴകിപ്പഴകി പ്രണപ്പെട്ടു പോകുന്ന—അവസാനം

നോവൽ

നാണോണ്ടെങ്കി അവളി ഹണിക്ക നക്കേപാ? പിന്നെന്താ, ആ ചെക്കനെ തന്നോ തള്ളും കൂടി അഴിച്ചുവിട്ടിരിക്കല്ലേ? അവൻ വണ്ടിലു് പോണ ചോക്ക കണ്ടാലറു്ത്തുടേ?"

അയാൾ നിൽക്കു്; എന്തിനെന്നും എന്തോ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു. സഹതാപത്തോടെ വായ്കോട്ടിയുള്ള എന്റെ ഒരു ചിരിയെങ്കിലും അയാൾ പ്രതീക്ഷിച്ചു കാണും. അതിനിടയിൽ മരറാരു കാറ്റു് ഉഗ്രമായി വീശി. അതു നിശ്ചയിലെ പൊടിയും ചളിയും ഞ്ഞു അടിച്ചുയർത്തിക്കൊണ്ടുപോയി. ഒരുപക്ഷേ, ആ കാറ്റായിരിക്കണം കാരണം, അയാൾ സാവധാനം തിരിഞ്ഞുനടന്നു. എ

ഞാൻ-ഞാൻ മാത്രം

ഭുഷിച്ചു് നാറാൻ പോകുന്ന—എന്റെ സ്വന്തം ശരീരത്തെപ്പറ്റി കാക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ.

എന്റെ അശ്രദ്ധ അയാളെ ദൂരം നിൽപ്പാക്കപ്പെടുത്തിയില്ല. അയാൾ തുടർന്നു കയറിയെന്നു. "—ആ ജോണിയുടെ അമ്മ മറിയക്കുട്ടിയായിട്ടാണ്. അവന്റെ കെട്ടി മറിച്ചിലു്. പത്തുപതിനൊട്ടായി ചെക്കന്റെ അമ്മയാണ് അവിടു്. നാഴികിൽ അവൾക്കൊരു നാണ്. വേണ്ടേ? അല്ലെങ്കിൽ ഈ ചെറുക്കൻ വേണ്ടേ?"

ഞാൻ മുഖമുയർത്തു് അപ്പോൾ അയാൾ വഴിയമ്പലംപോലുള്ള ആ പുരയിലേക്കും ശബ്ദംകേട്ടു പുറത്തേക്കു വന്ന കട്ടികളുടെ മുഖങ്ങളിലേക്കും, പിന്നെ റിമിത്തിന്റെ നിഴലിലായ ചുറ്റുവക്കിലേക്കും നോക്കി, അവസാനം ഒരിക്കൽക്കൂടി എന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "ആ തള്ളുടെ കടാങ്ങലാണ് തൊക്കെ.

കുടുംബത്തോടു് അയാൾ തിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു പോയില്ലാത്ത വഴിയേ നോക്കിക്കൊണ്ടാണു നടന്നിരുന്നതു്. അവസാനം അയാളുടെ കൃഷ്ടരൂപവും എന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നും അപ്രത്യക്ഷമായി. ലോനപ്പൻ എന്താണു ചെയ്യാൻ പോകുന്നതെന്നു് ഏകദേശം ഞാൻ ഊഹിച്ചിരുന്നു. പൊറുപ്പുചിരനപ്പററിയുള്ള വിവരങ്ങൾ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കാൻ ആളെ കിട്ടുന്നതുവരെ അയാൾ ഒരുപക്ഷേ കിഴക്കോട്ടു നടക്കുമെന്നു് എന്നിക്കു തോന്നി. കിഴക്കോട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ചായക്കുടയുടെ മുമ്പിൽവരെ, അല്ലെങ്കിൽ ചെറിയൊരു പലചരക്കുകുടയുടെ മുമ്പിൽ വരെ അയാൾ പോകുമായിരിക്കും അവിടെച്ചെത്തു്, ശ്രദ്ധിക്കാൻ ആളെ കി

വി. ടി. നന്ദകുമാർ

ട്ടകയാണെങ്കിൽ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും എല്ലാവരോടുകൂടി വിചിന്തനമായിരിക്കണം; കാരണം മനസ്സിൽ ഉള്ളതു മുഴുവൻ തുറന്നു പറയാതെ ആ ചെറിയ മനഃശൂന്യസ്വസ്ഥത കിട്ടില്ലെന്ന് ഏകദേശം വ്യക്തമായിരുന്നു.

ചാരുകുസേരയിൽ മലന്ത കിടന്നുകൊണ്ടു ഞാൻ നിരത്തിലേക്കുതന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്നോ രണ്ടോ ആളുകൾ പിന്നെയും അതിർക്കൂടി നടന്നുപോയി. അവരുടെ കൈകളിൽ ഭാഗ്യങ്ങളും തലയിൽ ഇലകളും ഉണ്ടായിരുന്നു; കിഴക്കുള്ള തോട്ടത്തിൽ നന്നും ചാൽനടയായി വരുന്ന സാധുക്കളായിരിക്കും അവരെന്നു എനിക്കു തോന്നി.

വരണ്ട കുറുപ്പ് ഉഴുകിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. അതിന്റെ ശബ്ദത്തിനു ശക്തി കൂടിയതോ കുറഞ്ഞതോ ഇല്ല. ഒരേ വേഗതയിൽ ഒരേ ശബ്ദത്തിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും പാടുന്ന ഗ്രാമഫോൺറെക്കോർഡുപോലെ ശബ്ദിച്ചിരുന്ന അതു് ഒരേതരം മഴപ്പണക്കി. എങ്കിലും അതിന്റെ ശക്തി ശരീരത്തിലെ ഓരോരോ അവയവങ്ങളിൽനിന്നും രക്തവും മഴയ്ക്കും ഉൾററിയുററി എടുത്തുകൊണ്ടു പോയിരുന്നു.

വഴിയമ്പലംപോലുള്ള ആ പുരയിലെ കട്ടികൾ തമ്മിൽ മല്ലടിച്ചും കരഞ്ഞും ഖഹളകൂടിയും ശബ്ദമുയർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കാറ്റുതുമ്പോൾ മാത്രം കുറച്ചുനേരത്തേയ്ക്കു് ആ ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കുതാവും. പിന്നെ പെട്ടെന്നു വീണ്ടും കേട്ടുതുടങ്ങും ചെയ്യും.

സമയം സാവധനമാണു നിങ്ങളിക്കാണിരുന്നതു്. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തേക്കും സമയത്തിന്റാ നീക്കത്തിനു പ്രാധാന്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെന്നു മാത്രം എനിക്കു ജീവിതത്തിൽ പ്രതിപിടിച്ചോ അല്ലെങ്കിൽ ചിട്ടയായോ ചെയ്യേണ്ടതായി യാതൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അപ്പോൾ പിന്നെ സമയവും ഞാനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധംതന്നെ തീരെ അവിശ്വരൂപം അത്ഭുതസൃഷ്ടിമാകിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് എന്തിനും ധാരാളം നാം കാശമുള്ളപ്പോലെ—ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനത്തിലേക്കുത്താൻചാലും ധാരാളത്തിലധികം

സമയമെങ്കിലുമുള്ളപ്പോലെ — ഞാൻ കാത്തിരുന്നു.

ഉച്ചയ്ക്കു പതിനൊന്നുമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കണം; ഒരുപക്ഷേ, പന്ത്രണ്ടുമണിയായിരിക്കാനും ഇടയുണ്ടു്. സമയത്തിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ബോധം ഒരു ഊഹം മാത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എങ്ങിനെ വന്നാലും സമയം നട്ടച്ച കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു് ഏകദേശം ഉറപ്പായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു കാറ്റിനു് കൂടുതൽ വേഗതയും ശക്തിയും ശബ്ദവും ഉണ്ടായിത്തീർന്നപ്പോലെ എനിക്കു തോന്നി. അതേവരെ ഒരേപോലെ ശബ്ദിച്ചിരുന്നതിൽനിന്നും പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഒരു വ്യതിയാനമാണു് എന്നിൽ ആ ധാരണയുണ്ടാക്കിയതു്. അതു് വാസ്തവമാണെന്നു് തെങ്ങിൻതലപ്പകളുടേയും വൃക്ഷക്കൂട്ടങ്ങളുടേയും അങ്ങകലെയുള്ള ഐനികളുടെയും ശബ്ദങ്ങളുടെ കമ്പിട്ടുള്ള ചാഞ്ചാട്ടം കണ്ടപ്പോൾ തോന്നുകയും ചെയ്തു. നിരത്തു് ഏകദേശം നിർജ്ജീവമായിരുന്നു എന്ന് പറയാം. ആ സമയത്തു് ആ വഴിയിൽ കൂടി ആകാശത്തെ യാത്രചെയ്യാൻ മുതിരുകയില്ലെന്നുപോലും തോന്നിപ്പോയി. വഴിയമ്പലംപോലുള്ള ആ വീട്ടിനുള്ളിൽനിന്നു കുറെ കട്ടികളുടെ—എണ്ണമറ്റ കട്ടികളുടെതന്നെ—ചെയ്യും ബഹുലവും കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കാറ്റിന്റെ ശബ്ദത്തിന്റെ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയും അസാധാരണവുമായ ആ ചുളംവിളിയിൽ ചെയ്യും ബഹുലവും ഇടയ്ക്കു് തീരെത്തന്നെ ഇല്ലാതാവുകയും, പിന്നെ കാറ്റു് നിലയ്ക്കുമ്പോൾ വീണ്ടും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങിനെ വീണ്ടും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുമ്പോൾ ആ ശബ്ദങ്ങൾക്കു് വളരെക്കൂടുതൽ ചെപ്പാടുള്ളപ്പോലെ തോന്നിച്ചു. അപ്പോഴാണ് നാരായണമ്മാൻ കടന്നുവന്നതു്. താമ്പാള പോലെയുള്ള വലിയൊരു പാത്രത്തിൽ എനിക്കുള്ള ചോറും കറികളും അയാൾ താങ്ങിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ മുകളിൽ വലിയൊരു ഇലയിട്ടു് മുടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

അയാളുടെ വരവിൽ സാധാരണയിൽ

കവിഞ്ഞു് എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകതകളോ വ്യത്യാസമോ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നിരത്തിൽനിന്നും മുററത്തേക്കു കടക്കുന്ന സ്ഥലത്തു് ഉണ്ടാക്കിവെച്ച മുളകൊണ്ടുള്ള പകുതിയും ഭവിച്ച ചെററവാതിൽ സൂക്ഷിച്ചു സൂക്ഷിച്ചു് മാറ്റിവെക്കാൻ അയാൾ ശ്രമിക്കുമ്പോഴാണ് വലിയൊരു കുറുപ്പു് ആഞ്ഞടിച്ചതു്. അതിന്റെ ശക്തിയിൽ നാരായണമ്മാൻ തോളിലിട്ടിരുന്ന മേൽമുണ്ടു് ഒരു പട്ടംപോലെ പറന്നുപോകാൻ തുടങ്ങി. അതയാൾ വേഗംതന്നെ ചാടിപ്പിടിച്ചു. എന്നിട്ടു് സാവധാനം അകത്തേക്കു കടന്നു; അപ്പോൾ അയാളെത്തോ പിറുപിറുക്കുകയും ചെയ്തു; അതെന്തെന്നു് എനിക്കു് വൃത്തിയായി കേൾക്കാൻ സാധിച്ചില്ല; പിന്നീടു് എന്തുംചെയ്യാറുള്ളപ്പോലെ എന്റെ നേരെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് കുറേനേരം അങ്ങിനെത്തന്നെ നിന്നു. നിശ്ശബ്ദനായി.

നാരായണമ്മാന്റെ നേരേയും, വെളുപ്പും ചുവപ്പും കലർന്നു്, അഗ്രങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ട എന്റെ കൈവിരലുകളിലേയ്ക്കും മാറിമാറി നോക്കിക്കൊണ്ടു് ഞാൻ ആരുമല്ലെന്നു. അയാൾ ഉത്തരത്തേക്കു് നിങ്ങളി; ഒന്നുണ്ടു കല്പകൾ കയറി. എ

നിട്ട് പ്രാന്തയിൽ വെച്ചിരുന്ന കാട്ടുകിണ്ണത്തിൽ, തളികയിൽ കൊണ്ടുവന്ന ഭക്ഷണമെല്ലാം കൊട്ടിച്ചൊരിഞ്ഞു. ആ കിണ്ണം തോടാതിരിക്കാൻ ആവുന്നത്ര ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് തളിക വളരെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചാണ് അയാൾ തന്റെ പ്രവൃത്തി ചെയ്തത്. പിന്നീട് ഇലകൊണ്ട് കിണ്ണത്തിലെ ഭക്ഷണം മുടിവെച്ച് അയാൾ പിൽവാങ്ങി; മുറങ്ങേക്കു ഇറങ്ങിനില്ക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ നാലായണക്കാൻ വീണ്ടും എന്റെ നേരെ നോക്കി.

എന്റെ സ്വപ്നത്തിനിന്നും കിട്ടുന്ന പ്രതിമാസാദായത്തിൽ നിന്നും എനിക്കു തന്നെ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വകയായി ഇരുപതോ ഇരുപത്തഞ്ചോ രൂപ വീതം മാസംതോറും ശാന്ത ആവിട്ടുകാക്കു എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഭക്ഷണം—അതും ഒരു നേരത്തെ മാത്രം—എനിക്കു വെറുതെകൊണ്ടുതന്നുപോയെഴുന്നിരുന്ന നാലായണക്കാവടൻറ ഭാവം. എങ്കിലും അതു ശ്രദ്ധിച്ചതായി ഞാൻ ഒരിക്കലും നടിച്ച് ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ഭക്ഷണത്തെപ്പറ്റിയോ പണത്തെപ്പറ്റിയോ ആലോചിക്കുന്ന ഞാൻ ചിന്തിച്ചിരുന്നതു്. വളരെതീവ്രമുള്ള—ഒരു പക്ഷേ ഞാൻ പ്രവീക്ഷിക്കുന്നതിലും വളരെ കൂടുതൽ അപ്പുറത്തുള്ള ഒരു സമയത്തു് ഉണ്ടാകാനിരിക്കുന്ന—എന്റെ അവസാനത്തെപ്പറ്റി മാത്രമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നും ഭവന ചിന്തിക്കാൻ എനിക്കു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. അതിലേയ്ക്കു്, ശാശ്വതമായ ശക്തികാവസാനത്തിലേയ്ക്കു്, തുഴഞ്ഞു തുഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്ന കാരോനിമിഷങ്ങളിലും എന്തെന്നെയെങ്കിലും പററി എനിക്കു് ഓർമ്മിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അതു ചിന്തിക്കുവാൻ പോകുന്ന എന്റെ ശരീരത്തെപ്പറ്റി മാത്രമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് നാലായണക്കാവടൻറ ഭാവം, ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നതും, കാര്യം അതിരുന്നതും. കരോനം എന്നെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു സാധാരണ ചോദിക്കാറുള്ള ആ ചോദ്യം അയാൾ ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. "അല്ല, ആശ്വാസമുണ്ടോ കേന്തോ?"

കരോണയികം കാലമായി നാലായണക്കാവടൻറ ചോദ്യത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു ഇ

ല്ലെന്നോ അർത്ഥം വരുന്നതായിരുന്നെങ്കിൽ മുളകുപോലും ചെത്തിട്ടു്. എങ്കിലും അയാളുടെ വിചാരം ഞാൻ മുളന്നുണ്ടെന്നായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അയാളുടെ ചേ.ദ്യവും അതിനെത്തുടർന്നു കരോണയികം കാലമായുള്ള എന്റെ മുളയും ഒരു തരം ശല്യം പോലായി തീർന്നു. അതിനിടയിൽ വെച്ചു ഭരണിവസം തുടങ്ങി ഞാൻ മുളപ്പായ ഘട്ടം. അയാൾ പ്രത്യേകമായ: ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കാൻ ഇയില്ല. മുകനാതി, മെവിച്ചു നില്പിക്കരുതോടെ അയാളുടെ മുഖം അത്ഭുതം ഞാൻ നോക്കി. എന്നോട്ടു് എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകമായി സംസാരിക്കാനില്ലെങ്കിൽ അയാൾ ചെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞുനടക്കുകയാണു പതിവു്. അത് അയാൾ അങ്ങിനെ ചെയ്തില്ല. പിന്നെ ഏതെങ്കിലും നിമിഷങ്ങൾ എന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് അയാളുണ്ടിരുന്ന നിന്നും അപ്പോൾ വാക്കുക, നിറമാൻ തുടങ്ങിയതും ഒരു കോമളിയുടേതുപോലെ വൃത്താകൃതിയിലുള്ള തുറന്ന തൊട്ടിയിൽ മുഖത്തുനിന്നു മെല്ലെ ഞാൻ കണ്ണുകൾ പിൻവലിച്ചു. ശക്തിയായ ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞു. ഉറപ്പായിട്ടു കടന്നുപോയി അത് ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകാത്ത ഒരു കേൾക്കുണ്ടു പറഞ്ഞിരുന്നതു. ശക്തിയായിരുന്നു ഒരു വെള്ള പ്രാവിൻറെ ആകൃതിയിൽ പറന്നുപോയതു മുണ്ടു് വേദം എത്തിച്ചാടി പിടിച്ചു കൊളുലിട്ടു് അയാൾ ആരോടെന്നില്ലാതെ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു: "ഓഹ, എന്തൊരു പ്രവൃത്തികാരാണ! വസുദിക്കാരാണു്, കരോണും വസുദിപ്പിപ്പിച്ചു ചാവാതിരിക്കില്ല, എന്നിട്ടേതു കാര്യം നില്ക്കട്ടെ."

സംഭാഷണം അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടും ഇപ്പാവശ്യം അയാളെന്റെ നേരെ നോക്കിയില്ല. അതിനു പകരം എതിർവശത്തുണ്ടായിരുന്ന വഴിയമ്പലം പേലുള്ള ആ കൂപ്പുതൊഴിയുണ്ടാണു് അയാൾ മുഖം തിരിച്ചു. അവിടെ അദ്ധ്വാനമായ കറുപ്പുതളികൾ അപ്പോഴും തമ്മിൽ തമ്മിൽ മല്ലിപ്പിച്ചു് ഞെടുത്തുണ്ടാക്കി കെട്ടുപിണഞ്ഞു് ലഹളയുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കരോണമാ അങ്ങനാട്ടുതന്നെ നോക്കിനിന്നുണ്ടോ വീണ്ടും മുഖം തിരിച്ചു് എന്നോടായിരുന്നപോലെ അയാൾ പറ

എ. അയ്യപ്പൻ

വീണ്ടും തിരിയുമ്പോൾ സു മണ്ണുപണം പൊങ്ങി നിന്നു നിറയിൽനിന്നും ഞെട്ടി ഞാനുണ്ടെന്നു ചോയ്. അസ്ഥിയി, ലെൻ മാംസത്തിൽ, ചോരയിൽ വിരിയുമ്പോഴും അയാൾക്കൊല്ലാ മെന്റെ ഭൂമിതൻ മണം തന്നെ. കേതത്തിൽ വികാരത്തിൽ തീ പിടിക്കാവ മുറുദ്ധസ്വപ്നങ്ങൾ ചിറകെറിഞ്ഞു നൂനിൽ പതിക്കവേ, കോരിത്തരിപ്പുകൾക്കു മുന്നിൽ ചുടേ, കണ്ണിൽ നിറുന്ന സ്നേഹം ഓർമ്മയ്ക്കിതരും ചുവപ്പാണോ? എന്റെ മാംസമായ്, നിണബന്ധമായ്, കടും ചിലനിറയിൽ ധവളമാം സ്വപ്നമായ് വിരിഞ്ഞിടാൻ. എന്റെ ജീവനിൽ ലയപുണ്ണത വർഷവാൻ എന്നും കൊതിച്ചിട്ടുമെൻ പ്രിയമുള്ളവർ ചൊല്ലി: "ഔര്യമാണല്ലോ കണ്ണിൽ കത്തിയെടുത്തു നീയ്ക്കു് കൈകളിലെപ്പിടാവതെങ്ങിനെ ഞാനി സ്നേഹം!"

—0—

ഞ്ഞു: "ആ ക്കാങ്ങല്ലോ ഈ വസുദിക്കാരാലൊന്നു ചത്തൊടുങ്ങിയെന്നു കിടന്നു—!" എന്നിട്ടയാൾ എന്റെ നേരെ നോക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്റെ മുഖത്തെ നിസ്സംഗത കണ്ടപ്പോൾ പറഞ്ഞുപോയതൽ എന്തോ പീശകുണ്ടാണു് അയാൾക്കു് തോന്നിയിരിക്കണം, അതുകൊണ്ടു് അയാൾ വിഷയം മാറ്റി. "അവിടോരു പെണ്ണുണ്ടല്ലോ?" അയാൾ തുടന്നു: "ഈ ക്കാങ്ങളിൽ കരോണത്തുന്റെ തള്ളേയ്? എന്താണവളുടെ പേരു്? മെയ്താലോലത്തെ ആ മുത്തവളേയ്—" അയാൾ നിൽക്കി എന്റെ മുഖത്തേക്കുതന്നെ സസൂക്ഷ്മം നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു, ആ പെണ്ണിന്റെ പേരു് ഞാൻ പറയുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെയായിരിക്കണം അയാൾ അങ്ങിനെ നോക്കിയതെന്നു് തോന്നുന്നു.

ഞാൻ ഒരക്ഷരം സംസാരിച്ചില്ല. ആഞ്ഞടിച്ച മരൊറാരു കാരാന്റെ വി

സിലടിക്കുന്ന ശബ്ദം നീശ്ശബ്ദതരേണിച്ചു. ഈ പ്രാവശ്യം കാരാന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽതന്നെ നാലായണക്കാൻ തോളിലുള്ള കേൾക്കുണ്ടു് കൈകൊണ്ടു് അമർത്തിപ്പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കല്ലിച്ച നവ്വുകാലാവതോടെ ആ കൂപ്പുതൊഴിയിലേയ്ക്കുതന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് ഞാൻ അനങ്ങാതെന്നു പ്രത്യയം ഒരു ഭാഗത്തു് കിണ്ണത്തിൽ കൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ ഭക്ഷണത്തിലേയ്ക്കു് പോലും ഞാൻ നോക്കിയില്ല. സാധാരണഗതമായിട്ടുള്ള ആ ഭക്ഷണം തുച്ഛമായിരുന്നെങ്കിലും, ആ കൂപ്പുതൊഴിയിലേയ്ക്കു് കൈകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ അതു് അത്ഭുതം നേക്കാൾ സ്വാഭാവികമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ സാധാരണയായ ഒരു ഭവനം പോലും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതിനെപ്പറ്റി അപ്പോടെയെന്നെ ഞാൻ മറന്നു പോയിരുന്നു.

—0—

ഒരു പുരുഷനാണെന്നു നീ തന്നത്താൻ പറയുന്നു:
അതു തെളിയിച്ചുവെന്നു നീ സ്വയം അഭിമാനിക്കുന്നു.
നീ എന്റെ എണ്ണമില്ലാത്ത കാമുകനായി ലൊരാളാണോ?
അല്ല. അല്ല.

രാമ നീ എന്നെ തോല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.
ഒരു വൈകുന്നേരംകൊണ്ടുതന്നെ നീ എന്നിക്കു പലതും മനസ്സിലാക്കിത്തന്നു. എന്റെ മനസ്സാക്കി ഏനോടു ക്ഷമിക്കട്ടെ.
നീ ആരാണു്?
നീ ഇന്നും നിന്റെ അമ്മയുടെ മുഖം കടിക്കുന്നു.
നാട്ടുകാർക്കു നീ ഇന്നും പതിനെട്ടു തി കയാത്ത ബാലനാണു്.

നിന്നെ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയില്ല.
ഞാനാ കാമുകനാകുമെ വെറുക്കുന്നു.
അവരെന്നെ ഊട്ടുന്നു.
അവരെനിക്കു കിടപ്പാടം ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്നു.
അവരെന്നെ ആരേണങ്ങളണിയിക്കുന്നു.
അവർ എന്നിക്കു് ഉടയാടുകൾ തരുന്നു.
ആ ഉടയാടുകൾ അവർ അഴിച്ചുമാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദുശ്ശാസനന്മാർ;
അവർ ഒന്നുമാത്രം തരുന്നില്ല.
അതുകൊണ്ടു ഞാനവരെ വെറുക്കുന്നു.
നിന്നെ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താനാവില്ല.
നീ എന്നെ ഊട്ടുന്നില്ല.
നീ എന്നിക്കു കിടപ്പാടം ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്നില്ല.
നീ എന്നെ ആരേണങ്ങളണിയിക്കുന്നില്ല.
നീ എന്നിക്കു് ഉടയാടുകൾ തരുന്നില്ല.
അവ അഴിച്ചു മാറ്റുന്നില്ല.
എന്നെ അന്വേഷിച്ചുവാനാളില്ലാത്ത, അല്ലെങ്കിൽ മാസംതോറും ഞാനനുവദിക്കാത്ത ദിവസങ്ങളിൽ നിന്നോടൊത്തു വർത്തമാനം പറഞ്ഞിരിക്കുക എന്നിക്കു സുഖമാണു്.
നീ ഒരു കണ്ടത്താണെന്നു ഞാൻ പറയും.
നീ നഷ്ടമായിക്കോ.
അതു കാണാൻ എനിക്കാനന്ദമാണു്,
നിന്റെ ചുരുങ്ങു തലമുടിയിഴകളുടേ ഞാൻ വിദർശിക്കുന്നില്ല.
നീ ചോദിക്കും.
'ചേച്ചി എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലേ?'
അശുഭം ഭാവിച്ചു മുട്ടുമ്പോൾ നീ പറയാൻ തുടങ്ങും.
"അവർ ഇനി ഇവിടെ വന്നാൽ ഞാൻ ഇടിച്ചു ചത്തീയാക്കും."
"അവർ ഇനി എഴുത്തു തന്നാൽ ഞാനതു കീറി അവരുടെ മുഖത്തുറിയും."
"ഇനി അവർ നടയിൽനിന്നു ചുളം കത്തിയാൽ ഞാൻ അവരുടെ നെഞ്ചിൽ വാക്കത്തിയെടുത്തു കത്തും."
ഇല്ല. രാമ, നിനക്കിതൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല.
അവരാണു് എന്റെ ചിലവു നടത്തുന്നതു്.
അവരാണു് ഈ ചേച്ചിയെ ജീവിപ്പിക്കുന്നതു്.
ഈ ചേച്ചിയാണു് അവരെ ജീവിപ്പിക്കുന്നതു്.
നിന്റെ ചുരുങ്ങു മുടി കാണുമ്പോൾ, നിന്റെ തുടുത്ത മുഖം കാണുമ്പോൾ,

ചെറുകഥ

നിന്റെ കട്ടത്തം കണ്ടുമ്പോൾ, ഞാനൊരിക്കലും അനുഭവിക്കാനിടയില്ലത്ത മ:ത്രതപം അനുഭവപ്പെടുന്നു.
ഞാനതു പറഞ്ഞാൽ നീ സമ്മതിക്കില്ല.
നിനക്കു ഞാൻ വേറെ എന്തൊക്കെയോ ആണെന്നു വാദിക്കും.
"ചേച്ചിക്കു് ഒരു മകനെയാല്ലു വേണ്ടു്!"
എന്നു നീ പറഞ്ഞപ്പോൾ, നിന്റെ ഊറ്റം പറച്ചിൽ കേട്ടപ്പോൾ,
എന്നിക്കു പൊട്ടിച്ചിരിക്കാനാണു തോന്നിയതു്.

ഇന്ദിര

അവരെക്കണ്ടും എന്നിക്കു രോൻ തയ്യാറായിരുന്നു.
ഞാൻ ശ്രദ്ധാഭാസം അകന്നുനിന്നു.
നിന്റെ അമ്മയുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ചു് എന്തിനാണെന്നെന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നതെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചിരുന്നു.
എന്റെ വീട്ടുപടിക്കൽ കാലു കത്തുകയെന്നു ഞാൻ ശ:സിച്ചിരുന്നു.
എന്നിൽനിന്നും അകന്നുപോകാൻ ഞാൻ നിന്നോടപേക്ഷിച്ചിരുന്നു.
അപ്പോഴൊക്കെയും എന്നിക്കു വേദനയായിരുന്നു.
നിന്നെ കാണാത്ത ജീവിതം എന്നി ചോർക്കാൻതന്നെ വയ്യ.

നിന്റെ അഗാധമായ കണ്ണുകളിൽ നോക്കി എന്റെ മകനെ ഞാൻ കണ്ടുപിടിക്കുകയായിരുന്നു.

നി ഒരേ വാക്യം ആവർത്തിച്ചു. ചേച്ചിയെ സ്നേഹിക്കാതെ എനിക്കു ജീവിക്കാൻ വയ്യ.

'മോനേ' എന്ന് വളിക്കാൻ എന്റെ നാവു കെട്ടിയിട്ടു.

ചേച്ചി എന്ന് വിളിച്ച് നി ആ കൊതിയെ അടക്കിനിർത്തി.

നി വളയകയാണെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞില്ല.

നിന്റെ അമ്മയും അറിഞ്ഞില്ല. നിന്റെ ശക്തിയുള്ള കൈകളെ, വിരിഞ്ഞു വരുന്ന മാറിനെ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

നിന്റെ അമ്മയും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

ഈ ജോലിയിൽ നിന്നും വിരമിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ അന്ന് കഴിയാനുള്ള വക ഉണ്ടെന്ന് തീർക്കുകയായിരുന്നു.

പക്ഷേ, തിരക്കു കൂടുമ്പോഴും എന്റെ കാമുകന്മാർ ആ തിരക്കുകളുടേയും നിന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നത് നോക്കുന്നത്.

പലതവണ നിന്നെ അകറ്റിനിർത്തിയെങ്കിലും ഞാനുണ്ടായിട്ടു അതിനുള്ള രീതികൾ ആലോചിച്ചിരുന്നു.

ഇല്ല. എനിക്ക് തിരക്കുള്ള കഴിവില്ല.

നിന്റെ തുടുത്ത മുഖം കാണാത്ത ഒരു ദിവസവും എനിക്കു ദിവസമാവുകയില്ല.

നിന്റെ ചുരുങ്ങ മുടിയിഴകളിൽക്കൂടി എന്റെ വിരലുകൾക്കിടയിലായി ഒരു ദിവസവും എനിക്കു ദിവസമാവുകയില്ല.

നിന്റെ കട്ടിത്തറ കാണാത്ത ഒരു ദിവസവും എനിക്കു ദിവസമാവുകയില്ല.

നി പറയാറുള്ള നെപ്പോളിയനെയും ജോൺസനെയും എനിക്കു പരിചയമില്ല.

നിന്റെ അമ്മയ്ക്കു പരിചയമുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് അറിയാം.

പേരുകൾ മാത്രമായി അവരെന്റെ മനസ്സിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്നു.

ഇതൊക്കെ പറയാൻ നിനക്കിത്രയേറെ അറിവുണ്ടല്ലോ എന്നോ മറ്റോ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ ഞാൻ വേറെ പലതും ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു.

അതിനിടയിൽ നിയമനെ കണ്ടുപിടിക്കുമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല.

ഈ ചേച്ചി എത്രയോ തവണ ആക്രമി

ക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ചേച്ചി എത്രയോ തവണ ആക്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതൊക്കെ വേറെ പലതിനും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരിക്കലും അതിൽനിന്നൊരു സുഖം പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടില്ല.

പ്രതീക്ഷിക്കാത്തതു കിട്ടിയിട്ടുമില്ല.

എന്നും നിയമനെ തോല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

നി നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകാതിരിക്കാനായി ഞാൻ തോല്പപ്പെട്ടതാണോ?

അല്ല. അല്ല.

എന്റെ മനസ്സാക്ഷി എന്തെന്ന് ചോദിക്കാതിരിക്കട്ടെ.

ഭ്രാന്തങ്ങളായ ചിന്തകൾ എന്തെന്ന് അലട്ടാതിരിക്കട്ടെ.

നി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും നിന്റെ പിറകേ ആഞ്ഞുവന്നു വന്നുപോകുന്ന ഒരു ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിത്തന്നു.

അവർ വെറും ഈയാംപാറകളാണെന്ന് ചേച്ചി.

നി മനുഷ്യത്വത്തോടെ പറഞ്ഞു.

ആ പറഞ്ഞതിലെ അർത്ഥശാലിയും എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല.

നിന്റെ അമ്മയ്ക്കും മനസ്സിലായില്ല.

വിരസങ്ങളായ ദിവസങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്നോടൊപ്പം കിട്ടുന്ന ഓരോ സായാഹ്നവും എനിക്കു വിലപ്പെട്ടതാണ്.

ആ സായാഹ്നങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കട്ടെ.

നി പറയുന്നതൊന്നും ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കാറില്ലെങ്കിലും നിന്റെ മുഖത്തിന്റെയും കൈകളുടെയും ചലനം ഞാൻ അതിവശ്രദ്ധയോടെ നോക്കിക്കാണും.

എല്ലാം പറഞ്ഞുകഴിയുമ്പോഴും ഞാനെന്തെന്ന് ഇരിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ നി പറയാറുണ്ട്. ഇതൊന്നും ചേച്ചിക്കു മനസ്സിലാവില്ല.

ശരിയാണ് മാമു.

നി പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. ഇതൊന്നും ചേച്ചിക്കു മനസ്സിലാകുന്നതല്ല.

ഒരു ദുഃഖസത്യം മാത്രമേ ചേച്ചിക്കു മനസ്സിലാകുന്നതായിട്ടുള്ളൂ.

അതു പറഞ്ഞാൽ നി പൊട്ടിച്ചിരിക്കും.

മാമു, നി പൊട്ടിച്ചിരിക്കും.

—o—

കഥാകൃത്തും കഥാപാത്രങ്ങളും

II

—ടി. എൻ. ജയചന്ദ്രൻ

കഥാ എഴുതിത്തീരുംവരെ വെട്ടുനിറം ഏറ്റവും വേണ്ടപ്പെട്ടവയായിരിക്കും കഥാപാത്രങ്ങൾ. അവർ ഇരിക്കുന്നതും നടക്കുന്നതും ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും പെരുമാറുന്നതും ഒക്കെ ശ്രദ്ധിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ശ്രദ്ധയില്ലാതായും എഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയവർ പിരിഞ്ഞുപോയ സ്റ്റേജിലായിത്തീർന്നുപോയതാണ്. വല്ലപ്പോഴും സന്ദർഭമുണ്ടായാൽ ഓക്കാനമുണ്ടാകും. അപ്പോഴേക്കു പുതിയ കഥാപാത്രങ്ങൾ മനസ്സിൽവന്നു കഴിയുമല്ലോ. കഥാപാത്രങ്ങളുമായി തനിക്കുള്ള ബന്ധം തീർത്തുപറയാൻ വിഷമമാണുണ്ടാകുന്നത്. ചിലർ ഇതൊന്നും പറയാൻ പറ്റാത്തവരാണ്. 'താഴെത്തീർന്നുപോയവർ' നായകനായ അദ്ധ്യപകനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന് എന്തും ബഹുമാനാദരങ്ങളാണു തോന്നിയിട്ടുള്ളത്. എല്ലാ മനുഷ്യബന്ധങ്ങളും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ നേക്ക് ഉണ്ടാവാനുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തോന്നി— അമ്മയും കാമുകിയും ശത്രുവും എല്ലാം.

കെ. സമസ്തപ്രിയയുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾ അവർക്ക് അപരിചിതരല്ല. ഭൂരിപക്ഷം കഥാപാത്രങ്ങളും പരിചിതരാണ്. ആദ്യകഥാപാത്രങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ മാത്രമേ അവർ ഭാവനാസൃഷ്ടികളായ കഥാപാത്രങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാറുള്ളൂ. അധികംപേരും ജീവിതത്തിൽനിന്ന് അടർത്തിയെടുക്കപ്പെട്ടവരാണ്. അല്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ പലതും എന്തിന് എന്നോട് വഴക്കിനു വരുന്നു? എന്നാണവർ ചോദിക്കുന്നത്. പുരുഷന്മാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീകളേക്കാൾ ക

റേഞ്ജി ഹൃദയവിശാലതയുള്ളവരാണ് എന്നതാണ് അവരുടെ അനുഭവം. സമസ്തപ്രിയയുടെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ വരുന്ന 'ശാന്തി' എന്ന കഥാപാത്രം അവരുടെ Lighterside-ന്റെ പ്രതിനിധിയാണ്. അവരുടെ Serious side-ന്റെ പ്രതിനിധി അവരുടെ കഥകളിൽ ഇല്ലെന്നതാണ് പറയാം. കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അവരുമായി പായക്കുളം ഒരു ബന്ധവും തോന്നാറില്ല. തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് വസ്തുനിഷ്ഠമായി അഭിപ്രായം പറയാൻ തനിക്കു കഴിയില്ലെന്നാണ് സമസ്തപ്രിയയുടെ നിലപാട്.

ടി. പത്മനാഭനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കഥാപാത്രങ്ങൾ മിക്കപ്പോഴും പരിചിതരാണ്. പക്ഷേ, ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് അടർത്തിയെടുക്കൽ സാധിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോരുത്തരും കഥാപാത്രങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഒരേയൊരു കാരണം, അവർ ആ പേരിനെപ്പറ്റിയാണെങ്കിൽ, ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് യാതൊന്നും അടർത്തിയെടുക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് സത്യം എന്നദ്ദേഹം പറയുന്നു.

പത്മനാഭന്റെ ഒരു കഥാപാത്രവും അദ്ദേഹത്തെ പൂർണ്ണമായും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ. സ്വഭാവത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ കരയൊക്കെ കഥാപാത്രങ്ങളിലേക്കും പകരുന്നതാണുള്ളത് എന്നാണ്.

തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളെ പത്മനാഭൻ കഴിക്കുകയും മറക്കാറില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു വരോട് തന്റെ അടുത്ത സുഹൃത്തുക്കളോടൊന്നെപ്പോലെ സ്നേഹം തോന്നാറുണ്ട്.

മാധവീകൃതിയുടെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ചിലരെല്ലാം അവർക്കുപരിചിതമാണ്. ജീവിതത്തിൽ നിന്നുതെളിയപ്പെടാത്ത കഥാപാത്രങ്ങൾ എത്രസാഹിത്യത്തിലും കാണപ്പെടുന്നുവെന്നു കരുതാം.

തന്നെ പൂണ്ണമായ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന മറ്റൊരു കഥാപാത്രവും തന്റെ കഥകളിലില്ല എന്നാണ് മാധവീകൃതി പറയുന്നത്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ജീവിതരീതി അവയുടെ ജീവിതരീതിയിൽനിന്നു തുലോം വ്യത്യസ്തമാണ്. കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ എന്തോ ഒരു വൈകാരികബന്ധമുണ്ട്. അതു മരണം വരെ നീണ്ടുനില്ക്കുമായിരിക്കാം എന്നുവർ കരുതുന്നു. അവരോടു തോന്നുന്ന വികാരമാകട്ടെ, ഈശ്വരനെക്കുറിച്ചുള്ള കരുതലുകളിൽ അയർക്കു തന്റെ സൃഷ്ടികളോടു തോന്നുന്ന വികാരവും!

“ഈ നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ സങ്കല്പസൃഷ്ടികളാണെന്നു മറുപുറത്തു വെക്കുമ്പോൾ അവർക്കു സമാനതയുണ്ട്. നേതൃനായകനായും കലനതാണി പ്രസ്താവന. ശൂന്യതയിൽനിന്നു അസ്സൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യം എന്തിനായില്ല. അതുകൊണ്ടു എന്റെ ചുറ്റുമുള്ള സമൂഹത്തിൽനിന്നു മാത്രംകൾ സ്വീകരിക്കുന്നു” എന്നാണ് ‘വിലാസിനി’ പറയുന്നത്. എന്നുവെച്ചാൽ, കഥാപാത്രങ്ങൾ കേവലം സങ്കല്പസൃഷ്ടികളല്ല. അതേ സമയം ഒരൊറ്റ മാതൃകയും അങ്ങനെയെന്ന പകർപ്പവകാശമില്ല. മിക്കവാറും ഒന്നിലധികം മാതൃകകളുടെ അംശങ്ങളെ ഉള്ളു ഭാവനയുടെ മുഴക്കിലിട്ടുകൊണ്ടു പുതിയ പാത്രങ്ങളെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പതിവു. അത്രേയും അവ സങ്കല്പസൃഷ്ടികളാണു്. എല്ലാ എഴുത്തുകാരും ഇതുതന്നെയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നു വിലാസിനിക്കുതോന്നുന്നു. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാതൃകകളെക്കുറിച്ച് ഇൻവിങ്സ് വാലസ്സ് ഒരു പഠനത്തെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്—“The Fabulous Originals.”

വിലാസിനിയുടെ ഒരു കഥാപാത്രവും അദ്ദേഹത്തെ പൂണ്ണമായും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നില്ല പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിഗതത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ പല കഥാപാത്രങ്ങളിലുമായി ചിതറിക്കിടക്കുന്നു.

**പുതുമി
ഭംഗി!!!
ഉത്തരവാദിത്വം!!!**

**പ ചൻ മാറു്
സ്വപ്നാഭരണങ്ങൾക്കു്**

K. പ്രഭാകരൻനായർ

ജവലേഴ്സ്

മെയിൻ റോഡ്, കൊല്ലം-1

For 22 carat Jewellery

K. Prabhakaran Nair

JEWELLERS

Main Road, QUILON

Phone: 3095

നാണ്. ആത്മകഥാപരമായ നോവലിലെ ധൂനുനവർപ്പോലും സ്വന്തം ആത്മാവിനെ അങ്ങിനെതന്നെ നഗ്നമായി മറുപുറത്തു വെക്കു മുഖിൽ പിടിച്ചുനിൽക്കുന്നു. മാറ്റിയും മറിച്ചും വികാശപ്പെടുത്തിയെന്നു കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ആത്മാംശത്തിന്റെ അദ്ധ്യാത്മം എല്ലാവരും സാധിക്കുന്നു.

കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പറയത്തക്ക ബന്ധമൊന്നും വിലാസിനിക്ക് അവരോടു തോന്നാറില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും പുതിയതായ നോവൽ തുടങ്ങിയാൽ പഴയതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തകൊണ്ടില്ല.

വി. കെ. എൻ. പറയുന്നതു തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ തനിക്കു പരിചിതമാണെന്നു കിളും ജീവിതത്തിൽനിന്നു അല്ലാത്ത അന്ത്യയെടുത്തവരല്ല എന്നാണ്. പ്രശ്നം

സ്തകഥാപാത്രമായ ‘പയൽ’ യുവസാഹസികതയുടെ പ്രതീകമാണ്. The Go Go Guny. തന്നെക്കുറിച്ചുവെക്കുന്നു. ഉദ്യമമുതലായി പറയുന്നവരത്രെ.

കഥാപാത്രങ്ങളോടു തനിക്കുള്ള ബന്ധത്തെ ‘സുഹൃദ്ബന്ധം’ എന്നാണ് വികെ എൻ. വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തെ സൃഷ്ടിച്ചവരേയും അതിനുമുമ്പുള്ള സൃഷ്ടിയുമായുള്ള ബന്ധം ദൃഢമാണ്. അതുകഴിയുമ്പോൾ പനി അങ്ങനെയുള്ള ഒന്നു. എങ്കിലും മുക്തിയില്ല!

കാക്കനാടൻ കഥാപാത്രങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽനിന്നു നേരിട്ട അടർത്തി. ഉത്തരവല്ല. പക്ഷേ, അതാരുപേക്ഷകൾ ജീവിതത്തിലാണ്. ജീവിതം എന്ന പേരിൽ തന്റെ ഏതെങ്കിലും കഥാപാത്രം തന്നെ പൂണ്ണമായും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതായി കാക്കനാടൻ കരുതുന്നില്ല. കഥാപാത്രങ്ങളുമായി വിശദീകരിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യരും ആത്മബന്ധമുണ്ട് എന്ന് അദ്ദേഹം കരുതുന്നു. അതു് ഇന്നുവരെ നീണ്ടുനില്ക്കുന്നു. അതു് തന്റെ അപസ്മാരത്തെ ‘ഇന്നുവരെയും നീണ്ടുനില്ക്കുന്നു’ അദ്ദേഹം കരുതുന്നു. സൃഷ്ടികൾ മരിക്കാണു് കിൽ തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളും മരിക്കാണു്. പക്ഷേ, അദ്ദേഹവും കഥാപാത്രങ്ങളും പരസ്പരം സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്.

“എന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ നിത്യജീവിതത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചതായവരിൽ ആരുമില്ല. ജീവിതത്തിൽനിന്നു അന്ത്യയെടുത്തവരല്ല.” എന്നാണ് സി. രാധാകൃഷ്ണൻ പറയുന്നത്. അദ്ദേഹം തുടരുന്നു: “പരിചയമുള്ളവർ മുഖത്തു സ്വപ്നം ചായം തേച്ച് അവതരിപ്പിക്കാൻ വലയവർത്തമാനം വേണ്ടല്ലോ. ദുർല്ലഭം ചില കഥാപാത്രങ്ങളിൽ പരിചയക്കാരെ നിഴലുകൾ ഉണ്ടല്ലോ. പക്ഷേ, ആ നിഴലുകൾ ഏനിയും ഉണ്ടായാ ഗിക്കാത്തതാണ്. വായക്കാരന്റെ കണ്ണിൽ അവ പെട്ടെന്ന് പെട്ടെന്നുതന്നെ” എന്നിങ്ങനെ സി. രാധാകൃഷ്ണൻ പറയുന്നു. എന്റെ നാട്ടിലോ ഞാൻ ജീവിച്ച പ്രദേശങ്ങളിലോ തിരക്കിടയിൽ എന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ അധികം പേരെ കാണാൻ കഴിയാതെ കഴിഞ്ഞു. കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു രണ്ടാംസ്ഥാനമോ മൂന്നാംസ്ഥാനമോ മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്ന പക്ഷക്കാരാണ് ഞാൻ.

പ. ത്രമിളെങ്കിൽ വിളമ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു ഉള്ളു. പാത്രമല്ലല്ലോ അഹാരം!”

തന്റെ ഒരു കഥാപാത്രവും തന്നെ പൂണ്ണമായും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നില്ലെന്നു രാധാകൃഷ്ണൻ പറയുന്നത്. എങ്കിലും അവരെ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ അവരിൽ ഓരോരുത്തരും താൻതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹം അവരായിത്തീരുന്നു എന്നു സാരം. വ്യക്തിയെന്നതിനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവതരണത്തിൽ താൻതന്നെ വൈകാരിക ബന്ധമുണ്ടില്ല. അവർ മഴമല്ല സുഹൃത്തുക്കളല്ല, ആമാരും വിളമ്പാനുള്ള പാത്രങ്ങൾ മാത്രം കൃതിയുടെ നിർമ്മാണപുത്തിയാകുന്നതോടെ ഈ ബന്ധവും അവസാനിക്കുന്നു.

തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളായി പരിചിതരെ പാകപ്പെടുത്തിയെടുക്കുകയാണ് ജി. വിദ്യവകാനന്ദൻ ചെയ്യുന്നത്. സമാനസ്വഭാവമുള്ള പരിചിതരെ തന്റെ കല്പനയുടെ മുഴയിലിടും. അതിൽനിന്നുകിട്ടുന്ന രൂപമാണു പുറത്തുവരിക അവർക്കു്. ആരുടേയും പ്രതിരൂപങ്ങളല്ല, തന്റെ സൃഷ്ടികളാണ്.

ആത്മകഥാപരം പല സ്ഥലത്തും വന്നിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ തന്നെത്തന്നെ പുറത്തുകാണിക്കാൻ വിദ്യവകാനന്ദൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. എല്ലാ കഥാപാത്രങ്ങളെയും തന്റെ ബന്ധുക്കളായണമെന്നു കരുതുന്നത്. ദൃഷ്ടകഥാപാത്രങ്ങളും ശിഷ്യകഥാപാത്രങ്ങളും അദ്ദേഹവുമായി ഒരേ അടുപ്പം പുലരുന്നു. ആരും ദൃഷ്ടകഥാപാത്രങ്ങളായി ജനിക്കാറില്ലല്ലോ. ഒരു നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഒരൊരു നോവൽ തുടങ്ങുന്നതുവരെ മനസ്സിൽ മാത്രം കിടക്കുന്നു.

ഒരോ കഥാകൃത്തിന്റെയും സ്ഥിരപണം, ചിന്താഗതി, സങ്കല്പം എന്നിവ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണെന്നു കിളും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങളും യഥാർത്ഥജീവിതവുമായുള്ള ബന്ധം അദ്ദേഹമാണ്. സുദൃഢമാണ്. അതുപോലെതന്നെയാണ് കഥാകൃത്തും കഥാപാത്രങ്ങളായുള്ള ബന്ധവും പലരെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഉദ്യം. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരേക്കാൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരേത്ര കഥാപാത്രങ്ങൾ. (അവസാനിച്ചു)

പതിനീട് മുട്ടുകിട

എന്റെ മനസ്സ് കര സപ്തകൾ വിരിഞ്ഞു. ആ സപ്തകളിൽ, അല്ല ചിന്തകളിൽ രണ്ടാം ചന്ദ്രികയും മല്ലികയും മാസ്റ്റർ. ശാരദാചിത്രമെല്ലാം വന്നു പോയു കൊണ്ടിരുന്നു. എനിക്കറിയാൻ വയ്യാത്ത പല കാര്യങ്ങളും മനസ്സിൽ സംശയത്തിന്റെ കൂണുകൾ പോലെ ഉണർന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ എന്തെല്ലാം വശങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ഞാൻ ചിന്തിച്ചിരുന്നത്! ഇന്നലെവരെയും

ഇങ്ങിനെയൊരു ചിന്ത മനസ്സിൽ വന്നിട്ടേയില്ല. സ്നേഹം ധൃതമുളളൊരശയം മാത്രം. സ്നേഹ മധുരം മാത്രമേനോ? വ്യാപിക്കാത്ത സമയം സകുലങ്ങളെന്നു മുഖത്തോടുമൊ കാണുന്നു. ദൈവം കാണിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, എന്തിനാണ് അന്നു ഞാൻ ക്ലാസ്സിൽ പുസ്തകം മറന്നിട്ടുവരികിട്ടായത്?

സ്കൂളിൽനിന്നും അധികം നടന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. നോക്കിയപ്പോൾ മലയാളം പുസ്തകം സഞ്ചിയിലില്ല. ഞാനോർത്തുനോക്കി. ഉണ്ടു്. ഉച്ചയ്ക്കു് എഴുന്നേൽപ്പിച്ചിരുന്നതു നല്ല ഓർമ്മയുണ്ടു്. ക്ലാസ്സിൽവെച്ചു നിവർത്തിയതാണു്. വായിച്ചതാണു്. അപ്പോഴതു ക്ലാസ്സിൽതന്നെ കാണണം. തിരിച്ചു. ഞാൻ തിരയുന്നതുകണ്ടു മോൾ ചോദിച്ചു: "എട്ടനെന്താ നോക്കണതു്?" "പുസ്തകം എട്ടക്കാൻ മറന്നതാണു്" തന്നെങ്ങേ— "മറന്നതല്ല; കളഞ്ഞതാണു്—" മോൾ: എന്റെ കയ്യിൽ ഒന്നുതന്നെ ഇരിക്കില്ലെന്നാണു മോൾ പറയുക. കാഴ്ചം കുറച്ചെല്ലാം ശരിയുമാണു്. പുതിയ സ്റ്റൈലിലായാലും, പെൻസ് ലായാലും ശരിയെന്നാലും ദിവസം കഴിയുമ്പോൾ എന്റെ കയ്യിൽനിന്നു വീണു പോയ് ടുണ്ടാകും. ഏതായാലും ഇപ്പോൾ തർക്കിക്കേണ്ട. അതിനാൽ പണ്ടു: "ഞാൻ പോയി നോക്കിട്ടു വരാം." "ഞാനും വരാം—" "വേണ്ട. മോളും മല്ലികയും കൂടി മെല്ലെ നടന്നോളൂ. ഞാൻ ടെ. ഗം. വരാം." "അങ്ങല്ല മല്ലികയെ വിട്ടിന്റെ പടിക്കലു് കാത്തുനില്പാം." അവൾ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കാൻ ഞാൻ നിന്നല്ല. വേഗത്തിൽ മടങ്ങിനടന്നു. എന്റെ ഉള്ളിൽ പുസ്തകം അവിടേത്തന്നെയുണ്ടാകുമോ എന്ന ചിന്തയായിരുന്നു. പടികൾ കയറി. ആരമില്ല. സ്കൂൾ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. നിശ്ശബ്ദതയിൽ തണുത്ത കാരാടിക്കുന്ന സ്വരം മാത്രം. മുററാത്ത ചെണ്ട മല്ലിപ്പുകൾ കണങ്ങുന്നു! പുസ്തകം നിലത്തു വീണുകിടക്കുന്നുണ്ടാവണം. ജനൽക്കക്കുമ്പോൾ എന്തിനോക്കി. അല്ല. പുസ്തകമല്ല ഞാൻ കണ്ടതു്. പിന്നെ? ശേഖരൻമാസ്റ്ററും ശാരദാചിത്രവും മാസ്റ്റർ പറയുന്നു: "ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു ശാരി. എന്നെ അയക്കതു്!" "ഇല്ല—"

അവസാനാദ്ധ്യായം

ടീച്ചർ കരയുന്നു, "ശാരി, നീ കരയരുതു്. നീ കരഞ്ഞാൽ ഞാൻ തളതം—" എന്തുമാത്രം ചേന്നാണവർ നില്ക്കുന്നതു്. അല്ല, ടീച്ചർ മാസ്റ്ററുടെ മാറിൽ തലചേർത്തുകഴിഞ്ഞു. മാസ്റ്റർ ടീച്ചറുടെ മുഖം മെല്ലെ ഉയർത്തി, കൈവിരലുകൾക്കൊണ്ടു് കവിളിൽനിന്നു് ഫ്ലേഴ്സ് തുടച്ചു. "ഓമനേ! കരയാതെ. നീയുണ്ടെന്നെൻ ശക്തി." ഇല്ല: ഞാൻ കരയ്ന്നില്ല." ചുണ്ടുകൾ നേറ്റിയിലുണ്ടു്. കൈകൾ പുറം തടവി. എനിക്കു നാണം തോന്നി. മാസ്റ്റർ തുടർന്നു: "ശാരി കാലം നമ്മുടെ പ്രേം ഏത്തിട്ടില്ല, അതു നാം മനസ്സിലാക്കണം. നിന്റെ വേദനകൾക്കു കാരണം ഞാനാണു്, ഞാനിവിടെനിന്നു പോയ്യാലേ നിനക്കു സ്വസ്ഥതയുവൂ!" "അല്ല. അല്ല... അങ്ങു പോയാൽ—" "കള്ളിപ്പേണ്ണേ!" മാസ്റ്റർ ചിരിച്ചു. ഞാൻ പോവുന്നതു മടങ്ങി വരാനാണു്. കലത്തെ നമുക്കു കബളിപ്പിക്കാതെ വരാവൂ—" ടീച്ചറുടെ മുഖം ചെമ്പരുത്തിപ്പുവുപോലെ ചുവന്നുനില്ക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. രണ്ടു കവിളിലൂടെയും തേനുമവിപോലെ കണ്ണിർ ഒഴുകുന്നുണ്ടു്; മാസ്റ്ററുടെ കൈകൾ നേറ്റിയിൽനിന്നു് കുറുനിരകൾ തടവി മാറുന്നു; കണ്ണിർ തുടരുന്നു. ചുണ്ടുകൾ ചുണ്ടുകളിലമരുന്നു. ശരീരങ്ങൾ ഒന്നാവുകയാണു്. ടീച്ചറുടെ സാരി മാറിൽ നിന്നു നിലത്തേയ്ക്കുണർന്നു. ടീച്ചറതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നപോലുമില്ലല്ലോ. ടീച്ചർക്കു ലജ്ജയാവുന്നമല്ല!

ജോൺസ് ടി. എൽ.

എന്റെ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. സ്നേഹം എന്താണെന്നു ഞാൻ കണ്ടു. കണ്ണുകളിലും, ചുണ്ടുകളിലും, ശരീരത്തിലും സ്നേഹം ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. മരണവും ചന്ദ്രികയും ഇതുപോലെതന്നെയും സ്നേഹിച്ചത്. ലൈലയും മജ്നയും.

മാസ്റ്റർ പുറം തിരിഞ്ഞുനിന്നു. ടീച്ചർ സാരി മാറിലൂടെ കയ്യെത്തിച്ചു. എന്നെ കാണരുതെന്ന് ഞാൻ ജനലിനീക്കി. മാറിനിന്നു. അവിടുത്തെ മായ; അത്യന്തമനോഹരമായ ഒരു വികാരം എന്നിൽ നിറഞ്ഞു.

ടീച്ചർ ചോദിക്കുന്നു: "എങ്ങനെ പോണു?" "നഗരത്തിലു് ഒരു ജോലി കിട്ടാൻ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫുൾടൈം സിദ്ധിച്ചു." "എന്ത് പേരാണ് നാണു?" "തിരുവല്ല ജോയിൻറ് ചെയ്യുന്നതാണ്." പെട്ടെന്നു വീണ്ടും തെങ്ങുകൾ കേട്ടു. "ഇവിടെന്നു പോയാലു്" എന്നെ മറക്കും!"

"ഇല്ല ശാരി." "എഴുത്തുകേൾ?" "അയ്യോനോ! എന്റെ ജീവൻ ഇവിടെല്ലേ—"

"ഈശ്വര! ഇനിയെന്നു കാണാം." കരച്ചിൽ. തെങ്ങുകൾ. സാന്ത്വനങ്ങളുടെ ചേരമാരി. സ്നേഹത്തിന്റെ വേദന ഞാനറിഞ്ഞു. കണ്ടു. രാജൻ ആത്മഹത്യചെയ്തതിലുണ്ടായില്ല. മണലിന്റെ കയ്യിൽ ഭ്രാന്തനായ ലത്തുനടന്നു മജ്നവിന്റെ അവസാന മെത്തിയതിലും അത്ഭുതമില്ല.

സന്തപ്തമായ ഹൃദയത്തോടെ ഞാൻ മടങ്ങി. പുസ്തകം അവിടേത്തന്നെ കിടക്കട്ടെ, പിന്നെയെടുക്കാം. മല്ലിക വിളിച്ചുചോദിച്ചു: "മാജേട്ടൻ പുസ്തകം കിട്ടിയാ?" "ഇല്ല—"

"ഞാനറിഞ്ഞില്ലേ, വഴിക്കുപോയതാലും." മോൾ. "ഇല്ലല്ലോ. മാജേട്ടൻ എടുത്തുവെച്ചിട്ടുണ്ടാലും" മല്ലിക. എന്നിക്ക് ചിരിവന്നു. മല്ലിക എന്നെ സഹായം കണ്ടതു് കണ്ടില്ലേ. മാജേട്ടൻ എടുത്തുവെച്ചിട്ടുണ്ടാവാമെന്നു് നല്ല ആൾ

പത്രലേഖകൻ
നല്ലപത്രലേഖകനാകാൻ
 പരിശീലനം—തപാലിൽ
 മലയാളത്തിൽ
Institute of Journalism
ALLEPPEY-1 (Kerala)

തന്നെ എടുത്തുവെക്കുൻ. കയ്യിലെത്തുകിട്ടിയാലും അടുത്ത പീടികയിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്പന. എന്നിട്ടും മല്ലിക എന്റെ ഭാഗം പറയുന്നു.

ടീച്ചറുടെ സ്വസ്ഥതയ്ക്കു് മാസ്റ്റർ സർക്കുളിയിൽ നിന്നുപോലും പോവുകയല്ലേ. അതുപോലെ.

അതാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തി. ഞാൻ മല്ലികയെ നോക്കി. ചുവന്ന തുടുത്ത കവിളുകൾ. നനവുള്ള ചുണ്ടുകൾ വീതികുറഞ്ഞ നെറ്റിയിൽ കുറുമ്പുകൾ വീണുകിടക്കുന്നു കണ്ണുകൾക്കൊരു തിളക്കം ഇതാ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്ന മല്ലിക; എന്റെ ചന്ദ്രിക!

അന്ന് സ്വപ്നം കണ്ടു. ഞാനും മല്ലികയും വലുതായിരിക്കുന്നു. മല്ലിക സാരിയാണ് ഉടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ഇവെള്ള സരി. ഞങ്ങൾ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ഞാൻ മല്ലികയുടെ നെറ്റിയിൽനിന്നു് കുറുമ്പുകൾ മാടിയൊതുക്കുന്നു. മല്ലികയുടെ കവിളുകൾ ചുവന്ന തുടുത്താണിരിക്കുന്നതു്, ഞാൻ മല്ലികയുടെ കവിളിൽ ഏതു ദൈവത്തും മല്ലികയുടെ തോളിൽനിന്നു് സാരി നീലത്തേക്കു് വീഴുന്നു. അവളതു് അറിയുന്നതുപോലുമില്ല...

ഞാനും മല്ലികയുടേല്ല, മരണവും ചന്ദ്രികയും. തെളിയുന്നതും, അല്ല. ഇതു ഞാൻ തന്നെയാണ്. മാജ. ജനലിനിലൂടെ നിലാവു പുറച്ചു ആകാശം കാണുന്നു, നക്ഷത്രങ്ങൾ കണ്ടുന്നു. മല്ലികയും ഇപ്പോൾ എന്നെക്കുറിച്ചോർക്കുകയാലുമാ? നിശാഗന്ധിപ്പൂക്കളുടെ സുഖമുള്ള സുഗ

ന്ധം. ഇനിയും ഉറങ്ങാം. ഇനിയും ഈ സ്വപ്നം കാണാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ.

ദിവസങ്ങൾ നിങ്ങൾ. മേയ് രണ്ടു്... ക്ലാസ്സിൽ എന്നിങ്ങനെ ശ്രദ്ധയില്ലാതായി. ഞാൻ സ്വപ്നങ്ങളിൽ ജീവിച്ചു. പല പ്രോഗ്രാം മാസ്റ്ററുടെ മുഖത്തു് ഉററുനാക്കി ഇരിക്കുന്നുപോകാം. വെളുത്ത മുഖം. വീതിയുള്ള നെറ്റി. ചുരുങ്ങിയതെങ്കിലും വെളുത്ത നെറ്റിയിലേക്കു് നോക്കിക്കൊണ്ടു് നേരിയ വീതികുറഞ്ഞ മീശ. വാചാലങ്ങളായ കണ്ണുകൾ.

എന്നാണ് മാസ്റ്റർ ഇവിടെനിന്നു പോവുക? മാസ്റ്ററുടെ ഓരോ ചലനവും ആകർഷകമായി തോന്നി. എന്തു ഭാഗ്യമായിരുന്നു മാസ്റ്റർ ബോർഡിലെഴുതുന്നതു്. എത്ര സുഖമുള്ള ശബ്ദം.

പഴയതിലും അടുപ്പം തോന്നി. മറ്റൊരു ക്ലാസ്സിൽ അടുപ്പം. മാസ്റ്ററും ഞാനും മാത്രം അറിയുന്ന ഒരു രഹസ്യമുണ്ടു്. ആക്ഷമതയ്ക്കു് എന്നിട്ടും ആരോടും ഞാനതു സൂചിപ്പിച്ചതുപോലുമില്ല.

വെള്ളിയുടേ ഒരു വിലക്കു ക്ലാസ്സെടുക്കുവാൻ. വലിയൊരു പൊതിക്കുട്ടമായാണ് മാസ്റ്റർ കയറിവന്നതു്. ആ പൊതി മേശപ്പുറത്തുവെച്ചു. ചാക്കുതലുകൾ അഴിച്ചുമാറ്റി. ചുറ്റും നീലയും പച്ചയുമായ കടലാസ്സുകളിൽ ഭംഗിയായി പൊതിഞ്ഞ ചോക്കലേറ്റുകൾ. എല്ലാവരുടെ കയ്യിലും നിറയുവോളം ചോക്കലേറ്റുകൾ മാസ്റ്റർതന്നെ വെച്ചുകൊടുത്തു. ശബ്ദമുയർത്തി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും ധൃഢം നണഞ്ഞു.

എന്നിങ്ങനെ പാണു തോന്നിയതു്. കയ്യിൽ ചോക്കലേറ്റുകൾ. ഞാൻ അവരെ സന്ദർശിച്ച് പൊക്കുറയിൽത്തന്നെയിട്ടു് വിവരിക്കാൻവയ്യാത്ത അസ്വസ്ഥത. മാസ്റ്റർ എന്റെയടുത്തു വന്നു. കൈകൾ എന്റെ തോളിൽ വെച്ചു. "മാജൻ നല്ലവണ്ണം പഠിക്കണം... പഠിച്ചു മിടുക്കനാവണം—"

എന്നിങ്ങനെ മാസ്റ്ററോടു് സ്നേഹം തോന്നി. ബഹുമാനം തോന്നി. മനസ്സിൽ വേദന നിറഞ്ഞു. കരച്ചിൽ വന്നുപോയി. നെഞ്ചിൽ എന്തോ വിങ്ങിവിളയുന്നതുപോലെ, എന്റെ മാസ്റ്റർ പോവുകയാണ്.

മാസ്റ്റർ പുഞ്ചിരിയോടെ ചോദിച്ചു: "വല്ലഭ ആളുവോ?" മാജൻ മറുപടി പറയാൻ സമയം കിട്ടിയില്ല. അപ്പോഴേക്കും മണിയടിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കട്ടികൾ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു. എല്ലാവരോടൊന്നിച്ച് മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞു: "കട്ടികളേ! നിങ്ങളെല്ലാവരും നല്ലവണ്ണം പഠിക്കണം. പഠിച്ചു വലിയ നിലയിലെത്തണം. ഇവിടെനിന്നു് പോയാലും നിങ്ങളെയൊരേയോ ഞാൻ ഒരിക്കലും മറക്കില്ല. നിങ്ങൾ വലിയ നിലയിലെത്തിക്കാണെന്നതായരിക്കും എന്റെ ഹൃദയവും വലിയ ആനന്ദം!"

മാസ്റ്റർ ഒരു നിമിഷം നിൽക്കി. തിളയ്ക്കുന്ന പാലൽ കുറച്ചു വെളുപ്പായിത്തീർന്നു. മാസ്റ്റർ നോക്കി. മധുരം നണഞ്ഞിരുന്ന കട്ടികൾ നിശ്ചലമായി നിന്നു. മാസ്റ്റർ തങ്ങളെ വിട്ടുപോവുകയാണെന്നു് അപ്പോഴാണ് അവർക്കു് മനസ്സിലാവുന്നതു്. അതൊരു ഞെട്ടലായിരുന്നു രാമകൃഷ്ണൻ ചോദിക്കുന്നതു കേട്ടു: "മാജൻ ഇവിടെന്നു പോവാണോ?"

വാക്കുകളിലൂടെ പേദന. മാസ്റ്ററോടു് കേട്ടില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു. മാസ്റ്റർ തുടർന്നു: "ഞാൻ പോയാലും നിങ്ങൾക്കു് എന്നേക്കാളു നല്ല മാസ്റ്റർമാർ വരും. അവരെ അനുസരിക്കണം—"

വാക്കുകൾക്കു് നന്മയുണ്ടോ? പെട്ടെന്നു മാസ്റ്റർ തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നു. കണ്ണുകൾ ഭൂമിയെ തന്നുവെന്ന് തോന്നുന്നു.

മങ്ങുമ്പോൾ പൊക്കുറയിൽ നിന്നു് ചോക്കലേറ്റുകൾ എടുത്തു് ഞാൻ മോൾക്കും മല്ലികയ്ക്കും കൊടുത്തു അവളതു തിന്നുന്നതു് ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവർക്കു് മധുരമാണു്.

മല്ലിക ചോദിച്ചു: "മാജൻ പോണോ" തന്നതാണ്ല്ലേ?"

ഞാൻ മുട്ടി "ടീച്ചറു് കരയണം കണ്ടതു് വെറുതല്ല!"

അപ്പോൾ കരയാതിരിക്കുവാൻ പാടുപെടുന്നതു് ഞാനായിരുന്നു.

(ശേഷം 43-ൽ)

ചെറുകഥ

ഒരു ഭാര്യവയസ്സു ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ താമസിക്കുന്ന ക്വാട്ടേഴ്സിൽ തൊട്ടടുത്ത റൂമിൽ ഒരു ഭാര്യവയസ്സു ഉണ്ടായിരുന്നു. എനിക്കവരെ പരിചയമുണ്ട്. ഫെസ്യമായ പരിചയം. അവർക്കെന്ന പരിചയമുണ്ട്. ഫെസ്യമായ പരിചയം. ഈ ഫെസ്യമായ പരിചയത്തിന്റെ കാരണം, എനിക്കറിയില്ല. അവർക്കറിയാമെന്നു നിശ്ചയം. ഈ ഭാര്യവയസ്സു എന്റെ അമ്മയായിരുന്നില്ല, നിങ്ങളോർക്കുക. ഇവർ രാംദാസ് നാരായണൻ കല്ല്യണിയുടെ ഭാര്യയായിരുന്നു. ഇയാൾക്കെന്തൊരു പൊക്കവും തടിവണ്ണവുമുണ്ടെന്നോ! പക്ഷേ, ഇയാൾ വൃദ്ധനായിരുന്നു. ഇയാൾ അധികം സംസാരിക്കുന്ന പ്രകൃതക്കാരനായിരുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ കമ്മിൽ പരിചയമുണ്ട്. ആരെയും സംശയഭാവത്തോടെ വീക്ഷിക്കുന്ന മുഖം ഇയാൾക്ക്. ഇയാൾക്ക് തന്റെ ഭാര്യയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയാമായിരിക്കാം. എന്റെ നേരെ ഇയാൾക്കു ശങ്കയുണ്ടായിരുന്നോ എന്നു ഞാനറിയില്ല, സത്യം. ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഒരു ഭാര്യവയസ്സുയുടെ എല്ലാ ലക്ഷണങ്ങളും, ശ്രീമതി രത്നാഭായിരാംദാസ് കല്ല്യണിയിൽ നിറംപിടിപ്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഇവർ സുന്ദരിയാണെന്നു പറയാവുന്നതു. പക്ഷേ, ചെറുപ്പത്തിൽ ഇവർ സുന്ദരിയായിരുന്നില്ലെന്നും, ഇവരുടെ ശരീരത്തിന്നു കൃത്യാളയുടെ നിറമായിരുന്നു. ഇവരുടെ ചന്തിയും മാറിപ്പോയി. എന്താത്രം വേഗമേറിയതാണെന്നോ! ഇവരുടെ ധാരാളമുള്ള മുടിയിൽ, അങ്ങിങ്ങായി ചില മുടിയിഴകൾ നെച്ചിരുന്നു. ഒരു ഭാര്യവയസ്സു സാധാരണ കാണുന്നതുപോലെ, ഇവരുടെ കവിളുകളിൽ ചുറ്റുന്ന കണ്ണുകൾ വീണ മാംസം തുങ്ങിനിന്നിരുന്നു. ഇവരെ കാണുമ്പോൾ ഞാൻ പലപ്പോഴും ഓരോരുത്തരായിരുന്നു, ഇവർക്കിപ്പരിചയമായ തടിയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ!

പക്ഷേ, നിങ്ങളോർക്കുക, ഞാൻ നന്നേ മെലിഞ്ഞുകൊണ്ടിട്ടു ഇല്ലാത്ത പറ്റായ നന്നു.

ശ്രീമതി രത്നാഭായിരാംദാസ് കൽക്കണ്ണി കണ്ണട ധരിക്കുമായിരുന്നു. ആ കണ്ണടയുടെ മറവില്ലാത്ത ആയിരുന്നു, ഇവരെന്ന പലപ്പോഴും നോക്കിയിരുന്നതു്. ആ കണ്ണടയുള്ളതുകാരണം, എനിക്കിവരുടെ കണ്ണുകളിലെ രാവം ഒരിക്കലും പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

നിങ്ങളുടെ ആത്മാവു്, നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിഴലിക്കുന്നു.

ഞാൻ ശ്രീമതി രത്നാഭായിരാംദാസ് കൽക്കണ്ണിയുടെ മകനല്ല. ശ്രീമതി രത്നാഭായിരാംദാസ് കൽക്കണ്ണി എന്റെ അമ്മയല്ല.

എന്റെ അമ്മയല്ലാത്തതിനാൽ, ഇവരൊരിക്കലും എന്റെ കാര്യമായിരുന്നില്ല.

ഇവർക്കത്ര ജാതന്മാരുണ്ടു് എന്നെനിക്കറിയില്ല. ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കു് എത്ര ജാതന്മാരുണ്ടു് എന്നാകും അറിയാത്തതുപോലെ, ഇതൊരു സത്യം, പക്ഷേ, ഇവർക്കു ജാതന്മാരുണ്ടായിരുന്നു എന്നതൊരു സത്യം.

നിങ്ങളോർക്കുക, ഞാനൊരിക്കലും ശ്രീമതി രത്നാഭായിരാംദാസ് കൽക്കണ്ണിയുടെ ജാതനായിരുന്നില്ല.

ശ്രീമതി രത്നാഭായിരാംദാസ് കൽക്കണ്ണിക്കു മൂന്നു കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നു, മൂന്നു കുട്ടികൾ രണ്ടും ആണ്. മൂത്തതു പെൺകുട്ടി; ഇതൊരു ജാതന്മാരായിരുന്നു. എത്ര ജാതന്മാർ സന്തതിയാണെന്നു് എനിക്കറിയില്ല; ആ ജാതൻ ഒരിക്കലും ഞാനായിരുന്നില്ല.

എല്ലാ തടിപ്പുകളെയും ഞങ്ങൾ വെറുക്കുന്നതിനാൽ, ശ്രീമതി രത്നാഭായിരാംദാസ് കൽക്കണ്ണിയെപ്പറ്റി, ഞങ്ങൾ അവിവാഹിതരായ ചെറുപ്പക്കാർ, പരിഹാസ്യമായി ചിരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അതു ഞങ്ങൾക്കൊരു മസം തന്നെപ്പറ്റി ഈ ചെറുപ്പക്കാർ തമാശ പറയുന്നുവോ. എന്ന്. ശ്രീമതി രത്നാഭായിരാംദാസ് കൽക്കണ്ണിക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ടാവാം, കാരണം

പി. കെ. നാണു

അത്തരം നിമിഷങ്ങളിൽ, ഇവർ വരാത്തതിനും പിൻവലിയുക പതിവായിരുന്നു. വാതിൽ ചാരിവെക്കുക പതിവായിരുന്നു.

ചാരിയ വാതിലിന്നപ്പറ്റം ഇവർ കരയുമായിരുന്നു.

കൂട്ടുകാരില്ലാത്ത അവസരങ്ങളിൽ, ഈ ഭാര്യവയസ്സു വരാത്ത ചിൽ വന്നു്.

എന്നെ ഏറെനേരം നോക്കിനില്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. എന്നോടിവിടുക വാത്സല്യമാണോ? സ്നേഹമാണോ? പ്രേമമാണോ? കാര്യമാണോ? പക്ഷേ, ഇതെല്ലാംതന്നെ ഹൃദയ വികാരങ്ങളാണെന്നു വരികുന്ന പ്രതിഫലനങ്ങൾ മാത്രമല്ല?

വരാന്തയുടെ അറ്റത്തു വന്നുനിൽക്കുമ്പോൾ ഇവരെ നോക്കി ചിരി പെഴിച്ചുകഴലും ചോദിച്ചു. ഞാൻ വായിക്കാൻ പത്രം ചോദിച്ചുവെങ്കിലും വായിച്ചു കിട്ടുന്നില്ല. എന്റെ മുറിയിൽ കടന്നു വന്നു, തിരികെ തന്നെ എന്റെ മുറിയിലെ അടുക്കം ചിട്ടയുമില്ലായ്മയെപ്പറ്റി കററു പറഞ്ഞു.

ഭരണായുധങ്ങളെ ഇവരെ ഉപയോഗിച്ചു. പക്ഷേ, ഇവരെക്കൊന്നും എന്റെ അമ്മയാക്കിയില്ല.

ഒരു കാര്യം കൂടിയില്ല. ഇവർ പരിവേഷം പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, ഇവരെക്കൊന്നും എന്റെ കാര്യമായിരുന്നില്ല.

അടുത്തുവന്നപ്പോൾ, ശ്രീമതി മനോജിയാണോ? കർമ്മശാസ്ത്രം, എന്റെ ഉള്ളിൽ സ്ഥിരമായി പെരുമാറും.

എന്റെ മുറിയിൽ വന്നതും, എന്നിൽ പെട്ടെന്ന് വാങ്ങി. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ശ്രീമതി മനോജിയാണോ? കർമ്മശാസ്ത്രം, എന്റെ ഉള്ളിൽ സ്ഥിരമായി പെരുമാറും.

ഞങ്ങളുടെ പരിചയം ഹൃദയമായിരുന്നു. ഈ ബന്ധം ഹൃദയമായിരുന്നു. ഈ ബന്ധം ഹൃദയമായിരുന്നു.

പിന്നെപ്പിന്നെ, ഈ മനുഷ്യവർഗ്ഗം എനിക്ക് ചുറ്റും ഒരു ഭൂമി പരന്നു. ഞാനിവിടെ നിത്യം കാണുക പതിവായി. ഒന്നാവില്ലാത്തപ്പോൾ, ഇവരെ നോക്കി എന്റെ മുറിയിലേക്ക് വിളിച്ചു. സ്നേഹത്തോടെ എന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചു. എനിക്ക് ഹാർലിസ്റ്റോ ബോൾഡ്റോയോ. ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, ഇവർ എന്റെ കാർഷികിൽ, ഒരു കൊട്ടിപ്പട്ടിയെപ്പോലെ ഇരുന്നു. എന്റെ മെലിഞ്ഞ ദേഹത്തെ തഴുകി. അപ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. എനിക്ക്

**"Bhima & Brother's
Todays Fashion In
Gold & GemSet
Jewellery"**

BHIMA & BROTHER
(Air Conditioned)
Mullackal
ALLBPPHY

ഭാരോ നിമിഷവും തോന്നി, ഇവരെ നോക്കി ഉറക്കിക്കിടക്കാം.

എന്റെ കൂട്ടുകാർ പറഞ്ഞു, നിങ്ങളുടെ അമ്മയെ നോക്കി. എന്റെ കൂട്ടുകാർ പറഞ്ഞു, പ്രായംചെന്ന സ്ത്രീകളായി സെക്സാൽ റിലേഷൻ നല്ലതല്ല.

പക്ഷേ, ഞാൻ സത്യം പറയാം, എനിക്ക് വികാരം കൈമാറ്റം ബന്ധം ഈ മനുഷ്യവർഗ്ഗം കയ്യാളായി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നെ നിയന്ത്രിച്ച് അവിടെ പോകുന്നു, അവർ ചോദിച്ചു. വെറുതെ, ഞാൻ പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ, എന്റെ മനസ്സിന്റെ അറകളിലെവിടെയോ, ഈ ബന്ധത്തെപ്പറ്റി യുള്ള ഒരു ഭീതി തടങ്ങിനിന്നിരുന്നു. എന്റെ മനസ്സിന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത അറകളിലൊന്നിൽ, ഈ ഹൃദയബന്ധത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന വല്ലാത്തതരം സർവ്വതീയം തടങ്ങിനിന്നിരുന്നു. ഇവ രണ്ടിനും ഇടയ്ക്ക് അന്യമായിരോ? എവരെയും മല്ലി. അന്നത്തെപ്പോൾ എവിടെയെല്ലെ എനിക്ക് വല്ലാത്ത ദുഃഖം തോന്നി. ഉറക്കുകയെൻ തോന്നി. ആത്മഹത്യ ചെയ്യാൻ തോന്നി. എന്നിലെവിടെയോ ഒരു മത്സരം നടക്കുന്നു.

ഉണ്ണുമ്പോഴും ഉറങ്ങുമ്പോഴും നടക്കുമ്പോഴും ഈ ബന്ധത്തിൽനിന്ന് എങ്ങനെ ഉറക്കാനോ, ഞാനെന്തു. പക്ഷേ, അന്നത്തെപ്പോൾ വിശ്വസിച്ചോ? എനിക്ക് വിശ്വസിച്ചോ, എന്തൊരു ബന്ധമാണുള്ളത്? മുറിമാറിത്താമസിക്കാമെന്നോ? ഞാൻ കരുതി, പക്ഷേ, ഞാൻ മുറിമാറിത്താമസിച്ചില്ല. ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയബന്ധം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ സ്നേഹിതർ, ചില ബന്ധങ്ങൾ എന്നെപ്പറ്റി അപഖ്യാതി പറഞ്ഞു.

അന്നെല്ലാം കേട്ടു. കേട്ടില്ലെന്നു നടിച്ച്. രാജാസ് നാരായണൻകുറുപ്പിന്റെ ഇതറിഞ്ഞാൽ എന്തായി തീരുമെന്നോ? ഞാൻ ഭയന്നു.

നിയന്ത്രിച്ചാൽ പേടിക്കുന്നതും അവർ ചോദിച്ചു. നിനക്ക് ഞാനെന്തു കട്ടി... അന്ന് അവരെ നോക്കി. ഇവരെന്റെ ആത്മാവിനെ വലിച്ചെടുക്കുമെന്ന ബോധത്താൽ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഞാൻ ഓടിപ്പോയപ്പോൾ അത് വാതിലിനപ്പുറം, അ

വർ കിതയ്ക്കുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു. ഞാൻ തളസ്സെഴുതി, എന്റെ മുറിയിൽ വന്നു കിടന്നു. ദുഃസ്വപ്നം കണ്ടു.

കറച്ചുനാൾ ഞാനവരെ കാണാതിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഞാനവരെ മറക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അവരെ മറക്കുവാൻ ശ്രമത്തിൽ, ഞാൻ വേശ്യ ലയത്തിൽ പോയി. പെൺകുട്ടികളെ വാടകയ്ക്ക് എടുത്തു എന്റെ മുറിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ഭരണായുധങ്ങളെ, അന്നോടൊക്കെ ഞങ്ങളിൽ രാചിപ്പല വളരെ വൈകിപ്പിട്ടു കിടക്കയിൽ തളസ്സെഴുതിയിരുന്നപ്പോൾ, ആരോ കാളിംഗ് ബെല്ലിൽ വിരലമണി എന്റെ സ്വപ്നം വാടകയെ തകർത്തു. പേനയ്ക്ക്, ക്രോഡത്തോടെ ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നപ്പോൾ, ശ്രീമതി മനോജിയാണോ? കർമ്മശാസ്ത്രം മുൻപിൽ. അവർ ചിരി പൊഴിച്ചു. അകത്തു കടന്നു വന്നു ചിരിയെച്ച്, എന്റെ കിടക്കയിൽ വന്നിരുന്നു. എന്റെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: നിങ്ങളിപ്പോഴും ഇരിക്കുന്നു. അതെ, ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഉറക്കത്തിന്റെ ക്ഷീണമാണ്. അല്ല, അവർ പറഞ്ഞു; നിനക്കത് എനിക്ക് നിന്നോളിപ്പിച്ചുവെക്കാൻ പററില്ല. എന്തു, ഞാൻ ചോദിച്ചു ഇന്നലെ രാത്രി, അവർ കന്യകി നറങ്ങി ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു, ഈ മുറിയിൽ വളകിലും കേട്ടിരുന്നു. ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ നേർത്ത ശബ്ദം കേട്ടിരുന്നു. അതു സത്യമാണ്, ഞാൻ പറഞ്ഞു. മുപ്പത്തിയഞ്ച് രൂപയ്ക്ക് അന്നൊരു പതിനെട്ടു കാരിയെ വാടകയ്ക്ക് എടുത്തിരുന്നു. ഒരു രാത്രിയെ വേണ്ടി. എന്നിട്ടും മദ്ധ്യവയസ്സു അസുഖപ്പെട്ട അവളിനാലു രാത്രി മുഴുവൻ എന്റെ കിടക്കയിലായിരുന്നു. ഇന്ന് നേർത്ത പോയി.

എന്റെ ഹൃദയം പിടിച്ചുപോയതിലുള്ള വസ്തുത, ഈ മദ്ധ്യവയസ്സായി നിന്നവളുടെയോ പോയൊളിച്ചു. അവർ ദുഃഖിയായി കാണപ്പെട്ടു. അന്നായി, ഇവരെ നോക്കി വെറുത്തുനിൽക്കുക. പക്ഷേ, കൂടുതൽ ഉത്സാഹത്തോടെ, കന്യകിയോടെ അവർ പറഞ്ഞു, വിവാഹത്തിന് മുമ്പെ, ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ കൂടെ, അവർ ഒരു രാത്രി കഴിച്ചു. ആ രാത്രിയിൽ പററിയാ ഒരു മുറിവിന്റെ, ആന

പലപ്പോഴും ഇവകേരണ, ഭക്താവിനു
നൈരദുഷിഹ്വ (റുള്ളപ്പ) ശ്വ, മനേര

എങ്ങ, നിങ്ങൾ ഐക്യം എങ്ങ പ
ററി? എന്റെ കൂട്ടുകാരിൽ ചിലർ ആരോ
ക്കത്തോടുകൂടി, ആ സ്ത്രീയിൽ കൈപ്പം താല്പ
ര്യമില്ലാത്ത ദൃഷ്ടി, തോന്നത്തം നല്ലി.

SOUTH INDIA CORPORATION (AGENCIES) PVT. LTD.
Ernakulam.

വന്നു കാണണം. ചില നിമിഷങ്ങൾമാത്രം. ഇന്നതന്നെ വരണം. (എന്റെ ഭർത്താവിന് രണ്ടാമത്തെ ഡ്യൂട്ടിയാണ്.) നി വരില്ലേ, ഹെയ്, നി വരില്ലേ? ഇതിൽക്കവിഞ്ഞതാണോ, കട്ടി, ഞാൻ നിന്നിൽനിന്നാവശ്യപ്പെടുകയില്ല ഇന്നത്തെ രാത്രിയോ, നി എൻ്റെ ഉടലെ ചില നിമിഷങ്ങൾ ചഴിച്ചു കൂട്ടുക. ചില നിമിഷങ്ങൾ മാത്രം.

കത്തു വെച്ചു തിന്നപ്പോൾ, മരിക്കാൻ പോകുന്ന ഓരോരുത്തിൻ്റെ ദീനാലാപം ഞാൻ കേട്ടു. ശ്രീമതി രത്നാഭായി രാജസ് കൽക്കണ്ണി മരിക്കുമോ? മരിക്കുമോ?

ഞാനിന്നവരെ കാണും. ഇന്നു രാത്രി ഞാനവരുമായി, ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ നിമിഷങ്ങൾ കഴിച്ചു കൂട്ടും.

ഞാനുരാഗി ഓരോ വരയെ മുറിയിൽ ചെന്നു. എന്റെ വേഷം, പൈജാമയും അയഞ്ഞ, പക്കൽ കപ്പായവുമായിരുന്നു. ഈ മദ്ധ്യവയസ്സു എന്നെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. കട്ടികൾ, തെളുത്തുമുറിയിൽ സുഖമാർപ്പിട്ടുറങ്ങുമ്പോൾ, ഹാ, ഈ മദ്ധ്യവയസ്സു എന്നെ കാത്തുനില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ മുറിയിൽ കയറിയപ്പോൾ, ഇവർ വാതിൽ ഉള്ളിൽനിന്നും തഴുകിട്ടു. കിടപ്പറയിൽ ലൈറ്റിട്ട് എന്നെന്നോക്കി ചിരിചൊഴിച്ചു. എന്നെന്നോക്കി വാസലും പ്രകടിപ്പിച്ചു. എന്നെന്നോക്കി അനുരാഗം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

ഈ മദ്ധ്യവയസ്സു അമ്മയായിരുന്നു. ഈ മദ്ധ്യവയസ്സു കാമുകിയായിരുന്നു. അങ്ങിനെയും ഒന്നും മിണ്ടാതിരുന്ന, ആ അഭിശപ്ത നിമിഷങ്ങൾ ഹാ അതെന്നെ തെക്കിക്കൊല്ലുന്നു. അപ്പോൾ തെങ്ങുന്നസമരത്തിൽ അവർ ചോദിച്ചു. ഞാൻ ചോദിച്ചതെന്തും തമാശയെടുത്തു സന്നദ്ധതയോടൊന്നോ, നി വന്നത്? ആ ചോദ്യത്തിന്റെ സാഹചര്യത്തിൽ ഞാൻ പേടിച്ചുപോയി അതെ, ഈ മദ്ധ്യവയസ്സു എന്റെ ശക്തിയെ, എന്റെ ചേതനയെ ഉൾക്കൊള്ളും. ഇതിനാണോ ഞാൻ വന്നത്? പിന്നെ പെട്ടെന്നെനിക്കു തോന്നി, അതെ, അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ, അങ്ങനെയൊന്നെ. ഞാൻ പറഞ്ഞു: അതെ, എന്തും തമാശയെടുത്തു സന്നദ്ധതയോടെ. സത്യം? സത്യം.

പിന്നെ ഞാൻ കണ്ടതെന്തായിരുന്നു? മുറിയിൽ നിലയെടുത്തു. കരംഗങ്ങളുണ്ടാക്കി. എന്റെ മുറിയിൽ നിർമ്മിച്ചതായി ഈ മദ്ധ്യവയസ്സു മേലുപേർ കണ്ടെന്നായി അഴിച്ചുവെച്ചു എന്റെ മുറിയിൽനിന്നും ഇതുമായി ഈ മദ്ധ്യവയസ്സു അടിയുടച്ചു കൽക്കണ്ണി ചെല്ലുക.

ഒരു പറ്റത്തുണ്ടായി. ഒരു വൃക്ഷം വളർന്നു.

എന്നെ വാസലാതിരക്കത്തോടെ ആലംഗനം ചെയ്ത്, എന്റെ കൈകൾ കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു, അവർ കിടക്കയിൽ കയറികളകൾ താഴ്ന്നിട്ടിരുന്നു എന്റെ മുഖം അവരുടെ പിശാചുമായെപ്പിടഞ്ഞിലേക്കു മെത്ത, എന്റെ ശിരസ്സിലും ചുമലിലും ഇവർ ഉമ്മവെച്ചു ഉമ്മവെച്ചു ഉമ്മവെച്ചു. എന്റെ ചുണ്ടുകളിൽ മുലപ്പാലിന്റെ ഇളം മധുര തങ്ങിനിന്നപ്പോൾ, എന്റെ ഉദ്യാനത്തിൽ ഉണർന്നു വൃക്ഷം തളിത്തു പുത്തു.

എന്റെ വീട്ടിലാരു തളപ്പൂക്കു ഉണ്ടായിരുന്നു ഈ മദ്ധ്യവയസ്സു എത്രവേഗം ആ തളപ്പൂക്കുവായി തീർന്നു? ഞാനതിന്റെ അരുമയായ കണ്ണ്. എന്നിട്ടു വേണ്ടി ചുരുങ്ങിയ അകിട്ട്!

അല്പമേതെന്നായി ഞാൻ എന്റെ മുറിയിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ, എന്റെ ഉദ്യാനത്തിലെ വൃക്ഷം എവിടെ എന്ന് ഞാൻ അന്വേഷിച്ചില്ല.

പിറ്റേന്ന് എന്റെ ചില സുഹൃത്തുക്കളിലൂടെ ഞാനറിഞ്ഞു. ഈ മദ്ധ്യവയസ്സു ശക്തിയായ ജപരം നിവിരും മരിച്ചുപോയി മരിച്ചുപോയി, മരിച്ചുപോയി. അതെ. ഈ മദ്ധ്യവയസ്സ് മരിച്ചുപോയി.

ഞാൻ മുറി മാറിത്ത മസിച്ചു. ഒരു മദ്ധ്യവയസ്സ് കയുമായുള്ള എന്റെ മഹസ്യമായ ബന്ധത്തെപ്പറ്റി എനിക്ക് കഥയെഴുതണം കാണും. ഈ മദ്ധ്യവയസ്സ് കയുമായുള്ള ഞാൻ ജീവിതകയായിരുന്നു. ഇനി ഇവരെപ്പറ്റി എഴുതിയില്ലെങ്കിൽ, ഞാനില്ലാതായും. എഴുതാതെ ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കും. അതു കൊണ്ട് ഞാനെഴുതുന്നു—

ഒരു മദ്ധ്യവയസ്സ് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ തമസിയെന്ന കപാർട്ടേഴ്സിന്റെ തൊട്ടടുത്ത മുറിയിൽ.

ഇളംവെയിലിന്റെ ഗൃത്തം

(35-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

മാസ്റ്റർ പോയി.

തിങ്കളാഴ്ച ക്ലാസ്സിൽ വന്നത് കനകവല്ലഭിപ്പോലാണ്; കരകര ശബ്ദത്തിൽ അവർ പാഠങ്ങൾ എടുക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളുടെയും മുഖങ്ങൾ ജ്വാലനങ്ങളായിരുന്നു; ഞങ്ങളുടെ ഉള്ളം മന്ത്രിച്ചു; ശേഖരൻമാസ്റ്ററെ ഇവിടെ നിന്നും ഇറക്കിവിട്ടത് ഞങ്ങളല്ലാതെ മറ്റാരാണ്?

രണ്ടു മുന്നാഴ്ച കഴിഞ്ഞാൽ മുഴുവൻ കൊല്ലപ്പരീക്ഷ വരികയായി. അതിന്നു ശേഷം നിങ്ങളെ കഴിവുകാലവും.

എന്നിരിക്കാത്തതന്നെ പഠിക്കുവാൻ തോന്നിയില്ല, കണക്കിൽ പലപ്പോഴും അറുപതും ഏഴുപതും മാർക്ക് മാത്രം കിട്ടി. എന്റെ ഉത്സാഹം അസ്തമിച്ചു. ഈ നിലയ്ക്കു പോയാൽ മുഴുവൻ കൊല്ലപ്പരീക്ഷയിൽ എന്നിക്ക് നൂറുമാക്കാനും കിട്ടുവാൻ പോവുന്നില്ല.

വിഷം. ഭാഗ്യം എന്റെ തുണയ്ക്ക് വന്നു.

പുലച്ചാണ്. ആരോ വാതിലിൽ മുട്ടുന്നു; "സാർ...സാർ..."

അച്ഛൻ കോണിപ്പടികളിറങ്ങിവന്നു. പിന്നാലെ വിളക്കുമായി അമ്മയും, കണ്ണിൽ വെളിച്ചം തട്ടിയപ്പോൾ ഞാൻ മുടിപ്പുതെളി കണ്ണുകളിറക്കിക്കിടന്നു. ഈ തണുപ്പിൽ എഴുന്നേല്ക്കുവാൻ ഞാനുന്നില്ല. അച്ഛൻ വാതിൽതുറക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു.

"എന്താണ്?"
"ഒരു ലൈഗ്രാമുണ്ട്, സാർ!"
"തത്ര—"

വിഷം വാതിലടയ്ക്കുന്നു. പിന്നെ അമ്മ കരയുന്നതാണ് കേട്ടത്. അച്ഛൻ ഹരയുന്നു.
"ഭാഗി, കരയരുത്—"
"നിക്കിനി ആരുണ്ട്?" അമ്മ.
"ഞാനില്ലേ നിനക്ക്—കയേതെ. ഭാഗി. കട്ടികളു് ഉണർന്നുവെച്ചു അവരുടെ തുടയ്ക്കും—"

വിഷം അച്ഛൻ വിളിക്കുമ്പോഴാണ് ഉണർന്നത്. ഇപ്പോൾ നല്ലവണ്ണം പുലർന്നിരിക്കുന്നു. അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

ബൽസാക്കം സ്ത്രീകളും

സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനായ ബൽസാക്ക് സ്ത്രീകളുമായുള്ള ഹൈന്ദവ സമ്പ്രദായങ്ങളുടെ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്നതാണ്. മരണമയം പല സ്ത്രീകളുമായി ബന്ധം വെച്ചു കൊണ്ടിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം മടിച്ചിരുന്നില്ല. 27 വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണ് ഏഴു കട്ടികളുടെ അമ്മയായ നാല്പത്തിയെട്ടുകാരിയുമായി ഹൈന്ദവ സമ്പ്രദായത്തിലേർപ്പെട്ടത്.

ഭർത്താവു മരണത്തിന്റെ പിടിയിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പോളിഷ് യുവതിയെ വശത്താക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ബൽസാക്കു മറ്റൊരു പ്രഭവിയുമായി വൈകാരികബന്ധം പുലർത്താൻ മടിച്ചില്ല.

"എന്നില്ല" മോനേ—"
"എന്താണു?"
"വേഗം മരുന്തു; നമുക്കിപ്പഴ അന്നപോണം."

"എങ്ങോ അച്ഛ?"
"വീട്ടിലേയ്ക്കു!"

എന്റെ കണ്ണുകളിലെ ചോദ്യഭാവം കണ്ടിട്ടുവാം, അച്ഛൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു:

"അതൊക്കെ പിന്നെപ്പറ്റാം. എന്റെ മോൻ വേഗം പല്ലുതേച്ചു മുഖം കഴുകി വായ്ക്കോ—"

പിന്നെ അച്ഛൻ മോളെ ഉണർത്തുന്നതും കേട്ടു.

നിമിഷനേരം കൊണ്ട് എന്റെ കണ്ണിൽ സന്തോഷത്തിന്റെ പുഷ്പങ്ങൾ വിരിഞ്ഞു.

എന്റെ മുത്തശ്ശി ഞാൻ വരുന്നു—

കാറിൽ ആദ്യം കയറിയിരുന്നതു ഞാൻ തന്നെയാണ്. അച്ഛനും അമ്മയും അമ്മയുടെ പിന്നാലെ വന്നു, കഞ്ഞികുടിക്കാൻ സുട്ടുകേസ്സ് താങ്ങിയെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു വെച്ചു. അവർക്ക് അമ്മയും ദേവയാനി യും വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു യാത്രപറയാൻ.

കൂടെ അച്ഛന്റെ അപ്പീസിദ്ധ്യമുള്ളവരും അച്ഛൻ അവരോടു സംസാരിക്കുന്നു.

അമ്മ കയറിയിരുന്നു എന്തിനാണമ്മ കയറുന്നത്? മുത്തശ്ശിയുടെ അടുത്തുനിന്നു വരുമ്പോഴും അമ്മ കയറുന്നതെന്നതെന്തിനാണത് വന്നു. മുത്തശ്ശിയെ കാണാൻ പോകുമ്പോഴും അമ്മ കയറുന്നവളല്ല!

അച്ഛനും കയറിയിരുന്നു! കാർ ശബ്ദമുയർന്നു. പിന്നിൽ കരിയും പുകയും:

കൂട്ടത്തിൽനിന്നും ആരോ അകത്തേക്കു തലയിട്ടു പറഞ്ഞു:

"സർ! ആരോ ഓടി ഇങ്ങട്ടു വരൂ" എന്ന്."

"ആരാണ്?"

"മോന്റെ കൂട്ടുകാരാണ്" മോന് എന്ന്."

പറഞ്ഞുകിട്ടുമ്പോഴേക്കും ആൾ ഓടിക്കിറച്ചുകൊണ്ടു എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ നോക്കി. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി അവന്റെ കയ്യിൽ കൈകെട്ടു പുക്കളുമുണ്ട്. ഒത്തുപാമ്പിൻപുഴാൾ.

അവനത് എന്റെ നേരെ നീട്ടി. ഞാൻ കയ്യെത്തിച്ചു വാങ്ങി.

എന്തിക്കു തോന്നി:

ഇതു പാമ്പിൻപുഴാളല്ല, പന്നിനിപ്പു കളാണു്.

കിതപ്പോടെ അവൻ ചോദിച്ചു!

"മാങ്ങൻ പോവ്വാനോ?"

"അതെ" "ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"താനിപ്പോഴാ അറിഞ്ഞത്?" അതോ എന്തു ഓടി വരാതിരട്ടെ—"

ഞങ്ങൾ സംസാരം നിർത്തിയിട്ടു വേണം കാർ പുറപ്പെടാൻ. എങ്ങിനെയെന്നു ഇപ്പോഴും ശബ്ദം ഉയരുന്നുണ്ട്. എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുകൾ ഞങ്ങളുടെ മുഖത്തു കേന്ദ്രം:

അവൻ മെല്ലെ നോക്കിപ്പോയി. എന്നിട്ടു ചോദിച്ചു:

"മാങ്ങൻ ഇനി എന്നാ വരും?"

എന്നിടവിട്ടില്ലാ. ഞാൻ അച്ഛന്റെ മുഖത്തു നോക്കി.

അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

"അവർ അടുത്ത കൊല്ലം വരും."

അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

"നാലു, ഇനി പോവുക!"

ഞാൻ മെല്ലെ പറഞ്ഞു:

"ഗോവിന്ദൻകുട്ടി, ഞാനാണു്—"

കാർ നിർത്തിയപ്പോൾ അവർ എന്തെന്നോക്കി തലയാട്ടി. യാത്ര പറയുന്ന മട്ടിൽ. ഞാനും മോളും കയ്യെടുത്തു വിശി.

അച്ഛൻ ചോദിച്ചു:

"അതാരാണു മോന്?"

"ഗോവിന്ദൻകുട്ടി—"

അച്ഛന്റെ കണ്ണുകൾ വീടേണമെന്നു ഞാൻ കണ്ടു.

കാർ മഞ്ഞു പാമ്പിൻപുഴാൾ വിടുന്നതിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകൾ കണ്ടു പോവുകയാണ്. ഇളംവെയിലിൽ അവ വെട്ടിത്തളങ്ങുന്നു; നൃത്തം ചെയ്യുന്നു. ഇളംകാറ്റിൽ; റോഡിന്റെ തിരുവിൽ വെച്ചുണ്ടാകുന്നു.

അതാ, ദൂരെ വലിയൊരു കൂടാരം ഉയർന്നിരിക്കുന്നു:

വിചിത്രവേഷങ്ങളണിഞ്ഞ സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും പുറത്തു നില്ക്കുന്നു. അകത്തുനിന്നു ചിലകളോട് നേർത്ത താളങ്ങൾ ഉയരുന്നു. അതെ, പട്ടാണികളുടെ കൂടാരം! ബാലന്റെ ഒരു കഥയെങ്കിലും സത്യമായിരുന്നു.

എന്തിനൊട്ടും യോജിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ പോവുകയല്ല. ഇനി അടുത്ത കൊല്ലമേ ഇങ്ങട്ടു മടങ്ങിവരൂ.

അപ്പോൾ ഞാനറിഞ്ഞുവോ, ഇനി യാദിക്കും ഇങ്ങോട്ടു വരികയേ ഇല്ലെന്നു്! അതുപോലെത്തന്നെ, വലിയൊരു കൈകൾ കൊണ്ടെന്നു തഴുകി "എന്റെ മോൻ വന്നേ!" എന്നാഹ്ലാദിക്കുന്ന മുത്തശ്ശിയെയും ഞാനിനി കാണുകയേയില്ലെന്നു്!

നേർത്ത ഇഴറൻകാറ്റിൽ എന്റെ കണ്ണുകൾ ഉടഞ്ഞു.

ഞാൻ അമ്മയുടെ മടിയിൽ തലമുറയ്ക്കു.

അമ്മയുടെ കൈകൾ എന്റെ മുടിയിഴകൾ മാടിയൊതുക്കി.

(അവസാനിച്ചു)

ബി. എസ്. വാരിയർ

ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്റ്റാർട്ട്സ് നിയമങ്ങൾക്കു കണക്കുവെച്ചുകൾ മുഴുവൻ തകിടം മറിച്ചുകൊണ്ടാണ് ജൂലൈ 3-ാം തീയതി വിംബിൾഡൻ മത്സരങ്ങൾ സമാപിച്ചത്.

ഒരു ഭീമന്റെ പതനം

ടെന്നിസ് ലോകത്തിലെ അതികായനായ റോഡ് ലേവറും താരതമ്യേന അപ്രശസ്തനായ ടോംഗോർമനെന്ന അമേരിക്കൻ തമ്മിൽ ക്യാർട്ടർഫൈനലിൽ ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോൾ എത്ര സംഭവിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ആകാംതന്നെ യാതൊരു സംശയവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇത്തവണ യുൾപ്പെടെ നാലുവർഷം തുടച്ചായി വിംബിൾഡനിലെ ഒന്നാം സ്ഥാനമായ ലേവർ 1951, 1962, 1968, 1969 എന്നീ വർഷങ്ങളിൽ വിംബിൾഡൻ കിരീടം ചൂടിയിട്ടുള്ള ഇരുത്തം വന്ന കളിക്കാരനാണ്. പക്ഷേ, ചുരുച്ചുരുക്കുള്ള ഗോൾമനെന്ന ഇരുപത്തഞ്ചുകാരനായ ഏറ്റുമുട്ടലിൽ ലേവർ പരാജയത്തിന്റെ കയ്യിൽ നണച്ചിറക്കേണ്ടിവന്നു. ഇതായിരുന്നു ഇക്കറിയുണ്ടായ ഏറ്റവും വലിയ അട്ടിമറി!

സെമിഫൈനൽ മത്സരത്തിൽ മറ്റൊരു അമേരിക്കനായ സ്റ്റാൻസ്കിന് ഗോൾമന തുടർച്ചയായ മൂന്നു സെറ്റുകളിൽ തന്നെ പരാജയപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ, മണ്ണ് അമേരിക്കക്കാർ പങ്കെടുത്ത ആ സെമിഫൈനൽ ബോർത്തിനു ലേവർ—ഗോൾമൻ യുദ്ധത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യമെന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ലേവറനെ കൊലകൊമ്പനെ കൊമ്പുകത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സർവ്വശക്തികളും ഗോൾമനു വിനിയോഗിക്കേണ്ടിവന്നു. ആ ഉഗ്രതംഘട്ടനത്തോടെ പഴയ ഒരു പരുക്കു് ഗോൾമനു ദിസ്റ്റഫമായ ക്രൈശമണസ്താൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ചികിത്സകൾ പലതും ചെയ്തെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. ലേവറെ നേരിട്ട ഗോൾമന്റെ നിശ്ചിത മാത്രമാണു സ്റ്റാൻസ്കിത്തിനെ എതിർക്കാനായി കോർട്ടിലിറങ്ങിയത്.

വിജയം ആവർത്തിക്കുന്നു

ഇരുപ്രഥമമായി വിംബിൾഡൻ ഫൈനലിലെത്താൻ ഓഗസ്റ്റ് സിദ്ധിച്ച സ്റ്റാൻ

സ്കിത്തിന്റെ എതിരാളി കഴിഞ്ഞ വർഷത്തെ ചാമ്പ്യനായ ജോൺനൂകോ ബായിക്കു 1970-ലെ ഫൈനലിൽ ഏറ്റുമുട്ടിയ നൂകോ ബും റോസ് വാളും ഇത്തവണ സെമിഫൈനലിലാണു പങ്കുശ്ശം നേരിടേണ്ടിവന്നത്. നൂകോ ബു തന്റെ പൂർവ്വികജനായ ആവർത്തിച്ചു. 19 വയസ്സിൽ ആസ്ത്രേലിയായ പ്രതിനാധികരിച്ചിട്ടുള്ള ഇരുപത്തിയേഴുകാരനായ നൂകോ ബും അമേരിക്കൻ കരസേനയിലെ

സ്റ്റാൻസ്കിന്റും തമ്മിലുള്ള പൊടിഞ്ഞ പോരാട്ടം ഏതാണ്ടു മൂന്നു മണിക്കൂറോളം നീണ്ടുനിന്നു. ആദ്യത്തെ സെറ്റിൽ നൂകോ ബു ജയിച്ചെങ്കിലും തുടർന്നുള്ള രണ്ടു സെറ്റുകളിൽ 5-7, 2-6 എന്നീ സ്കോറുകൾക്ക് അദ്ദേഹം പരാജയപ്പെട്ടു. വിജയം നൂകോ ബിന്തിന്നു വഴുതിമാറുന്നതുപോലെതന്നെ. ഒരൊറ്റ സെറ്റുകളുടെ ജയിച്ചാൽ മതി. ലോകത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ടെന്നിസ് കളിക്കാരനെന്ന പദവിയിലേക്കു സ്റ്റാൻസ്കിത്തിന് ഉയരാം. പക്ഷേ, ഓഗസ്റ്റ് അദ്ദേഹത്തെ അനശ്വരനാക്കി. ഓഗസ്റ്റ് ഗിരീശൻ അനശ്വരനാക്കുന്നുവെന്നു മനസ്സിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നാലും അഞ്ചും സെറ്റുകളിൽ

ഈററപ്പലിയെപ്പോലെ പൊതുമതീയ ന്യായോബ് തന്റെ വി.ബി.ഡി.കി റീടം കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു.

രണ്ടു കാലിലൊരു കൊടുങ്കാറ്റു്.

ഗുരുതരമായ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെയെല്ലാ എതിർപ്പുകളെയും തട്ടിത്തകർത്തു മുന്നേറിയ ഒരു പത്തൊൻപതു കോടി പെൺകിടാവാണ് വനിതാവിഭാഗത്തിലെ ഭരണങ്ങളിൽ എല്ലാവരുടെയും ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുനീങ്ങിയത്. സിരകളിൽ ആന്ത്യേലിയൻ ആദിവാസി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭരണമൊഴുകുന്ന ഇവോൺ ഗുലഗോങ്ങു് ഇത്തരമൊന്ന വി.ബി.ഡി. കിരീടം നേടുമെന്നു് അവളുടെ കോച്ചും വളർത്തുമൃഗമായ വിക് എഡ്വേർഡ്സ് പോലും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. 1963, 1965, 1970 എന്നീ വർഷങ്ങളിലെ വിംബിൾഡൻ റാണിയായ മർഗററ്റ് കോർട്ടും 1966, 1967, 1968 എന്നീ വർഷങ്ങളിൽ ഇതേ റവിയറേയെ ബില്ലിജിൻ ക്ലിങ്ങും തമ്മിലുള്ള ഫൈനൽ ഫോറം പലരും ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരുന്നതാണ്. പക്ഷേ, സെമിഫൈനലിൽ അമേരിക്കക്കാരായ മിസിസ് കിടീനെ 6-4, 6-4 എന്ന സ്കോറിൽ ഗുലഗോങ്ങു് ഭരണീയമായി പരാജയപ്പെടുത്തി. കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുവർഷം ഫൈനലിൽ കളിച്ച മിസിസ് കിടീനെ ഇക്കുറിക്കാണെന്നൊരു ഭാഗ്യം കൈവന്നില്ല. ഗുലഗോങ്ങിനു് ഫൈനലിൽ ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടി വന്നതു് തന്നെക്കാൾ പതുവായ സ്റ്റേറിയ സ്വഭാവം നാട്ടുകാരിയായ മർഗററ്റ് കോർട്ടിനെയാണ്. "1970-ലെ ആസ്ത്രേലിയയുടെ സ്റ്റോർട്ട്സ് മാൻ" എന്ന മഹത്തായ പദവി നേടിയ മർഗററ്റിന്റെ നിയന്ത്രണവും ഭീരുവനാളാണു് പരിചയവും എതു് എതിരളിക്കും ഭീതിയണുക്കുവാൻ പോന്നതാണ്. എങ്കിലും ഇവോൺ ഗുലഗോങ്ങിന്റെ ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെയും ചുറ്റുമുറക്കിന്റെയും മുൻപിൽ മാഗറററ്റിന്റെ കിരീടം തെറിച്ചുപോവുകതന്നെ ചെയ്തു. (സ്കോർ: 6-4, 6-1).

ഗുലഗോങ്ങു്; ഗുലഗോങ്ങു്
മത്സരങ്ങൾക്കുശേഷം ഗുലഗോങ്ങി

സന്ദർശകർ

ഉത്തർപ്രദേശിൽനിന്നു വന്ന ഒരു നവംബ് ഗാലിബിന്റെ അതിഥിയായിരുന്നു. ഒരു മുരയായ കഴുത്തു മേങ്ങുകയായിരുന്നു അവർ. അദ്ധരാത്രി സമയം. കറേ കഴുതകൾ റോഡിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുന്നതു കണ്ടു. നവംബ് ഒരു വിനോദത്തിനു വകയുണ്ടാക്കുന്നായി ചോദിച്ചു: "ഡൽഹിയിൽ ഇത്രയധികം കഴുതകളുണ്ടാവാണെന്നു കാരണം."

"അവർ ഡൽഹിയിൽ പരമപുണ്യവല്ല. പുറത്തുനിന്നും ഡൽഹിയിലേക്കു വന്നിട്ടുള്ള സന്ദർശകരാണ്." ഗാലിബിന്റെ ഉത്തരം പെട്ടെന്നായിരുന്നു.

ന്റെ കോച്ചു് എഡ്വേർഡ്സ് പറഞ്ഞു: "അവളെ 9 വയസ്സുമുതൽ ഞാൻ പരിശീലിപ്പിച്ചുവരുന്നു. വിംബിൾഡൻ കിരീടം നേടുന്നതിനു് അവൾക്കു് 1974വരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയിരുന്നതു്. അവളുടെ പ്രകടനം ഉച്ചസ്ഥായിയിലെത്തുന്നതു് അനായിരിക്കുമെന്നു് ഞാൻ ഇപ്പോഴും വിശ്വസിക്കുന്നു."

ഇവോൺന്റെ അനുജത്തി പത്രാജുകാരി ജാനെൽ ഗുലഗോങ്ങിനെക്കുറിച്ചും എഡ്വേർഡ്സിനു് പ്രതീക്ഷകളുണ്ടു്. "പക്ഷേ, അവൾക്കു് ഇനി എട്ടുവർഷത്തെ കോച്ചിനു് വേണ്ടിവരും. അന്നത്തേക്കു് എനിക്കു് വയസ്സുപകാകും. ഇല്ല, ഒരിക്കൽക്കൂടെ ഇതു മുഴുവനും ആവർത്തിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയില്ല."

എങ്കിലും വിംബിൾഡൻ കിരീടം ആഗ്രഹിക്കുന്ന വനിതകൾക്കെല്ലാം ഗുലഗോങ്ങു് എന്ന പേരു് വളരെക്കാലത്തേക്കു് ഒരു പേരിസ്ഥാപനമായിരിക്കും, സംശയമില്ല.

ചെറുപ്പക്കാരെ, നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി!

യുവതലമുറയെ ഉദ്ദേശിച്ചു്

മലയാളനാട്ടു വാരിക

സന്തോഷപൂർവ്വം അവതരിപ്പിക്കുന്ന

രണ്ടു പുതിയ പംക്തികൾ!

1. വിദ്യാർത്ഥി-യുവജനനേതാക്കളെ പരിചയപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ് ആദ്യപംക്തിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. വിദ്യാർത്ഥി-യുവജനരംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ച സ്വന്തം സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രതിഭാസമ്പന്നരായ യുവനേതാക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനങ്ങൾ ഞങ്ങൾ ക്ഷണിക്കുന്നു. ലേഖനത്തോടൊപ്പം നേതാവിന്റെ ഫോട്ടോയും എഴുതുന്ന ആളിന്റെ ഫോട്ടോയും അയക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കുക.

2. ഇതു കുറേക്കൂടി രസകരവും പ്രയോജനകരമായ പംക്തിയാണ്. അവിവാഹിതരായ യുവതീയുവാക്കൾക്കുവേണ്ടിയാണ് ഇതു്. യുവാക്കളേ, നിങ്ങൾക്കു നീങ്ങളുടെ രാവിഭായ്ക്കു എങ്ങനെയുള്ള പെൺകുട്ടി ആയിരിക്കണമെന്നു് നോക്കുക. വല്ല സങ്കല്പങ്ങളുമുണ്ടോ? എഴുതുക.

“എന്റെ സങ്കല്പങ്ങളിലെ ഭാര്യ”

യുവതികളേ, ഭാവിഭർത്താവിനെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങൾ വെട്ടിത്തുറന്നു പറയുക!

“എന്റെ സങ്കല്പങ്ങളിലെ ഭർത്താവു്”

ലേഖനത്തോടൊപ്പം എഴുതുന്ന ആളിന്റെ ഫോട്ടോയും അയക്കുക!

ഈ രണ്ടു പംക്തികൾ

മലയാളനാട്ടു വാരിക

അടുത്തുതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു തുടങ്ങുന്നു!

പൊന്നമ്മസാർ

പൊന്നമ്മസാറേ കേൾക്കുമ്പോൾ അധികമാളുകളും, കേരളരാഷ്ട്രീയ ചരിത്രത്തിലെ ഭീഷ്മാചാര്യനായ ശ്രീ. പുട്ട. താണപിള്ളയുടെ സഹധർമ്മിണി ആയിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. ശബ്ദമായൊന്നായ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിന്റെ മുഖ്യമായ തിരുത്തുക്കുറിപ്പ് താണപിള്ളസാറിന്റെ ജീവിതത്തിലെ നിണ്ണായകഘട്ടത്തിൽ നിഴലുണ്ടാകുന്നുവെന്നു് പൊന്നമ്മസാറിനെ ആരും കാക്കാറില്ല.

യിരുന്ന അദ്ദേഹം മകൾ, പരാജയപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാര്യം പഠിപ്പിക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. അക്കാലത്തു്, വിശേഷിച്ചും നായർതറവാട്ടുകളിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി പ്രായമായാൽ 'കല്യാണം' നടത്തുകയാണു് പതിവു്. ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും പരാജയപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത പൊന്നമ്മസാർ, പരാജയമെന്നറിയാതെ ബി. എ. പാസ്സായി. ഉദ്യോഗമായതയിലും, ശസ്ത്രീയ സംഗീതത്തിലും അഭ്യാസം നേടിയിരുന്ന അവർ മണക്കാട്ടു് ബാലികാസമാജത്തിലെ പ്രധാന പ്രവർത്തകയായിരുന്നു. ഈ ബാലികാസമാജം പ്ലാലത്തു് മഹിളാസമാജമായി മാറുകയുണ്ടായി എന്നതു് സ്മരണീയമാണു്.

പൊന്നമ്മസാറിനെ വിവാഹം കഴിച്ചതോടുകൂടിയാണു്, താണപിള്ളസ്റ്റാറു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലെ പ്രധാന പടവുകൾ കയറുന്നതു്. അക്കാലത്തു് പൊന്നമ്മസാറിന്റെ ജീവിതം ഒരുതരം ഒറ്റപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ഏറ്റവും അടുത്ത ബന്ധുക്കൾപോലും ഭയംമൂലം വഴിമാറി. ഒന്നു് അക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രീയജീവിതം സ്വന്തം ജീവൻപോലും പണയപ്പെട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലങ്ങൾ അയവിറക്കുമ്പോൾ പൊന്നമ്മസാർ ഇപ്പോഴും വികാരാധീനനായിത്തീർന്നു.

ഇത്തരം സ്വഭാവങ്ങൾ ഇളംപ്രായത്തിൽതന്നെ അവർക്ക് വേരൂന്നിയിരുന്നുവെന്നാണു് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞതു്. ശ്രീ. വ. രാ. ഫ. ശ്രീ. എം. സി. നായണപിള്ളയുടെ പുത്രിയാണു് ശ്രീമതിപൊന്നമ്മസാർ. പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ക്രിമൻ ലായറാ

സംഗ്രഹം

തന്നിലും അഭ്യാസം നേടിയിരുന്ന അവർ മണക്കാട്ടു് ബാലികാസമാജത്തിലെ പ്രധാന പ്രവർത്തകയായിരുന്നു. ഈ ബാലികാസമാജം പ്ലാലത്തു് മഹിളാസമാജമായി മാറുകയുണ്ടായി എന്നതു് സ്മരണീയമാണു്.

പൊന്നമ്മസാറിനെ വിവാഹം കഴിച്ചതോടുകൂടിയാണു്, താണപിള്ളസ്റ്റാറു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലെ പ്രധാന പടവുകൾ കയറുന്നതു്.

അക്കാലത്തു് പൊന്നമ്മസാറിന്റെ ജീവിതം ഒരുതരം ഒറ്റപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ഏറ്റവും അടുത്ത ബന്ധുക്കൾപോലും ഭയംമൂലം വഴിമാറി. ഒന്നു് അക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രീയജീവിതം സ്വന്തം ജീവൻപോലും പണയപ്പെട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലങ്ങൾ അയവിറക്കുമ്പോൾ പൊന്നമ്മസാർ ഇപ്പോഴും വികാരാധീനനായിത്തീർന്നു.

രാഷ്ട്രീയ ഭിഷ്മാചാര്യന്റെ ഭാര്യ

—പി. വത്സലാദേവി

വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം ഗേൾസ് കോളിജിൽ ഗവണ്മെന്ററാകിൽ ജോലി കിട്ടിയെങ്കിലും, വിവാഹാനന്തരം ജോലി ഉപേക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. താണപിള്ളസാർ നജീവരഷ്ട്രീയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതോടുകൂടി പല സുഹൃത്തുക്കളുടെയും നിർബ്ബന്ധപ്രകാരം വീണ്ടും അദ്ധ്യാപികയായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇതു് പ്ലാലത്തു് വളരെയധികം സഹായിച്ചു. തന്റെ ഈശ്വരവിശ്വാസമാണു് അതിനിടയാക്കിയതെന്നും പൊന്നമ്മസാർ പറയാറുണ്ടു്.

അക്കാലത്തു് കടുത്തവെഷമുണ്ടാകുകയായിരുന്നു. പൊന്നമ്മസാർ പൊതുപ്രവർത്തനത്തിൽ സമയം കണ്ടെത്തി, മഹാരാജാസ് ഫൈനാൻസ് കളിൽ അക്കാലത്തു നി

ൽനരായണ കട്ടികൾക്കു് ഉച്ചഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പൊന്നമ്മസാറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നാടകങ്ങൾ നടത്തിവന്നു. സമ്പാദിച്ചിരുന്നു.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും പൊന്നമ്മസാർ, എക്കാലത്തും ഒരു കളംബിനിയായിരുന്നു. 'തനിക്കു താനും, പുരുഷന്മാർക്കു എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന പൊന്നമ്മസാർ അടിച്ചുതളിയിലും,

പി. വത്സലാദേവി

വെച്ചുവിളമ്പിയിലും, കൃഷിക്കാര്യങ്ങളിലും ഒന്നും ആരുടേയും പിന്നിലല്ല.

താണപിള്ളസാറിന്റെ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിൽ ആദ്യകാലത്തു നേരിട്ടതെല്ലാം എതിർപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, പിന്നെ അതുമായി സമസെപ്പെടുക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു് എതിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ജീവിതവൈഷമ്യങ്ങൾപോലും അദ്ദേഹം മറസ്സിലാക്കാതെ പ്രവർത്തിച്ചു. 'വിവാഹജീവിതം സുഖമായിരിക്കണമെങ്കിൽ ഒരു സ്ത്രീ വെച്ചുവിളമ്പാൻ റിഞ്ഞിരിക്കണം' എന്നാണു് പൊന്നമ്മസാറിന്റെ മതം.

ട്ടിൽ നീലുന്മാർ നാട്ടിലെ പട്ടിണിയാണു നല്ലതു്. ചാലക്കുടി-ആനമലരോഡു് അസംഖ്യം അഴങ്ങാത്തപാവങ്ങളുടെ നിറുന്ന കഥ പറയും!

ഗവണ്ണർപ്പറയിൽ സ്വർപ്പം ഗമയിൽ

കാടക്കപ്പറ്റി എഴുതിയ എഡ്ഗാർ തേഴ്സ്സൺ ഇന്നേയ്ക്കു 71-വയം മുൻപാണു് അവരെ കാണാൻ ആനമല സന്ദർശിച്ചതു്. 'മൗണ്ട് സ്മാർട്ട്' എന്ന സ്ഥലത്തു താവളമെടുത്തു. തേഴ്സ്സൺ ആ സ്ഥലത്തോടുള്ള പ്രതിപത്തിക്കു പ്രത്യേക കാരണമുണ്ടു്. മദ്രാസ് ഗവണ്ണർ വനഭംഗി ആസ്വദിക്കാൻ വരിക പരിവൃത്തിയെന്നതു് അവിടെയാണു്, ഇന്നത്തെ മുടിസ് എസ്റ്റേറ്റിന്റെ തലയ്ക്കൽ

വിശാലമായ പാറക്കുളം പ്രകൃതി വാർത്തിട്ട ആ ട്രോപ്പിക്വിൽ പ്രകൃതിലാ വണു് ആസ്വദിക്കാൻ ഗവണ്ണർസായിപ്പിനു് വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടി, സായിപ്പുപാർ കപ്പൽക്കയറി, സായിപ്പിനു് പ്രചോദനം ഏകീയ ആ പ്രകൃതിദൃശ്യം നമുക്കു് ഇന്നൊരു പ്രശ്നമേയല്ല. സായിപ്പിന്റെ സൗന്ദര്യദൃഷ്ടി എത്ര വീണ്ണിത്തോ! കള്ളത്തരിയിൽ സന്ദർശം കാണുന്ന നമ്മുടെ ദൃഷ്ടി എത്ര മഹത്തരം! എന്നാൽ ആളുകൾ ഇന്നും അതിനെ ഗവണ്ണർപ്പറയെന്നു വളിച്ചുപോരുന്നു, അവിടെയിരുന്നാൽ താഴെ അഗാധതയിൽ ചാലുകൾ ഉണ്ടാകാതെ ഇന്നും ഇത്ര വനത്തിന്റെ മഹാസമൃദ്ധി അലയടി ചുന്ദുന്നതു കാണാം. 'പാറ മേഖല'

കാട്ടിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു കൂറാക്കോലും പട്ടിയും

വായിയ്ക്കുക! പഠിയ്ക്കുക! മനിയ്ക്കുക! ചിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. സെക്സ് അററുവസ്തു, സ്ത്രീപുരുഷ ലൈംഗികാവയവങ്ങൾ, പ്രവർത്തനം, സംയോഗമുറകൾ, ഫാമിലിപ്ലാനിംഗ് etc. ചിത്രങ്ങൾസഹിതം. **Rs. 5 00**
2. സ്ത്രീപുരുഷശരീരശാസ്ത്രം. ലൈംഗികാവയവങ്ങളുടെ വളച്ചു, രീതിമാതൃകകൾ, രോഗസുരൂപങ്ങൾ etc. ചിത്രങ്ങൾ സഹിതം. **Rs. 5 00**
3. കാമശാസ്ത്രം. വാസ്യായനൻ മുതൽ ഫാവ്ലോക് എല്ലിസ് വരെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള കാമശാസ്ത്ര രഹസ്യങ്ങളും രീതിലിലകളും, ചിത്രഗ്രന്ഥം. **Rs. 4 00**
4. രീതിമാഹാത്മ്യം. പഠിച്ചിരിക്കേണ്ട ആധുനിക രീതിശാസ്ത്രം. **Rs. 3 00**
5. സ്ത്രീകളും പ്രസവരഹസ്യവും, പ്രസവിക്കാനറിയാൻ പാടില്ലാത്ത പുരുഷന്മാർ വായിക്കേണ്ടതു്. ചിത്രങ്ങൾ സഹിതം. **Rs. 3 00**
6. സ്വഭാവപഠനശാസ്ത്രം. നല്ല, ദോഷം, കൈയ്യക്ഷരം, രൂപ്, ജന്മഭിന്നം etc. നോക്കി സ്വഭാവവും കഴിവുകളും പഠിക്കാനുള്ള ചിത്രഗ്രന്ഥം. **Rs. 3 00**
7. വിവാഹജീവിതവും സംയോഗരീതികളും, നന്നമറിയാൻ പാടില്ലാത്തവർ ഈ ചിത്രഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ മതി. **Rs. 3 00**
8. ഫണിമുൻ. (രീതിലിലകൾ) വിവാഹിതരോകാൻ പോകുന്നവർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട എല്ലാസംഗതികളും ചിത്രങ്ങൾ സഹിതം. **Rs. 2 00**
9. സാമൂഹികശാസ്ത്രം. മറുകൾ, ചുഴികൾ, സ്ത്രീപുരുഷലക്ഷണങ്ങൾ etc. ഗുണദോഷഫലങ്ങൾ. ചിത്രഗ്രന്ഥം. **Rs. 2 00**
10. കല്യാണശാസ്ത്രീയിലെ കാമലിലകൾ. എന്നുവെന്നും പുതുതലിനീയ്ക്കുവാനും സിരിക്കാനും, കാണാനും പററിയ ചിത്രഗ്രന്ഥം. **Rs. 2 00**
11. അത്യുതവാർത്തകൾ. ഫരംപിടിപ്പിക്കുന്ന രീതിവികൃതികൾ **Rs. 1 00**
12. ശീശ്രീസ്ഖലനവും നിവാണേമാർഗ്ഗങ്ങളും ചികിത്സാഗ്രന്ഥം. **Rs. 1 00**
13. ഫിഫ്നോട്ടിസം (പരമൈതന്യവാദവിദ്യ) ഗുഡശാസ്ത്രം. **Rs. 1 00**

എല്ലാപുസ്തകങ്ങൾക്കും V. P. ചെലവു പുറമെ. കാരറ്റ്ലോഗ് സൗജന്യം.
F. P. A. I., P. O. Thariannagar, Kuzhikala, Quilon Dt.

ക്കണ്ണിയുടെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു, ഫക്രി താലൂക്കിൽ അങ്ങു ദൂരെ മേലോട്ടു കയറിപ്പോകുന്ന മലപള്ളയിൽ അരിനൂറുകൾ പോലെ കൂരകൾ കാണാം. കാടരുടെ തമസസ്ഥലം, തേഴ്സ്സൺ കണ്ട ആനമല ഈ മുടിസ് എസ്റ്റേറ്റ്സ്മാൻ പരിസരവും, അദ്ദേഹം കണ്ട കാടർ ഈ കോളനിയിലേയ്ക്കുമാകണം! ഗവണ്ണരുടെ നൂറുണ്ട അയവിറക്കുന്ന ഈ പാറയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ രോമാഞ്ചമുണ്ടാകുന്നു.

തോക്കുപിറീ-മരാ പോറീ
എന്നാൽ, അക്കാലത്തു സ:സ്ത്രീനു് അവിടെനിന്നു് പടഞ്ഞുപോട്ടു്, ഇന്നത്തെ ഷോളയാർമാഗാത്തക്കു്, എന്തിനോക്കു ദൃഷ്ടമായിരുന്നു. ആകാശം മുടിനീല്ക്കുന്ന ഭീകരവും, ഭീമാകാരവുമായ മഹാവനത്തിന്റെ ഭിത്തിക്കു മുമ്പിൽ സംസ്ത്രീനു പരജയം സമ്മതിക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കണം. ചാലക്കുടി-ആനമലരോഡു് അക്കാലത്തു് ഒരു 'ഉദ്യോപ്യ' മാത്രമായിരുന്നു, അതുകൊണ്ടു് താൻ കണ്ട 'ഇറാ' വട്ടത്തിലെ കാടക്കക്കൊണ്ടു് തൃപ്പിപ്പൊട്ടു് തേഴ്സ്സൺ

സാസ്തു് തിരിച്ചുപോയി പുസ്തകമെഴുതി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരവു് എങ്ങിനെ യായിരുന്നു മദ്രാസിൽനിന്നു് ഒരു ഭാരത യാത്ര തീവണ്ടിയാത്രയ്ക്കു് കോയമ്പത്തൂരത്തെത്തി, അവിടെനിന്നു് നാലുമൈൽദൂരം മട്ടക്കുതിപ്പേട്ടയിലുള്ള വണ്ടിയിൽ 'അക്കത്തറികട' എന്ന മട്ടിൽ പരിക്കൻ സ്വഭാവമുള്ള വളഞ്ഞ പശിയിൽക്കൂടി പ്രയാണം തുടന്നു. കൂടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുണ്ടു്, പരിവാരങ്ങളുണ്ടു്. മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയുമുണ്ടു്. വെള്ളക്കാരും ന:ട്ടുകാരും അങ്ങിയ സംഘം സേതുരമയ ലെത്തി. അവിടെ വനം കൺസർവേറർ, എച്ച്. എ. ഗസ്സു് അദ്ദേഹത്തേയും പരിവാരത്തേയും സ്വീകരിക്കാൻ കാത്തുനില്ക്കുകയാണു്. 2,350 അടി ഉയരത്തിലുള്ള മൗണ്ടു് സ്റ്റംപാർട്ടിലേക്കു് തേഴ്സ്സൺ പരിവാരവും ആനയിക്കുപോട്ടു്. സമുചിതമായി പ്രത്യേകം അലങ്കരിച്ച തയാറാക്കിയ ബങ്കളാവിൽ ക്യാമ്പെടുത്തു. കാടരുടെ കോളനി സന്ദർശിക്കാനുള്ള സാമ്പ്രിന്റെ എഴുന്നള്ളത്താ

അം പിറേറന്നം. തോക്കുധരിച്ച ശിവാ യിമാതണ്ണ്. വഴികാട്ടാൻ കാടരുമുണ്ണ്. എന്നിട്ടും സാമ്പ്രിനെ മാപ്പു നാക്കിയാ ക്കിക്കൊണ്ണ് ഒരു ഒരറയാൻ ചോഷയാ ത്രയിൽ വട്ടചാടി സ: ത്രിന്റെ ഒരു പരി ചാരകനെ കത്തിക്കൊന്നു. തോക്കു അറ വധി തുരുതുറ ചിറി. കൊണ്ടത് ആന ത്തല്ല: മരത്തിന്.

വെറുതെ ജനിച്ചു: വെറുതെ ജീവിച്ചു

എന്നാൽ, ചോളയാർഡാമിലെ ഇൻ റ്റേ ക്ഷൻ ബങ്കളാവിള:ണിപ്പോൾ: കെട്ടാരസദ്രം സുഖകരമായ താമസ സൗകര്യം, പുറത്തു സ്വർഗ്ഗീയമായ പ്രകൃ തിഭ: ഗിതൃടെ തുറക്കപ്പെട്ട മാതാലാകം ഇവിടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ആ പഴയ പാർ സീകകവിയെ ഒത്തുപാകുന്നു. 'തേന ബുന ലഘു കാ പ്തം' (അത: ന പഞ്ഞമി ല്ല കാളിദാസന്റെ മുതൽ അത്യ: യുനി ക്കാമന്റെ കഴുത-ക്ഷമിക്കണം-കവി

തക്കസത്തുവരെ കൈവശമുണ്ണ്.) 'അരി കിൽ ആഹാരമല്ല..' (അല്ലാല്ലാ സുഭിഷ ങ്കായിത്തന്നെ യുണ്ണ്, ഇവിടെ) 'പാനഭാ ജനാ ന്റായ മധുമധുരം' (അതും വേണ മെങ്കിൽ പ്രയാസമില്ല.) 'ഗാനം ചെയ്യും നി പുറകിൽ? (ആ "നി" ക്കുടന്ന സ്വപ്നം നെന്മക്കും)

അഥവ, തുടക്കം തന്നെ നന്നായില്ല. പെററുവിണതും, വേരു പിടിച്ചതും വള മുളള സ്തേലായിരുന്നില്ല. ജീവിതത്തെ ഒരു പനിതിർപ്പുവായി മുടിയിൽ കത്തി ആസ്വദിക്കാനല്ല, മറിച്ച്, ഒരു പാറക്കു ല്ലാക്കി മുതുകത്തുകേറി ചുമന്നു നടക്കാനാണു പഠിച്ചത്. ചിലർ ജനിക്കുന്നു, ജീവിക്കുന്നു. ഭാഗ്യവാന്മാർ വേറെ ചി ടർ വെറുതെ ജനിച്ചു വെറുതെ ജീവി ക്കുന്നു. വ്സ്സികൾ ജനിച്ചു നാൾതൊട്ടു ഹറനം തുടങ്ങി, തീർന്നില്ല. അവസ ന ങ്ങാണു ബുദ്ധിയുണ്ടായത്. ഇനി പേത്താൻ ആരും ഉണ്ടെന്നും. ശിലായുഗത്തിലേക്കു മ

കാട്-മുൻപിൽ ഗുഹാവാകരണങ്ങൾ കൂരാകേൾ, മുളക്കുംഭം, പായ, കട്ട, ആമത്തെട്ടു മുതലായവ

ടങ്ങണം: കാടരെ തേടണം. ആശുര്യ മുളളതു പഠിച്ചില്ല. ബുദ്ധി നാലുകുളു ണ്ടാക്കാൻ പഠിച്ചില്ല, വൈകിയ വേള യിവു, ബുദ്ധി പട്ടിയുടെ വാലുപോലെ വളഞ്ഞു തന്ന. ചായകുടി, ബീടിചലി, എഴുത്ത് ഏഴുത്ത്! അന്മാവനം അമ കനം കൂടി എഴുതി. മരുമകൻ മാളിക വെച്ചു. ഭാര്യ രണ്ടിപ്പൊണ്ണല്ല ചില പ്ലോൾ അവളും ചാർട്ടും പറയും, ഒരു ത കമാരെ ഉള്ളു: പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ അവളുടെ നാവ്നെ പിടിച്ചു തളക്കാൻ നോക്കണം! ഏനിക്കെന്നല്ല, അവൾക്കു. അവൾക്കെന്നല്ല ആക്കി

ഡൺലപ്തലയിണ നികീയപ്പോഴു ണ് ഒരു കത്ത ചത്ത മുല്ലപ്പവിന്റെ ചരി ത്രാവശിഷ്ടങ്ങൾ!... ഇതിനുമുൻപു ആരോ ഇവിടെവന്നു 'ജീവിച്ചുപോയി'-ഭാഗ്യ വാൻ!

കുറുത്ത വിരലിൽ വെളുത്ത കവിത

എന്നാൽ, ഇവിടെയിരുന്നാൻ കാർട്ടം നടക്കില്ല. കാടരെ കാണണം: ടെയിൻ റോഡിൽ നിന്ന് ഒരു പേക്കേററുറോഡ് വനത്തിൽ ഒരു മൂന്നുമൈൽ ദൂരത്തിൽ തുഴെ പവർഹൗസ്സിലേക്ക് ഒരു ഓട്ട ഉ ണ്ടാക്കുന്നു. സ്ഥലം കലയ്ക്കുക്ക് ചുറ്റും വന്നു പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പാൾപ ത്തൽ കാടരുടെ കേളനിയുണ്ണ്: സ സ്വയാചി കടകുടെ കോളനി ഒന്നു ചുറ്റിക്കുണ്ണ്. അവിഭവിതെന്റപ്പിണ്ണ് കാണാം. ഓരോ-വാളക്കല്ലും ഓരോകണ്ണ് കരുത്തോല തുണ്ണൻ! കരുത്തോലേ, നി ഇവിടെ വരാൻ കാരണം? തെട്ടുനോ ക്കി. ഈററ സുക്ഷ്മമായി പൊളിച്ചെടുത്ത റിബ്ബൺകൾ പായ നെയ്യ: നാണു. നെയ്യ പായ കാണിച്ചുതന്നു വില്ലനത്തല്ല. വ നവിഭവമല്ലാതെ കാടർ ഒന്നും വല്ലനില്ല, പായ സ്വന്തം ഉ പയോഗത്തി നാണു. കാടർവനിതകളുടെ കരവി തുള! ആ കുറുത്ത വിരലുകൾ എത്രാവളു ത്ത കവിത നെയ്യുന്! കാടർ ഒന്നും വില കെടുത്തു വാങ്ങുന്നില്ല. തുണിയോ അ ല്ലം വല്ലതുമോ ഒഴിച്ചു. വെള്ളമെടുക്കാൻ കൂത്തിനു പകരം മുളകുംഭമുണ്ണ്. ഭക്ഷ ണം കഴിക്കാൻ കിണ്ണൻ അഥവാ ആര മേന്മാട്ടി! മുഖ്യഭക്ഷണം കാഞ്ചിലക്കിഴ

ചോളയാർ ഡാം

ണ്ണ്. അതു കാട്ടിൽനിന്നു പഠിച്ചെടുക്കാൻ കൂരാകോലുണ്ണ്. വെള്ളാങ്കല്ലും, "തീത്തട്ട!" യുദ്ധയാൽ തിരിപ്പട്ടിയാതി. പക്ഷികളെ കല്ല കൊണ്ടെയ്യുവീല്ലാൻ വീല്ലുണ്ണ്. രോഗത്തിന് ഓഷധങ്ങൾ കാട്ടിലുണ്ണ്, പഠിച്ചെടുത്ത് സ്വയം ചി കിത്സിക്കാം.

ചുരടിക്കുന്നു; ഊററ ഒടിയുന്നു.

കമിടതിയേയും, മലയണ്ണാനേയും നോ കിനിന്നു, അവറായുടെ സാധ ഹകാ തികാഭാസപ്രദർശനം സൗജന്യമായി ക ണ്ടു നേരംപേയതറിഞ്ഞില്ല. കാടന്റെ പട്ടി കാലിത്തട്ടിയതായി കരുച്ചുകൊ ണ്ടൊരു ചാട്ടം! തൊട്ടു മുമ്പിലെ കൊക്ക യുടെ വക്കിൽനിന്ന് അതു ഘോരമായി കര തുടരുന്നു. കാർട്ടം മനസ്സിലായില്ല. "ആന ഈററ ഒടിക്കുന്ന ചെട്ട കേട്ടോ? ആനച്ചുരുത് അടിക്കുന്നുണ്ണ്." ചാണക്കു നയുടെ ഭണമാണെന്നു ആദ്യം ധരിച്ചു

ഇല്ല. "പേടിക്കാനില്ല. കഴിഞ്ഞമാസം ഈ മുറിയുടെ വാതുക്കൽക്കൂടി ഒരു സവാരി നടത്തിപ്പോയി." ആനയെ ഈറ്റാർക്കിനാൽ വീഴ് വാതിലടച്ചു. പുറത്തു ശക്തിയേറിയ ബൾബുകൾ എരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. ആനയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം വാൾട്ടേജ് നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളവ! പക്ഷേ, ആദ്യമൊക്കെ ആന വിളക്കിനെ പേടിച്ച്, ക്രമേണ മനുഷ്യന്റെ വിദ്യ ആനക്കും മനസ്സിലായെന്നു തോന്നുന്നു. കഴിഞ്ഞ വർഷം ഒരു ജീവനക്കാരനെ കപാർട്ട്സ്സിന്റെ വാതുക്കൽവെച്ചതെന്ന രാത്രി കൺക്കുന്നു. മുററത്തേക്കഭിമുഖമായാണ് കിടപ്പ്. ജനൽപഴുതിലൂടെ മുററം നിറയെ പകൽ, അരിമ്പുറം ഇരുട്ട്. വനവും രാത്രിയും പരസ്പരം അന്തരമെന്തു ചേർന്നു ഇരുട്ട്! "ആന വന്നാൽ വിളിക്കണം കേട്ടോ" ആതിഥേയൻ അടുത്ത മുറിയിലുണ്ട്.

ചുരുട്ട് കൂപ്പുമായി അടിക്കുന്നു പട്ടിയുടെ കൈ മാറിമാറി കേൾക്കാം, ചീമുട്ട് അറക്കുവാളുകെ:ണ്ടു പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ കീറിമുറിക്കുകയാണ്. ഇടയ്ക്കിടെ ഹൃദയം തുടക്കുന്ന ചില ശബ്ദങ്ങൾ! 'മലമുഴക്കി'ത്തകണം.

കാടനങ്ങി; എലിയോ, പുലിയോ?

ഉറക്കം വരുന്നില്ല. കറേജ് പേടി തോന്നുന്നു. ചാടിത്തും മറിഞ്ഞും കിടന്നു. കമയിലവിണാൽ തലപൊക്കം. പുറത്തേക്കു പാളിനോക്കും. ആനവരുന്നുണ്ടോ? വാച്ചെടുത്തു നോക്കും. താഴെ വയ്ക്കും. അവസാനം നോക്കിയ സൂചിനില, 3-25; ആനയെ വേണ്ട. ഉറക്കം മതി. എന്നാൽ ഉറക്കം വരുന്നില്ല.

ഒന്നു മയങ്ങിയിരിക്കാം, ഉഗ്രമായ അലച്ചു. ഏതോ ഇടിഞ്ഞുകകന്നു! ആതിഥേയൻ വന്നു പീടിക്കുമ്പോൾ കട്ടിലിലില്ല. തിണ്ണയിലാണെന്നതു സത്യമുണ്ട്. പുറത്തു് ആളൊച്ച കേൾക്കുന്നു, അട്ടഹാസവും ചിരിയും. ഒഴിഞ്ഞുകിടന്ന പാടി ആന കത്തിമറിച്ചതാണ്. അതു കൊക്കയ്ക്കുവയ്ക്കു് ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു പരിഭ്രമം മനസ്സിലാക്കിയ കാടൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: "അവാങ്ക് വീച്ച അറിഞ്ചുതുകൊണ്ടു് വാള വളച്ചിരു വിച്ചയ പരഞ്ചിരു പേടിയാത മറിവി!" കാടനോടടുപ്പൻ വാളവളച്ചു് ഏതു ജപിച്ചതുകൊണ്ടു് ആന പോയി പേടിക്കേണ്ടെന്നാണു് പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം.

-0-

പ്രൈവറായി എഴുതാം

കേരളായുണ്വേഴ്സിറ്റിയുടെ Pre-Degree, B. A., B. Com എന്നീ പരീക്ഷകൾക്കു വിട്ടിലിരുന്നു പഠിച്ചു് പ്രൈവറായി പാസ്സാകുക. പോസ്റ്റ്ഗ്രേജൻവിവരങ്ങളടങ്ങിയ Prospectus ന് 3 ക. M. O. അയയ്ക്കുക.

T. N. P. Panikar, M. A.
PRINCIPAL
National College,
KOTTAYAM-1.

മലയാളചെറുകഥയുടെ വളർച്ച!

മലയാളനാട്ടു വാരിക അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പുതിയപദ്ധതി

മലയാളചെറുകഥയുടെ തുക്കുംതൊട്ടിനുവരെയുള്ള കഥകളിൽനിന്നു പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവമുള്ള കഥാകൃത്തുക്കളുടെ ഏറ്റവും മികച്ച ഓരോ കഥ അടുത്തുതന്നെ മലയാളനാട്ടു വാരികയിൽ ഒരു ലക്കത്തിലൊന്നു വിതം പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണം ആരംഭിക്കുന്നു. പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുന്ന കഥാകൃത്തുക്കളുടെ ഫോട്ടോയും ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പും ഉൾപ്പെടുത്താൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നതാണ്.

ഈ പരമ്പര അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന കഥകളെയും ആ കഥകളുടെ രചയിതാക്കളെയും മുൻനിർത്തി "മലയാളചെറുകഥയുടെ വളർച്ച" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച്, വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു ലേഖനമത്സരവും നടത്താനുള്ളതുമുണ്ട്. ഏറ്റവും മികച്ച മൂന്നു ലേഖനങ്ങൾക്കു സമ്മാനങ്ങൾ നൽകപ്പെടും.

ഒന്നാം സമ്മാനം — 150 ഉറപ്പിക
രണ്ടാം സമ്മാനം — 100 ഉറപ്പിക
മൂന്നാം സമ്മാനം — 75 ഉറപ്പിക

ഈ പരമ്പര അടുത്തുതന്നെ ആരംഭിക്കുന്നു!

ജനറൽ ചാത്തൻസ്

(9-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

അബ്ബാലേനാഥരിം പ്രസന്നമകരോത്
 ഈനാശുപാദഃ ശിശു എന്ന ശ്ലോകം
 ചെല്ലി നിമിഷാൽക്കരിയിൽ എടുത്തു
 പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. കാര്യം വിശദീകരിച്ചു
 കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:
 സമാർ അബ്ബാലേൻ പദ്യസാഹിത്യം
 ഇവിടെ അപ്രകാശിതമായി കിടക്കുന്നു
 എന്ന്: ഇതിൽനിന്നും എങ്ങനെയാണ്
 ഒരു കൃതിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കുക?
 എടുക്കാതെ കഴിയോമോ? ഇട്ടപ്പോൾ
 ദിച്ച്—അവന്റെ അപരിവർത്തിതമാക്ക
 രെ കച്ചോടത്തിന്റേ കാര്യമല്ലേ?
 അതിനുള്ള വിദ്യയാണ് എന്നിക്കറി
 യാത്തത്.
 ആലോചിക്കേണ്ട പ്രശ്നമേ ഇല്ലാത്ത
 തുകൊണ്ടു മുതലാളി അനർഗ്ഗളമായി പ
 റഞ്ഞു.

“നിയോ പദ്യസാഹിത്യം സ്റ്റോക്ക്ചെ
 യ്ക്കു മുറിലാ കേറിച്ചെല്ലൂ. കണ്ണടച്ച് അ
 തിന്റെ നടുക്കുന്ന് ഒരു വലു വലി ഒരു
 പിടി കയ്യിൽ പോതും: അതു കൊടു
 ണ്തെ. കയ്യിൽ ഒരു കൃതി മാത്രാവു
 ന്നോ കൊണ്ടുവന്നോ. ഒന്നും പെഴുക്കില്ല.
 ആദികവികളേയും ഭൂതപ്രേതപിശാ
 ചാദികളേയും ധ്യാനിച്ചു എടുത്തു അ
 ഞ്ഞെ ചെല്ലൂ കയ്യിൽ അവശേഷിച്ച
 ഒരു കൃതിയുമായി തിരിച്ചുവന്നു, സധ
 നം കയ്യിൽ വാങ്ങി ആദ്യത്തെ ഈടാടി
 ചാത്തൻസ് വായിച്ചു:

ഇനിയെന്തേ പാതം, മടിച്ചുപിന്നെ
 തിന്നതനയനെ വധിക്കുവെക്കതെ
 എന്ന മട്ട്.
 തണുത്തപാടത്തിൽ വിയപ്പുകൾ

കൂപ്പിപ്പണിഞ്ഞ പരീഷകൾ ഞങ്ങൾ
 എന്നുതൂങ്ങി അയ്യായിരം വരികൾ:
 കൃതിക്ക് എന്തു പേരിടാം എന്നായി
 എടുത്തു.
 ഈ ഇട്ടപ്പ് നിർദ്ദേശിച്ചു, വിശദ
 മായട്ട്.
 ഒരു കൃഷിഗന്ധം.
 അഥവാ
 കഷകനാദം.

ഈനാശു അതു കുറിച്ചെടുത്തു.
 കയ്യെഴുത്തുപ്രതി ഇട്ടപ്പ്ന്റെ കയ്യിൽ
 നിന്നു വാങ്ങി മറിച്ചുനോക്കിയശേഷം
 ചാത്തൻസ് പറഞ്ഞു:

എം. കെ. കണ്ടത്തിൽ എന്നയാളാണ്
 കൃതിയുടെ ചർച്ച, എന്റെ പേരിൽ
 ഇതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹം ക്ഷോ
 ദിക്കുകയില്ലേ?

അവന്റെ കയ്യിൽ കടിക്കില്ലേയോ?
 മുതലാളി പറഞ്ഞു—അക്ഷരമാല പടച്ച
 ഒരു സാഹിത്യകാരനല്ലാത്തതോ? ഓഷേച്
 വേറേതെന്തെങ്കിലും സാഹിത്യനിഷ്ഠി
 ചേക്കേണമോ?

തനിക്കു മനസ്സിലായില്ലെന്ന ചാത്തൻ
 സ് പറഞ്ഞു.

അതെന്നെ അക്ഷരങ്ങളാണുള്ള തിരി
 ചും മറിച്ചും കളിയാക്കലായ സാഹിത്യം?
 വല്ല തെങ്ങിക്കും റിജിനാലിററിങ്ങോ
 ഡാ?

ഒരു മോഷ്ടാവിനെപ്പോലെ ചാത്തൻ
 സ് തരിച്ചിരുന്നു. മുതലാളി എടുത്തു
 നോട്ടു പറഞ്ഞു:

മക്കി ഗ്രന്ഥം അച്ചടിക്കണം.
 എത്ര കോപ്പി, എന്നുവേണം?
 മുപ്പായിരം ചെറു, ചാത്തൻസിന്റെ
 പേര്. മുന്തൂപ്പു വില. ഓരോക്കും
 വേണം.

അതു സാധ്യമാവുന്ന കാര്യം സംശയ
 മാണ് എടുത്തു സാങ്കേതികതയല്ല
 മുന്നായിച്ചു. മുതലാളി പറഞ്ഞു:
 അതൊന്നും പറഞ്ഞാപററില്ലാ നീ
 സാധനം കൊണ്ടായി കമ്പോസിങ്ങിനു
 കൊടുക്കൂ.

ഈനാശു പോയപ്പോൾ ഇട്ടപ്പ്--ചാ
 തൻസ് ഡയലോഗ് ടൂടൻ.

സംഗതി ഒന്നില്ലേ ധാ?
 താക്ക്സ് ഇട്ടപ്പ്.
 ഇനി നിന്റെ പരിപാടി എന്താഡാ?
 ഉത്സവം കാണണം.
 എന്നിട്ട്?
 എന്തു വേണമെന്നു പറ.
 സന്ധ്യകഴിഞ്ഞിട്ടു വാഡാ:
 വല്ല കോളമുണ്ടോ?
 മരിക്കാൻ പരിപാടിണ്ടാക്കാം.
 എവിടെ വേണം.
 ഇബടേനെ വാ ഡാ. മേറോ കഷിക
 ഉണ്ട്.

പുറം കാണാൻ പരമമായി മുതിരുന്ന
 തീനു മുമ്പു ചാത്തൻസിന് ഒരു സംശയം:
 ഇട്ടപ്പ് ഈ ഗ്രന്ഥം മുഖമായി ഇത്രയും
 ധനം സമാജിക്കുകയെന്നതിൽ അവ
 സാനം ഞാൻ ഭരണകോൺഗ്രസ്സാവില്ലേ?
 ആയോധാ
 രാഷ്ട്രീയമായി അതു് അധാർമികമ
 ല്ലേ?

എന്തുട് കമ്മ? ഇടതുപക്ഷപാർട്ടിയു്
 നിന്നു എവിടുനാഡാ പണം?
 ഒരു പൈസയുമുണ്ടാവില്ലെന്നു തനിക്കു
 ബോധ്യമാണെന്നു ചാത്തൻസ് ഇട്ടപ്പി
 ന് ഉറപ്പാകാട്ടുള്ളതു്.

1971 ജൂലായ് 16-മുതൽ

കണ്ണൂർ: നാഷണൽ കോഴിക്കോട്: രാധ തൃശൂർ: ജോസ്

തുടങ്ങിയ പ്രമുഖകേന്ദ്രങ്ങളിൽ
രാമകൃഷ്ണ, ജ്യോതിലക്ഷ്മി, വിജയലളിത നടിച്ച
നവീന ലേഡിജെയിംസ് ബോണ്ടു ചിത്രം

P.N.R. വിൽബ്രൂസ്

C.I.D. വിജയ

ഗ്രാഫിക് വിതരണ വിതരണം

നിർമ്മാണം: നാഗേശ്വരറാവു സംഗീതം: സത്യം സംവിധാനം: K. S. R. ദാസ്

JOLY FILMS RELEASE

തീരങ്ങളകലുമ്പോൾ

(19-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

അവൾക്ക് ഒരു നക്ഷത്രത്തിന്റെ പേരു നൽകിയതാണോ?

അശ്വതി. ആരു ആ പരവശിക്കിട്ടു? അവിൾ ജനിച്ചത് അശ്വതിനാലല്ലേ?

അലിന്റെ മുകളിൽ വഴിയൊരിടം നൽകി. അശ്വതിയാണെന്നവൾക്കുതോന്നി.

അലിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരുട്ടു പതുങ്ങി നിന്നു. താഴോട്ടു തൂങ്ങിക്കിടന്ന വേലകൾക്ക് ഇരുട്ടിന്റെ നിറം.

കണ്ണുകൾ വീണ്ടും ചലിച്ചപ്പോൾ—

വിളക്കുകൾ നീളം. ചുരുട്ടാങ്ങിയിൽ കയറി കത്തി നിൽക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരി.

ശ്രദ്ധിക്കാൻവെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അശ്വതിയുടെ കയ്യിൽ. കപ്പം അടുത്തുതോടെ ആലോചിച്ചു; എന്തേ നേർക്കു കണ്ടില്ല?

കണ്ണുകൾക്കും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല.

—ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല എന്ന് ഭാവിച്ചുനിന്നു. അപ്പോഴായി നിരാശനായി പിൽ തിരിയുമെന്നു കരുതി.

കണ്ണുകൾ വീണ്ടും അലിന്റെ മുകളിലും, ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഇരുണ്ട ഗോപുരങ്ങളിലും പരതിനടന്നു. നല്ല ആകാശത്തിൽ നിന്നു ന്യായമുണ്ടെന്ന് അവസാനത്തെ പകിട്ടു മാഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പൊട്ടുന്നതെ, അടർന്നു നിൽക്കുന്നതും മനസ്സിലെവിടെയോ ചെന്നുവീണു.

വീണ്ടും, ദൃഷ്ടി യാദൃച്ഛികമായി ചുരുട്ടാങ്ങിയുടഞ്ഞു തിരിയുമ്പോൾ—

തൂങ്ങിയോടെ ജനൽ വലിച്ചു. മുഖം തിരിച്ചപ്പോൾ നിലക്കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിബിംബം.

പെൺകുട്ടിക്കു ചുവടുതെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ തോന്നി. മുഖം—കഴിഞ്ഞകണ്ണുകൾ പാറായ മുടി...

മുഖം. തന്റെ മുഖം. പെൺകുട്ടിക്കു മടുത്തുതോന്നി. ജനലി

പുസ്തകം മടക്കിയ ലേഖകി

പുരാതന ഇറക്കിപ്പിടിച്ച ഒരു രാജാവിന്റെ ബന്ധുക്കൾക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും കൊടുക്കാനുള്ള ഒരു പുസ്തകം വായിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു അത്ഭുത കൃത്യവിലേപം കാണിക്കുന്ന ചർക്ക മരണശിക്ഷയും കേട്ടു വരുത്തുന്നവർക്കു ചുട്ടുകൊണ്ടിരുന്നായിരുന്നു ശിക്ഷ

ന്റെ പാളിയിൽ പിടിച്ചു ഒരു വിഷം ആലോചിച്ചു തുടങ്ങി...

നേർത്ത ഇരുട്ടിൽ ക്ഷേത്രവും. തെളവും കാണാൻ ചെൺകുട്ടിക്ക് ആഗ്രഹം തോന്നി. ഒറ്റത്തട്ടിൽ നിൽക്കുന്ന നക്ഷത്രം... അതിനു താൻ പേരിട്ടല്ലേ—അവൾ കാർത്തു

ചുരുട്ടാങ്ങിയിൽ ഇരുണ്ട ബിംബം വലിച്ചു ചെറുപ്പക്കാർക്കു നല്ല പൊട്ടുന്നതെ വെറുപ്പുതോന്നി.

പ്രകാശം മുട്ടി; അയാളുടെ ഉണ്ടായി കരുതി...

ഒരു നിമിഷം നിന്നപ്പോൾ. ജനൽപാളി തുറക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നു—

അപ്പോൾ കണ്ണു— അകന്നുകുന്നപോകുന്ന ചുവന്ന ഷർട്ട്. ഇരുട്ടിൽ ലഭിക്കുന്ന രൂപം...

ശബ്ദം കേട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചു; നോക്കിയില്ല.

മനസ്സു കൊണ്ടു ആശ്വാസമാവാത്തതു എന്ന് ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ.

ഇപ്പോൾ തോന്നുന്ന അസ്വസ്ഥത— അത് നിലനിൽക്കുന്നു?

ജനൽ വീണ്ടും വലിച്ചു തിരിയുമ്പോൾ അവൾ മഴവെച്ചു തൂകിയെടുത്ത ആലോചനയായിരുന്നു.

തകർച്ചകൾ

(13-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

ഒന്നു കൊണ്ടുചെന്നെത്തിച്ച ഒരു മന്ത്രിയെ വശ്യത അദ്ദേഹം എന്നിൽ കണ്ടെത്തിയതുപോലെ.

വരാനിരിക്കുന്ന എൻറതായ വർഷങ്ങളെ കിനാവുകൾ, ഞാനദ്ദേഹത്തെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹം എൻറ നേരെ നോക്കി; കൊടുക്കാറുള്ള അതിജീവിച്ച ഉന്നതമായ ഒരു വൃദ്ധ്യം പോലെ; അതിന്റെ നിഴൽ, പുലർകാലത്തെ ഇളംകാറ്റിൽ വിടുകൊള്ളുന്ന ഒരു ചെറുതെയുടെ മേൽ സൂര്യപ്രകാശം വീശുന്നതുപോലെ.

എന്നാൽ, സർവ്വ നിശ്ചയമായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ അച്ഛൻ എൻറ നേരേയും പിതാവിന്റെ നേരേയും നോക്കി, ജീവിതനാടകത്തിന്റെ ആദ്യത്തെയും അവസാനത്തെയും അദ്ധ്യായങ്ങൾ വായിക്കുന്നതുപോലെ. ആ ഉദ്യാനത്തിൽ, പകൽ പേഗതയോടെ കടന്നുപോയി, അസ്തമനത്തിന്റെ പ്രേതത്തിന്റെതുപോലുള്ള മഞ്ഞളിച്ച ചുംബനം ലബനോണിലെ പശുക്കൾക്കു മേൽ പതിയുന്നതു ജാലകത്തിലൂടെ എന്നിങ്ങനെ കാണുമായിരുന്നു. ഫാറിസ് എഫെണ്ടി തന്റെ അനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് തുടർന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു. മന്ത്രിയുടെ മുന്നിലായിപ്പോലെ ഞാൻ എല്ലാം കേട്ടു; എൻറ ഉത്സാഹഭരിതമായ പ്രതികരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുഃഖത്തെ സന്തോഷമാക്കി മാറ്റി.

സർവ്വ ജാലകത്തിനടുത്തിരുന്നു; ദുഃഖാർത്ഥമായ കണ്ണുകളോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടു്, ഭൂതം മിങ്ങാതെ, എങ്കിലും, ചുണ്ടുകളുടെയും നാവുകളുടെയും നാദങ്ങളെക്കാൾ ഉൽക്കണ്ഠയായ സ്പർശനമായ ഭാഷ സൗന്ദര്യത്തിനുണ്ട്. അതു കാലാതീതമായ ഒരു ഭാഷയാണ്, സിസ്റ്റം മനുഷ്യർക്കും പൊതുവായ ഒന്ന്, പാടുന്ന കൊച്ചുകുട്ടികളെപ്പോലെയും ആഴങ്ങളിലേയ്ക്ക് ആകർഷിക്കുകയും, അവയെ നിശ്ചയിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രശാന്തമായ ഒരു താക്കോൽ.

സൗന്ദര്യത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ നമ്മുടെ ആത്മാവുകൾക്കു മാത്രമേ സാധിച്ചു, അതിനോടൊപ്പം ജീവിതവും വളർന്നു വരുന്നു. അതു നമ്മുടെ മനസ്സുകളെ പരി

"ഞാൻ ഡെയിലി ഷേവാ....."
 "ഞാനും....ഡെയിലി ഷെയ്വ് ചെയ്യുകൊടുക്കും!"

ഭ്രാന്തമാക്കുന്നു, അതിനെ വാക്കുകളിൽ വിവരിക്കാൻ നാം അശക്തമാണ്. നമ്മുടെ നയനങ്ങൾക്കുദൃശ്യമായ മരണഭൂതിയാണതു്, വിക്ഷിപ്തവ്യവസ്ഥയിൽനിന്നും ദർശിക്കാൻ പറ്റുന്നതിൽനിന്നും അതുളവാകുന്നു. ആത്മാവിന്റെ മഹത്വം വിശുദ്ധിയിൽനിന്നു ഉയിർക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കിരണമെന്നു സാക്ഷാത്തായ സൗന്ദര്യം. അതു ശരീരത്തെ ദീപ്തമാക്കുന്നു, ഭൂമിയുടെ അഗാധതയിൽ നിന്നു വരുന്ന ജീവൻ, പുവിത നിറവും മണവും നൽകുംപോലെ.

യാഥാർത്ഥ സൗന്ദര്യം ആത്മാവുകളുടെ ചെപ്പായിൽ കുടികൊള്ളുന്നു. ആണിനും

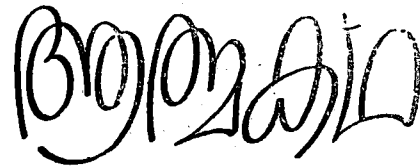
II

നിശ്ചയ ചെറുവാക്കത്തിൽ നിമിഷ പാഴ്ത്തേരു കട്ടയായ് മുങ്ങി മുങ്ങാതെ മേവുന്നോൻ സുഖിയോ ദുഃഖിയോയിവൻ?

പുറുഭാഗം

ബാല്യം! ഫാ! പ്രീതമാമഹ-നമ്മമാരിൽപലർപ്പവും താങ്ങാകെ, സ്വപ്ന സമ്പന്ന മംഗലാനന്ദകരമായ്

പുളകം പുണുനിന്നു, പുനണലട്ട യോനിയി! എത്രയാരാധനാഭാവം ഭക്തിതം മുക്കുളാവലി അപ്പിച്ചിലിൽ നിറഞ്ഞാൻ മുഖിലാത്തമഹാബലി, ഞാൻ പുലായ്, പുണുമാനനി ഭൂവിൻ സ്വപ്നവിഭൂതിയായ് ആദ്യമാമഹത തയ്യാടി-നന്മിമിൽ ചാഞ്ഞുറങ്ങവെ, ജീവിതം ചുണ്ടിൽ ഞാലും നേർകനിയായ്, കണ്ണിൽ രശ്മിയായ്,

ചെറുകുറുപ്പും പുരുഷോത്തമൻ

നകന്റേൻ ജീവിതം, ചുറ്റും നരയിട്ടനുഭൂതികൾ! നിലാവെൻ മേനിയിൽ ചാർത്തി നന്മത്ത കതിരാടുകൾ...

മമ പിന്നിൽ വിടുന്നോടി-യനന്ത ഫണഭഞ്ജി, പാലിച്ചു, പേമഴപ്പോതിൽ മറു ബാധയിൽ നിന്നു മേ...

കാലമെന്നൊരു വാസന്ത-ശാഖിപോൽ മമ സന്നിധി

പദങ്ങൾക്കു മലർത്തൊത്തായ് ഭാവനയ്ക്കുദിഗ്രുപമായ്, തരളം കാളമാന്ദ്യങ്ങളാ-രളമാനന്ദരഗമായ് നരയിട്ട പതഞ്ഞുറും ലഹരി ലയ മുച്ചയായ്, ഉണ്ണയായ്, വെണ്ണയായ്, ഫാ! കണ്ണുനേർൻ...! മുടിനാരുകൾ വലിയും നൊമ്പരം...ശൂന്യം തന്നെയോ രംഗമണ്ഡപം?

—0—

പെണ്ണിനും തമ്മിലുണ്ടാകാവുന്ന പ്രേമം എന്ന് അതിനെ വിളിക്കുന്നു.

ഞങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടിയ ആ ദിവസം, സർവ്വയുടേയും എൻറയും ആത്മാവുകൾ അന്യോന്യം എത്തിപ്പിടിക്കാനുണ്ടായുവോ? ആ അഭിലാഷം, സൂര്യൻ താഴെ യുള്ള ഏറ്റവും മനോഹരിയായ പെൺകുട്ടിയായി അവളെ എനിക്കു കാണിച്ചുതന്നുവോ? ഇല്ലാത്തതിനോടു് അഭിവാഞ്ഛയുളവാക്കുന്ന യൗവനത്തിന്റെ മു

ന്തിരിച്ചാർ എന്നെ ലഹരിപിടിച്ചവനാക്കിത്തീർത്തുവോ?

എൻറ പ്രകൃതിഭിന്നമായ കണ്ണുകളെ എൻറ യൗവനം അന്ധമാക്കിയോ? എനിട്ടു്, അവളുടെ കണ്ണുകളുടെ ഉജ്ജ്വലശോഭയെ, അവളുടെ ചുണ്ടുകളുടെ മാധുര്യത്തെ, രൂപസൗകര്യത്തെ വിഭാവനം ചെയ്യാൻ എന്നെ തല്ലുന്നോക്കിയോ? അവളുടെ പ്രകാശവും മാധുര്യവും ശാലിനതയും എൻറ കണ്ണുകളെ വിടർത്തി,

സ്റ്റേഷണറിയുടെ സന്തോഷവും ദുഃഖവും എനിക്കു കാണിച്ചുതന്നുവോ?

ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരമേകുക പ്രയാസം. എങ്കിലും, ഞാൻ സത്യമായും പറയുന്നു, മുസ്ലിം മതത്തിൽ അനുഭവപ്പെടാത്ത ഒരു വികാരം ആ ഹൃദയത്തിൽ എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയിൽ, പ്രളയജലത്തിനുമേൽ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന ചൈതന്യം പോലെ, എന്റെ ഹൃദയത്തെ വിശ്രാന്തമാക്കുന്ന ഒരു പുതുമയെ മനസ്സിലാക്കി. ആ മനസ്സിലാക്കി എന്റെ ആനന്ദവും ദുഃഖവും ജനിച്ചു. സർവ്വമനുഷ്യരുടെയും ദൈവത്തിന്റെ ആശീർവാദത്തിലൂടെ വിനാശികളായ അന്ധരായ അവസാനിച്ചു. ദൈവത്തിൽ, യൗവനത്തിന്റെ ബലത്തിൽ നിന്നും ഏകാന്തതയിൽ നിന്നും എന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യമാക്കി, പ്രേമത്തിന്റെ വലിയൊരു തൂണിൽ ചേർന്നുനിൽക്കുവാൻ എന്നെ അനുവദിച്ചു.

ഈ ലോകത്തെ ഒരേയൊരു സ്വാതന്ത്ര്യം സ്റ്റേഷണറിയുടെ; എത്രകൊണ്ടെന്നാൽ, അത് ആത്മാവിനെ ഉയർത്തുന്നു, മനുഷ്യരുടെ നിയമങ്ങളും പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഭാസങ്ങളും അതിന്റെ പ്രയാണത്തെ മാറ്റുന്നില്ല.

ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ നിന്ന് ഞാനെങ്ങിനെ പ്രോൾ, എന്റെ അഭിപ്രായം ഉണർവാൻ ഫാറിസ് എഫെണ്ടി പറഞ്ഞു: "എന്റെ മകനേ, ഈ വീട്ടിലേയ്ക്കുള്ള വഴി നിനക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലായി, നിങ്ങളുടെ വരണം, നിന്റെ പിതാവിന്റെ വേദത്തിലേയ്ക്കാണ് വരുന്നതെന്ന് നിറുത്തുക. എന്നെ പിതാവായി കരുതുക, സർവ്വമനുഷ്യസഹോദരിയായും." ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സർവ്വമനുഷ്യരുടെ നേക്കു നോക്കി; തന്റെ പ്രസ്താവനയുടെ സ്ഥിരീകരണത്തിനെന്നപോലെ, അവർ നമ്മുടെയും നിലകളെക്കുറിച്ച്, പിന്നീട്, ഒരു പഴയ കൂട്ടുകെട്ട് കണ്ടെത്തിയപ്പോലെ എന്റെ നേരെ നോക്കി.

ചിത മരിച്ചവനെ ദഹിപ്പിക്കുന്നു; ചിത ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവനെയും.

പുവിന്റെ ദുരവസ്ഥ നോക്കൂ. പെണ്ണിന്റെ കഴുത്തിലും ശവത്തിന്റെ വായിലും അതു ചെന്നുവീഴുന്നു.

യുവതപം അപകടം പിടിച്ചതാണ്. സോദേശത്തോടെ നോക്കിയാലും ജനം സംശയിക്കുന്നു.

ഒരു കാര്യം ചോദിക്കട്ടെ. മറുപടി തരാമോ? ഈ രൂപവും സൗന്ദര്യവും നീ എന്തു ചെയ്തു പോകുന്നു. എന്തു വില കല്പിച്ചാലും തരാം. വിൽക്കൂ. വാങ്ങാൻ തയ്യാറാണ്.

[ചില പേപ്പർ ചിതകളുടെ കീഴിൽനിന്ന്.]

സന്ദർശനം: സോമൻ.

ഫാറിസ് എഫെണ്ടി പറഞ്ഞ ആ വാക്കുകൾ സ്റ്റേഷണറിയുടെ അർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രിയോടൊപ്പം എന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ഉൽക്കടമായ ആത്മാവ് അതിലാലും ഉയർന്നു. ദുഃഖത്തിലവസാനിച്ച ഒരു സ്വർഗ്ഗീയനാഗമായിരുന്നു, ആ വാക്കുകൾ, അത് ഞങ്ങളുടെ ആത്മാവുകളെ പ്രകാശത്തിന്റെയും ആളിപ്പടരുന്ന തിന്നാപ്പുകളുടെയും മേഖലയിലേയ്ക്കുയർത്തി. അത്, ഞങ്ങൾ ആനന്ദവും കണ്ണുകളിലു പാമ്പാക്കുമായിരുന്നു.

ഞാൻ ആ വീട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങി. ഉദ്യാനത്തിന്റെ അതിർവരമ്പ് ആ വൃദ്ധനായ ഏതാനോ വർഷം മുമ്പെത്തിയ നായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ വിറയുന്ന ചുണ്ടുകൾ പോലെ എന്റെ ഹൃദയം തുടിക്കുകയായിരുന്നു.

ബാലലോകം

"നറങ്ങു കഥകൾ"

— ഹി. പി. സുമാഷ്, കക്കട്ട്.

1) "ഇന്ത്യ" ക്ലാസ്സിൽ രൂപങ്ങൾ കൊളുത്തിയിട്ടില്ല. അദ്ധ്യാപകൻ ഒരു രൂപം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. കട്ടിയോടു ചോദിച്ചു:

ഇന്ത്യയുടെ രൂപം എന്താണ്? അമ്മേരിക്കയുടെ.

ഇതോ? യൂറോപ്പിന്റെ

കറുപ്പുകൾക്കു നേർത്ത പട്ടികയിലുള്ളതോ?

ആൽപ്സ് പർവ്വതങ്ങൾ.

ഈ രൂപമോ?

ഏഷ്യയുടെ.

മറ്റൊരു രൂപം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി, അദ്ധ്യാപകൻ ചോദിച്ചു:

ഇതോ?

അറിയില്ല—കട്ടി സത്യം പറഞ്ഞു.

അറിയില്ലേന്നോ? അതിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തു നിൽക്കുകയെന്ന പട്ടികയിലുള്ളതോ?

അറിയില്ല.

ആ പട്ടികയിലുള്ളതിൽ നിന്നൊഴുകിവരുന്ന നദികളോ?

എന്തിനറിയില്ല, സർ.

അദ്ധ്യാപകൻ ദോഷ്യത്തോടെ പറഞ്ഞു:

ഏതാണോ, ഇതാണോ നമ്മുടെ രാജ്യം ഇന്ത്യ.

കട്ടി, ഇന്ത്യ ഇന്ത്യയെന്നു വിറുപിറുത്തു.

നിയന്ത്രണ വിറുപിറുക്കുന്നത്? കട്ടി പറഞ്ഞു—

ഞാനെവിടെ പോകുകയാണ്.

കട്ടി വിചാരിച്ചു—

അടുത്ത പരീക്ഷയ്ക്ക് ഇതിൽ നിന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാവാം. തീച്ച!

—0—

കഥ

മൃത്യു

വയസ്സേഴുപതായി വാൾകും കടന്നു കൂടി. ജരയു നരയും വന്നു. കണ്ണുകൾക്കു ചുറ്റുമായി മഞ്ഞിക്കറഞ്ഞു. കാലുകൾക്കു വിറയും വേദയും. മരണം അടുക്കുന്നുവോ—

അയാൾക്കു പേടിതോന്നി. ഡോക്ടറെ കാണിക്കണം.

വേലക്കാരന്റെ സഹായത്തോടെ കാരിൽ കയറി, ഡോക്ടറുടെ വീട്ടിൽ, ചെറുപ്പക്കാരനായ ഡോക്ടറുടെ വീട്ടിൽ ആൾത്തരിക്കു, നിശ്ശബ്ദത.

എന്തു പറയാം.

അയാൾ അന്വേഷിച്ചു.

"ഡോക്ടറെല്ലേ."

"ഇല്ല."

ആരോ പറഞ്ഞു.

"ഡോക്ടർ ഇന്നുരാവിലെ മരിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു."

—0—

നദിയിൽ വെള്ളംപൊങ്ങി.
തോണിക്കാമൻ ദുഃഖിച്ചുനിന്നു. അക്ക
കെക്കുന്ന ആളുകളെയും നോക്കിക്കൊണ്ടു്
സന്യാസി, തീരത്തു് ഉലാഞ്ഞുകൊണ്ടി
രുന്നു.

വിശ്വപ്രസിദ്ധനായ മറ്റൊരു യോ
ഗീശ്വരൻ അക്കരകടക്കാനായി അങ്ങോട്ടു
വന്നു. മനുഷ്യശാശിസ്തുവേണ്ടി ജീവിതം
ഉഴിഞ്ഞുവെച്ച അദ്ദേഹത്തെ സ്വാമികൾ
എന്നു് ആദരവോടെ ആളുകൾ വിളിച്ചു
ഇങ്ങിനെയിരുന്നു.

തോണി അക്കരെയൊണ്,
അദ്ദേഹം കാത്തുനിന്നു.
സന്യാസി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരികി
ലേത്തി. ഇരുവരും സംസാരിച്ചു.
സന്യാസി ചോദിച്ചുപോയി:
“ഇത്രവലിയ പണ്ഡിതനായ നിങ്ങൾ
ക്കു് ഈ ചെറിയ പൂഴ കടക്കാൻ വിഷമ

പഴമയും പുതുമയും

മോ? ഇതു് നിങ്ങളുടെ പ്രശസ്തിയ്ക്കു് കള
ങ്കമാണു്. ഒരു പൂഴകടക്കാൻ തോണി
ക്കാമനെ ആശ്രയിക്കുന്ന നിങ്ങൾ എങ്ങ
നെയാണു് ഈ സംസാരമുദ്രം തുറങ്ങ
ക? ഓകത്തിന്നു് നിങ്ങളിൽ വലിയ പ്ര
തീക്ഷയുണ്ടു്. അവർക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ
കെതുചെയ്യാൻ കഴിയും?...എന്നെ നോ
ക്കുക, ഞാനിതാ ഈ നിഷിദ്ധത്തിൽ പൂഴ
കടക്കാൻ പോകുന്നു.”

സത്യത്തിൽ, ഇതിനകം ആവേശഭരി
തനായി സന്യാസി നദിയിലിറങ്ങിയിരുന്ന
തും. അരയറ്റം വെള്ളത്തിൽനിന്നു് അ
ദ്ദേഹം മന്ത്രങ്ങൾ ജപിച്ചു. പൊട്ടുന്നു.
തോണി എത്തുന്നതിനുമുമ്പു്, അക്കരപോ
യി തിരിച്ചുവന്നു. പരിമാസപൂർവ്വ സ്വാ
മികളെ നോക്കി.

“മഹാത്മൻ! ദയവായി ഒരു കാര്യം
പറയുമേ? ഈ യോഗവിദ്യ അഭ്യസി

ക്കാൻ അങ്ങയെത്ര നാൾ വേണ്ടിവന്നു?”-
സ്വാമികൾ വിനയപൂർവ്വം ചോദിച്ചു.

“മുപ്പതു വർഷങ്ങൾ മാത്രം!”
സന്യാസി തെളിഞ്ഞുനിന്നു.
“ഈ യോഗാഭ്യാസത്തിനായിത്തന്നെ
മുപ്പതു വർഷങ്ങൾ ഹിമാലയത്തിലെ ഗുഹ
കളിൽ ഞാൻ ചെലവഴിച്ചു.”
സ്വാമികൾ മൗഢമന്ത്രിച്ചു. ശാന്തനാ
യി പറഞ്ഞു:

“കേവലം ഒരു വിദ്യ പഠിക്കാനായി
ജീവിതത്തിലെ മുപ്പതു വർഷങ്ങൾ അങ്ങ
ച്ചെലവാക്കി. കഷ്ട! വെറും രണ്ടുപൈ
സ കൊടുത്താൽ അക്കരയെത്താം. അതി
നപകരം നിങ്ങളുടേതുവെച്ച! ഈ സമ

യം ഏതെങ്കിലും ഗവേഷണത്തിനോ ക
ണ്ടുപിടുത്തത്തിനോ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന
കുറി അടുത്ത തലമുറയ്ക്കു് ഗുണമുണ്ടായേ
ക്കൂ. ഇതു് അങ്ങയിൽമാത്രമൊതുങ്ങിനി
ല്ക്കും. ഇതു് മറ്റൊരുകാരെങ്കിലും പഠിപ്പി
ക്കുവാൻ തയ്യാറായാൽത്തന്നെ തീർച്ചയാ
യു. അവർക്കു മുപ്പതുവർഷങ്ങൾ കളയേണ്ടി
വരും. വിവരമുള്ളവർ ഈ ചെയ്തില്ല.
അങ്ങയുടെ വിദ്യ, അങ്ങയുടെ മരണ
മന്ത്രം അവസാനിക്കും. മനുഷ്യനനു
സ്തുവേണ്ടി ഈ യോഗവിദ്യകൊണ്ടു് എ
ത്രമാലും?”

സന്യാസി മിഴിച്ചുനിന്നു.

- 0 -

രണ്ടു്

കൂടെയിൽനിന്നു പുറത്തു ചില സർപ്പം
അവളെ കെത്താനായി ചീറിപ്പറയുന്നു
പുറത്തേക്കു് ഓടാൻ ശ്രമിച്ച അവളോടു
സോദരമാൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“അതിനു ശ്രമിക്കേണ്ട. നിന്റെ സർ
സ്വഭാവത്തിനു ദൈവം തന്ന പ്രതിഫല
മാണെന്നു കരുതിക്കോ.”

എന്നു് അടുത്തനിമിഷം എന്താണു്
സംഭവിച്ചതു്? മുറിക്കുള്ളിൽ സൂര്യനുദി
ച്ചതുപോലുള്ള പ്രകാശം! പ്രകാശം ഒട്ട
ങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു പിഞ്ചുകുഞ്ഞിന്റെ
കരച്ചിൽ കൈകാലിട്ടിളക്കി ഒരു ഓമ
നുള്ളത്തു കരയുകയാണു്!

നവനവശൈലി പിളർച്ച

ഗംഗാനരേന്ദ്രനാഥ്

സോദരമാമൻ കരക തുറന്നു് അകത്തു
കയറിയപ്പോൾ അയാളുടെ ഭാര്യ ആ ക
ുഞ്ഞിനെ മാറോടുകൂടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന
കാഴ്ചയാണു കണ്ടതു്.
വഴക്കിനും ശകാരത്തിനും പകരം ആ

വിട്ടിൽ താരാട്ടം ചിരിയും മുഴങ്ങിക്കേട്ടു തുടങ്ങി. അവർ മകൻ 'നാഗരാജൻ' എന്ന് പേരിട്ടു.

നാഗരാജൻ വളർന്ന് അഴകും ആരോഗ്യവും ഉള്ള ഒരു യുവാവായി മാറി. ഒരു ദിവസം അച്ഛനെ സമീപിച്ചു അവൻ പറഞ്ഞു:

"അച്ഛാ എന്റെ കരാഗ്രഹവും അച്ഛൻ സാധിക്കാതെ ഇരുന്നിട്ടില്ല എനിക്കു ശുദ്ധജലമുള്ള ഒരു പൊയ്കയ്ക്ക് മുങ്ങിക്കളിക്കണം."

"മകനേ! അത്തരത്തിൽ ഒരാൾ പൊയ്കയോ ഉള്ള അതിൽ കളിക്കാൻ സ്വാഭാവികമല്ല ഇവിടുത്തെ രാജകുമാരിയുടെ നിരാട്ടിനു മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന ആ ജലാശയത്തിനു ശക്തമായ കാവലാണുള്ളതു്. ചുറ്റും ഒരു വലിയ 'കാട്ടു'യും. ഒരു ഈച്ചയുപേയും അതിനുള്ളിൽ കടക്കാൻ കഴിയുകയല്ല."

"അച്ഛൻ അതൊന്നു അറിയാതെ എന്ന് കോട്ടയ്ക്കു് പരമ കൊണ്ടാക്കിയാൽ മതി, ബാക്കി ഞാറോറു്"

മകന്റെ നിർബ്ബന്ധത്തോടു പഴങ്ങി സോദരമൻ നാഗരാജനെ അവിടെ കൊണ്ടുപോയി.

നാഗരാജൻ ഒരു സപ്താഹം മാറി പെരിയ പാലത്തിലൂടെ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ കടന്നു്, നേക്കുട്ടു പക്ഷെത്തു സൂക്ഷമായി കളിച്ചുകയറി. വീണ്ടും സപ്താഹം ചുണ്ടു പുറത്തുകടന്നു.

വെള്ളമിളകുന്ന ശബ്ദം കേട്ട രാജകുമാരി കാവല്ലാതെ വിളിച്ചു് അന്വേഷിച്ചു. ആരു വന്നിട്ടില്ലെന്നു് അവർ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞുവെങ്കിലും വിശ്വാസ വാദത്തെ രാജകുമാരി പറ്റേറ്റിവിട്ടു. കള്ളനെ കണ്ടുപിടിക്കു-തന്നെ ചെയ്തു.

നാഗരാജൻ കളി തുടർന്നുപോന്നു.

നാഗരാജന്റെ സന്ദർശനം രാജകുമാരിയെ വശീകരിച്ചു. പ്രേമവിഹീനയായ 'ഫിമൽ', 'ഗദവി'കൾ ഗ്രഹിക്കാതായിരുന്നെങ്കിൽ തേഴിയം നാഗരാജനെ പിൻതുടരേണ്ടതായിരുന്നുവെന്നു് അറിഞ്ഞു.

സോദരമൻ എന്ന ബ്രഹ്മണന്റെ മകനായ നാഗരാജനെ മാത്രമേ വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നു് ഉള്ളവെന്ന ഭവനീശ്വരൻ അദ്ദേഹം പരിവർത്തിതനായി. "രാജാവു" എന്തിനെന്നാക്കിയെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായി

ലേഖാതമ്പി-വളർന്നുവന്ന നന്തകി

ല്ല. ഊണു ഉറക്കവും ഉപേക്ഷിച്ച മകളുടെ ദയനീയരൂപം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരളലിയിച്ചു.

സോദരമനെ ആളയച്ചു വരുത്തി കാര്യം പരിയാൽ പിന്നീടൊട്ടു തന്നെ താമസിച്ച് രാജാവിന്റെ അടുത്തു കയറി സമാധാനിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും, രാജകുമാരി സാധാരണക്കാരനായ തന്റെ മരുമകളായിത്തീരുന്ന ദിവസം അടുക്കുന്നോറും, സോദരമന്റെ പരിഭ്രമം വർദ്ധിച്ചുവന്നതെയുള്ളു.

(തുടരും)

ചെറുകഥ

കരയുന്ന ലോകം

സി. വേണുഗോപാൽ

കൽക്കരയിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന റെസ്റ്റോറന്റിലെ നേർത്ത ഇരുട്ടു്. ഓടിക്കലും വിട്ടുമാറാത്ത ഇടുങ്ങിയ മുറി.

അരങ്ങ നിലവെളിച്ചം അവിടെ കളിച്ചു കളിക്കുന്നു.

മുലയിലൊതുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ഒരു സോഫയിലൊറ്റയ്ക്കിരുന്ന ഞാൻ കാപ്പി കുടിക്കുകയായിരുന്നു.

അപ്പോഴാണ് സാക്ഷി വന്നതു്.

അപ്പുറത്തെ സോഫയിലിരുന്നിരുന്ന ഒരു സ്ത്രീയും ഒരു പുരുഷനും പെട്ടെന്നു കരയാൻ തുടങ്ങി.

കരയുന്ന കണ്ണുകൾ. കണ്ണു നീരൊഴുക്കുന്ന കവിളുകൾ. വിരുന്നുന്ന ചുണ്ടുകൾ, അവർ കരഞ്ഞു കൊണ്ടേയിരുന്നു.

ഗർഗർ ഡ്രസ്സറങ്ങൾ വായുവിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നു.

കരച്ചിലിന്റെ അലകൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒഴുകിനടന്നു.

കാര്യമെന്തെന്നറിയാതെ ഞാൻ അന്തഃവിട്ടിരിക്കെ പെട്ടെന്നൊരു നിമിഷത്തിൽ മറ്റൊരു സോഫയിലുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു പേർ കരയാൻ തുടങ്ങി.

രണ്ടു കൂടും പോട്ടിപ്പൊട്ടി കരഞ്ഞു കൊണ്ടു് തന്നിടയിൽ കരച്ചിൽ ആ മുറിയിലാകെ പടന്നു.

അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഓരോരുത്തരും കരയാൻ തുടങ്ങി.

കണ്ണുനീരിന്റെ നനവു് ആ മുറിയിലാകെ പരന്നുവെച്ചുനിന്നു.

എല്ലാവരും കരഞ്ഞു എല്ലാം കരഞ്ഞു. കരയുന്നവരുടെ ലോകം. കരച്ചിലിന്റെ ലോകം.

എനിക്കവിടേക്ക് രക്ഷപടണം.

ഇടേറുന്ന കാലുകളുടെ പിടയുന്ന മനസ്സോടെ ഞാനിറങ്ങിയോടി.

ഓടി, ഓടി.

കാറ്റാടുകാളാൽ കൽക്കരയിൽ കൂടിയിരുന്നവരുടെ ഇടയിലൂടെ ഞാനോടി. അങ്ങനെയോടിക്കൊണ്ടു് നല്ലൊരു

ഉത്സവം

ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി-കുറ്റപ്രതിരോധനവരും കരയുകയാണ്.

കാറ്റിൽ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ.

കാറ്റു് എന്റെ പിന്നാലെ ഓടിയോടിവന്നു.

ഞാൻ വീണ്ടും ഓടി. സർവ്വശക്തിയുമെത്തു പുറംകൈയോടെ. അകലെ, അകലെയകലെ മറ്റൊരാളില്ലാത്തൊരു മണൽത്തീട്ടയിൽച്ചെന്നു വീഴുന്നതുവരെ ഞാനോടി.

ആവു! രക്ഷപ്പെട്ടു. ഞാനാശ്വസിച്ച്, അടുത്തനിമിഷത്തിൽ, അയ്യോ! പെട്ടെന്നാണ് ഞാനതിർത്തിയതു്.

കിതപ്പിനിടയിൽ കൈകൊണ്ടു മുഖം തുടങ്ങുകയായിരുന്ന ഞാൻ. എന്റെ കൈകളിൽ നിന്നു്. ചുണ്ടിൽ ഉപ്പുരസം. എന്റെ കവിളിൽ കണ്ണുനീരൊഴുക്കുന്നു. എന്റെ ചുണ്ടു വീർന്നു. ഞാനും കരയു്!

SKP നീലിഭംഗാദി

SKP നീലിഭംഗാദിയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അമുല്യങ്ങളായ ആയുർവ്വേദ ഖനികൾ നിങ്ങളുടെ തലയ്ക്ക് കളർത്തയും മുടിക്കുകമനിയത്തയും പകരുന്ന.

ശ്രീകൃഷ്ണ ഫാർമസി
H.O. മൈസൂർ, തിരുവനന്തപുരം-14
മാനേജിംഗ് പാർട്ടണർ
ബി. എൻ. ശ്രീധരനമ്പ്ലി.

designers - SKP-21

